

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 20.7.2011
COM(2011) 452 final

2011/0202 (COD)

Propunere de
REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții

Partea II
(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2011) 949 final}
{SEC(2011) 950 final}

SECȚIUNEA 3

VALORILE PIERDERILOR AȘTEPTATE

Articolul 154

Tratamentul per tip de expunere

1. Calculul valorilor pierderilor așteptate se bazează pe aceleași valori de intrare ale probabilității de nerambursare (PD) și pierderii în caz de nerambursare (LGD) și pe aceeași valoare a expunerii pentru fiecare expunere ca cele utilizate pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor, în conformitate cu articolul 146. Pentru expunerile aflate în stare de nerambursare, în cazul în care instituțiile utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare, pierderea așteptată („EL”) va fi cea mai bună estimare a instituției cu privire la pierderea așteptată („EL_{BE}”) pentru expunerea aflată în stare de nerambursare, în conformitate cu articolul 177 alineatul (1) litera (h).
2. Valorile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate se calculează în conformitate cu capitolul 5.
3. Valoarea pierderilor așteptate este zero pentru expunerile încadrate în clasa de expuneri „alte active care nu sunt creanțe de natura creditelor”, menționată la articolul 142 alineatul (2) litera (g).
4. Valorile pierderilor așteptate pentru expunerile sub forma titlurilor de participare într-un organism de plasament colectiv menționate la articolul 147 se calculează în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul articol.
5. Valorile pierderilor așteptate pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, precum și pentru expunerile de tip retail se calculează conform următoarelor formule:

$$\text{pierderea așteptată } (EL) = PD \cdot LGD$$

$$\text{valoarea pierderii așteptate} = EL \cdot \text{valoarea expunerii}$$

Pentru expunerile aflate în stare de nerambursare ($PD = 1$), în cazul în care instituțiile utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare, pierderea așteptată este EL_{BE} , respectiv cea mai bună estimare a instituției cu privire la pierderea așteptată pentru expunerea aflată în stare de nerambursare, în conformitate cu articolul 177 alineatul (1) litera (h).

Pentru expunerile tratate în conformitate cu articolul 148 alineatul (3), pierderea așteptată este 0.

6. Pentru expunerile provenind din finanțări specializate, în cazul în care instituțiile utilizează metodele prevăzute la articolul 148 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc, valorile pierderilor așteptate se atribuie în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2					
Scadență reziduală	Categoria 1	Categoria 2	Categoria 3	Categoria 4	Categoria 5
Mai puțin de 2,5 ani	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
2,5 ani sau mai mult	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

7. Valoarea pierderilor așteptate pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate după metoda simplă de ponderare la risc, se calculează conform următoarei formule:

$$\text{valoarea pierderii așteptate} = EL \cdot \text{valoarea expunerii}$$

Valorile EL sunt următoarele:

Pierdere așteptată (EL) = 0,8 % pentru expunerile provenind din investiții de tip *private equity* din cadrul portofoliilor suficient de diversificate

Pierdere așteptată (EL) = 0,8 % pentru expunerile provenind din titluri de capital tranzacționate la bursă

Pierdere așteptată (EL) = 2,4 % pentru toate celelalte expuneri provenind din titluri de capital.

8. Valoarea pierderilor așteptate pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate după metoda bazată pe probabilitatea de nerambursare/pierdere în caz de nerambursare (PD/LGD), se calculează conform următoarelor formule:

$$\text{pierdere așteptată } (EL) = PD \cdot LGD$$

$$\text{valoarea pierderii așteptate} = EL \cdot \text{valoarea expunerii}$$

9. Valoarea pierderilor așteptate este 0% pentru expunerile provenind din titluri de capital, în cazul în care valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate după metoda bazată pe modele interne.
10. Valoarea pierderilor așteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate se calculează conform următoarei formule:

pierdere așteptată $(EL) = PD \cdot LGD$

$\frac{\text{valoarea pierderii}}{\text{așteptate}} = EL \cdot \frac{\text{valoarea}}{\text{expunerii}}$

11. Pentru expunerile provenind din instrumente financiare derivate OTC, o instituție care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu prezentul capitol poate reduce valoarea pierderilor așteptate pentru un set de compensare dat cu suma de ajustare a evaluării creditului pentru setul de compensare respectiv, care a fost deja recunoscută de instituție ca fiind o reducere suportată a valorii contabile. Valoarea pierderilor așteptate rezultată nu trebuie să fie mai mică decât zero.

Articolul 155

Tratamentul valorilor pierderilor așteptate

Instituțiile deduc valorile pierderilor așteptate calculate în conformitate cu articolul 154 alineatele (2), (3) și (7) din ajustările pentru riscul de credit general și specific aferente expunerilor respective. Disconturile aferente expunerilor bilanțiere achiziționate atunci când acestea se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 162 alineatul (1) se tratează în același fel ca ajustările pentru riscul de credit specific. Ajustările pentru riscul de credit specific aferente expunerilor aflate în stare de nerambursare nu se utilizează pentru a acoperi pierderile așteptate în cazul altor expuneri. Valorile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate și ajustările pentru riscul de credit general și specific aferente expunerilor respective nu se includ în acest calcul.

SECȚIUNEA 4

PROBABILITATEA DE NERAMBURSARE (PD), PIERDERILE ÎN CAZ DE NERAMBURSARE (LGD) ȘI SCADENȚA

SUBSECȚIUNEA 1

EXPUNERILE FAȚĂ DE SOCIETĂȚI, INSTITUȚII, ADMINISTRAȚII CENTRALE ȘI BĂNCI CENTRALE

Articolul 156

Probabilitatea de nerambursare (PD)

1. Probabilitatea de nerambursare a unei expuneri față de o societate sau de o instituție trebuie să fie de cel puțin 0,03 %.
2. În cazul expunerilor provenind din creanțe achiziționate asupra societăților, pentru care instituția nu poate estima probabilitățile de nerambursare sau pentru care estimările instituției cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerințele stabilite în secțiunea 6, probabilitățile de nerambursare se determină conform următoarelor metode:

- (a) pentru drepturile cu rang prioritar în ceea ce privește creanțele achiziționate asupra societăților, probabilitatea de nerambursare este estimarea instituției cu privire la pierderea așteptată împărțită la pierderea în caz de nerambursare pentru creanțele respective;
 - (b) pentru drepturile subordonate în ceea ce privește creanțele achiziționate asupra societăților, probabilitatea de nerambursare este estimarea instituției cu privire la pierderea așteptată;
 - (c) o instituție care a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și care poate descompune estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru creanțele achiziționate asupra societăților în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră fiabil, poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare care rezultă din această descompunere.
3. În cazul debitorilor aflați în stare de nerambursare, probabilitatea de nerambursare este 100 %.
4. În calculul probabilității de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 4. Pentru riscul de diminuare, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 197 alineatul (1) litera (g), vânzătorul creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) entitatea corporativă dispune de o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului (ECAI) recunoscută, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
 - (b) entitatea corporativă, în cazul instituțiilor care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating, nu dispune de o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută și este evaluată intern ca având o probabilitate de nerambursare echivalentă cu cea corespunzătoare evaluărilor creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului și asociate de ABE cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2.
5. Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 157 alineatul (3).
6. Pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate asupra societăților, probabilitatea de nerambursare se stabilește ca fiind egală cu estimarea instituției cu privire la pierderile așteptate pentru riscul de diminuare. O instituție care a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și care poate descompune estimările sale cu privire la pierderea așteptată pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate asupra societăților în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un

mod pe care autoritatea competentă îl consideră fiabil, poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare care rezultă din această descompunere. În calculul probabilității de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția nefinanțată a creditului în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 4. Pentru riscul de diminuare, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 197 alineatul (1) litera (g), vânzătorul creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (4).

7. Prin derogare de la articolul 197 alineatul (1) litera (g), entitățile corporative care îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (4) sunt eligibile.

O instituție care a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate asupra întreprinderilor, poate recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 157 alineatul (3).

Articolul 157 *Pierdere în caz de nerambursare (LGD)*

1. Instituțiile trebuie să utilizeze următoarele valori ale pierderilor în caz de nerambursare în conformitate cu articolul 146 alineatul (8):
 - (a) expuneri cu rang prioritar care nu beneficiază de garanții reale eligibile: 45 %;
 - (b) expuneri subordonate care nu beneficiază de garanții reale eligibile: 75 %;
 - (c) în calculul pierderii în caz de nerambursare, instituțiile pot recunoaște protecția finanțată sau nefinanțată a creditului în conformitate cu capitolul 4;
 - (d) obligațiunilor garantate definite la articolul 124 li se poate atribui o valoare a pierderilor în caz de nerambursare de 11,25 %;
 - (e) pentru expunerile aferente creanțelor cu rang prioritar achiziționate asupra societăților, în cazul în care estimările instituției cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerințele stabilite în secțiunea 6: 45 %;
 - (f) pentru expunerile aferente creanțelor subordonate achiziționate asupra societăților, în cazul în care instituția nu poate estima probabilitățile de nerambursare sau în care estimările instituției cu privire la probabilitatea de nerambursare nu îndeplinesc cerințele stabilite în secțiunea 6: 100 %;
 - (g) pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate asupra societăților: 75 %.
2. Pentru riscul de diminuare și riscul de nerambursare, în cazul în care o instituție a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți și poate descompune estimările sale cu privire la pierdere așteptată pentru creanțele achiziționate asupra societăților în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe

care autoritatea competentă îl consideră fiabil, se poate utiliza estimarea pierderii în caz de nerambursare pentru creanțele achiziționate asupra societăților.

3. În cazul în care o instituție a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, se poate recunoaște protecția nefinanțată a creditului ajustând probabilitatea de nerambursare sau pierderea în caz de nerambursare cu respectarea cerințelor prevăzute în secțiunea 6 și cu aprobarea autorităților competente. O instituție nu poate atribui expunerilor garantate o valoare ajustată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, astfel încât ponderea de risc ajustată să devină mai mică decât cea a unei expuneri directe, comparabile, față de garant.
4. Pentru societățile menționate la articolul 148 alineatul (3), pierderea în caz de nerambursare pentru o expunere directă, comparabilă față de furnizorul de protecție este pierderea în caz de nerambursare aferentă fie unei linii de credit negarantate în favoarea garantului, fie unei linii de credit negarantate în favoarea debitorului, după cum dovezile disponibile și structura garanției arată că, în cazul în care atât garantul, cât și debitorul s-ar afla în stare de nerambursare pe parcursul duratei de viață a tranzacției garantate, suma recuperată ar depinde de situația financiară a garantului sau, respectiv, a debitorului.

Articolul 158 *Scadența*

1. Instituțiile care nu au primit aprobarea de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie pentru expunerile față de societăți, instituții sau administrații centrale și bănci centrale atribuie expunerilor provenind din tranzacții de răscumpărare sau din operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut o valoare a scadenței (M) de 0,5 ani și tuturor celorlalte expuneri o valoare a scadenței de 2,5 ani.

În mod alternativ, ca parte a aprobării menționate la articolul 138, autoritățile competente decid dacă instituția trebuie să utilizeze scadența (M) pentru fiecare expunere, astfel cum se prevede la alineatul (2).

2. Instituțiile care au primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie pentru expunerile față de societăți, instituții sau administrații centrale și bănci centrale calculează scadența pentru fiecare expunere, astfel cum se prevede la literele (a) - (e) și respectând dispozițiile de la alineatele (3) - (5). În toate cazurile, scadența nu trebuie să fie mai mare de cinci ani:

- (a) pentru un instrument care face obiectul unei eşalonări a fluxurilor de numerar, scadența (M) se calculează conform următoarelor formule:

$$M = \max \left\{ 1, \min \left\{ \frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5 \right\} \right\}$$

unde CF_t reprezintă fluxurile de numerar (principal, dobânzi și comisioane) pe care debitorul trebuie să le plătească conform contractului în perioada t ;

- (b) pentru instrumentele financiare derivate care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor reziduale ale expunerilor și trebuie să fie de cel puțin 1 an. Pentru ponderarea scadențelor, se utilizează valoarea noțională a fiecărei expuneri;
- (c) pentru expunerile provenind din tranzacții cu instrumente financiare derivate (enumerate în anexa II), acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale, și pentru expunerile provenind din tranzacții de creditare în marjă acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale, care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor reziduale ale tranzacțiilor și trebuie să fie de cel puțin 10 zile;
- (d) pentru tranzacțiile de răscumpărare sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, care fac obiectul unui acord-cadru de compensare, scadența este media ponderată a scadențelor reziduale ale tranzacțiilor și trebuie să fie de cel puțin 5 zile. Pentru ponderarea scadențelor, se utilizează valoarea noțională a fiecărei tranzacții;
- (e) pentru o instituție care a primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale probabilității de nerambursare pentru creanțele achiziționate asupra societăților, în cazul sumelor trase, scadența este egală cu scadența medie ponderată a expunerilor provenind din creanțele achiziționate și trebuie să fie de cel puțin 90 de zile. Aceeași valoare a scadenței se aplică și sumelor neutilizate din cadrul unei facilități de cumpărare ferme, cu condiția ca facilitatea de cumpărare să prevadă angajamente efective, situații în care se declanșează amortizarea anticipată sau alte elemente care să protejeze instituția cumpărătoare împotriva unei deteriorări semnificative a calității creanțelor pe care este obligată să le cumpere în viitor, pe perioada facilității. În lipsa unor astfel de protecții efective, pentru sumele neutilizate, scadența se calculează ca suma dintre cea mai îndelungată scadență a unei creanțe potențiale conform contractului de cumpărare și scadența reziduală a facilității de cumpărare și trebuie să fie de cel puțin 90 de zile;
- (f) pentru orice alte instrumente decât cele menționate în prezentul alineat, sau în cazul în care o instituție nu este în măsură să calculeze scadența astfel cum se prevede la litera (a), scadența este scadența reziduală maximă (în ani) pe care o poate avea la dispoziție debitorul pentru a-și îndeplini integral obligațiile contractuale și trebuie să fie de cel puțin 1 an;
- (g) în cazul instituțiilor care determină valorile expunerilor utilizând metoda modelelor interne prevăzută în capitolul 6 secțiunea 6, pentru expunerile cărora li se aplică metoda respectivă și care sunt incluse într-un set de compensare în care scadența celui mai îndelungat contract este mai mare de un an, scadența se calculează conform următoarei formule:

$$M = \min \left\{ \frac{\sum_k EffectiveEE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k EE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k EffectiveEE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5 \right\}$$

unde:

s_{t_k} = o variabilă fictivă a cărei valoare pentru perioada de timp viitoare t_k este egală cu 0, dacă $t_k > 1$ an, și cu 1, dacă $t_k \leq 1$

EE_{t_k} = expunerea așteptată pentru perioada de timp viitoare t_k ;

$EffectiveEE_{t_k}$ = expunerea așteptată efectivă pentru perioada de timp viitoare t_k ;

df_{t_k} = factorul de discount fără risc pentru perioada viitoare t_k ;

$\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$

- (h) o instituție care folosește un model intern pentru a calcula o ajustare unilaterală a evaluării creditului (CVA) poate utiliza ca valoare a scadenței, cu aprobarea autorităților competente, durata efectivă a creditului estimată prin modelul intern.

Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (2), pentru seturile de compensare în care toate contractele au o scadență inițială mai mică de 1 an, se aplică formula de la litera (a);

- (i) în cazul instituțiilor care determină valorile expunerilor utilizând metoda modelelor interne prevăzută în capitolul 6 secțiunea 6 și care au aprobat de a utiliza un model intern pentru riscul specific asociat pozițiilor de titluri de creanță negociate, în conformitate cu partea a treia titlul IV, capitolul 5, scadența se stabilește la 1 în formula prevăzută la articolul 148 alineatul (1), cu condiția ca instituția să poată demonstra autorităților competente că modelul său intern pentru riscul specific asociat pozițiilor de titluri de creanță negociate prevăzut la articolul 373 cuprinde efectele migrației ratingurilor;
- (j) în sensul articolului 148 alineatul (3), scadența este durata efectivă a protecției creditului, dar nu poate fi mai mică de 1 an.

3. Dacă documentația prevede ajustări zilnice ale marjei și reevaluări zilnice și include clauze care permit lichidarea sau compensarea rapidă a garanțiilor reale în caz de nerambursare sau de imposibilitate de refacere a marjei, scadența este de cel puțin o zi pentru:

- (a) instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II, acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale;
- (b) tranzacțiile de creditare în marjă acoperite integral sau aproape integral cu garanții reale;
- (c) tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut.

În plus, pentru expuneri pe termen scurt eligibile care nu fac parte din finanțarea curentă a debitorului de către instituție, scadența este de cel puțin o zi. Expunerile pe termen scurt eligibile includ următoarele:

- (a) expuneri față de instituții provenind din decontarea obligațiilor în monedă străină;
 - (b) operațiuni de finanțare comercială pe termen scurt cu autolichidare, scrisori de credit pentru importuri și exporturi și tranzacții similare cu scadență reziduală de până la un an;
 - (c) expuneri provenind din decontarea achiziționărilor și vânzărilor de titluri în cadrul perioadei de livrare obișnuite de două zile lucrătoare;
 - (d) expuneri provenind din decontarea plăților în numerar prin sistemul *wire transfer* și din decontarea operațiunilor de plată electronică și a serviciilor preplătite, inclusiv din descoperitul de cont rezultat din tranzacții nereușite, care nu depășesc un număr de zile lucrătoare redus, fix și convenit.
4. Pentru expunerile față de societăți cu sediul în Uniune și cu vânzări consolidate și active consolidate mai mici de 500 milioane EUR, instituțiile pot decide, în locul aplicării alineatului (2), să stabilească în mod sistematic scadența astfel cum se prevede la alineatul (1). Instituțiile pot înlocui activele totale de 500 milioane EUR cu active totale de 1 000 milioane EUR în cazul societăților care dețin și închiriază în mod nespeculativ, în principal, proprietăți imobiliare locative.
5. Neconcordanțele scadenței se tratează astfel cum se prevede la capitolul 4.

SUBSECȚIUNEA 2

EXPUNERILE DE TIP RETAIL

Articolul 159

Probabilitatea de nerambursare

- 1. Probabilitatea de nerambursare a unei expuneri este de cel puțin 0,03 %.
- 2. Probabilitatea de nerambursare în cazul debitorilor sau, atunci când se utilizează o abordare bazată pe tranzacții, probabilitatea de nerambursare a expunerilor aflate în stare de nerambursare este de 100 %.
- 3. În cazul riscului de diminuare a valorii creanțelor achiziționate, probabilitatea de nerambursare este egală cu estimările pierderii așteptate pentru riscul de diminuare. Dacă o instituție poate descompune propriile estimări ale pierderii așteptate pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră fiabil, se poate utiliza estimarea probabilității de nerambursare.
- 4. Protecția nefinanțată a creditului poate fi recunoscută ajustând probabilitățile de nerambursare cu respectarea dispozițiilor de la articolul 160 alineatul (2). Pentru riscul de diminuare, pe lângă furnizorii de protecție menționați la articolul 197 alineatul (1) litera (g), vânzătorul

creanțelor achiziționate este eligibil dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 156 alineatul (4).

Articolul 160
Pierdere în caz de nerambursare (LGD)

1. Instituțiile furnizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute în secțiunea 6 și cu aprobarea autorităților competente, acordată în conformitate cu articolul 138. Pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate, se utilizează o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 75 %. Dacă o instituție poate descompune, în mod fiabil, estimările sale cu privire la pierdere așteptată pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare, instituția poate utiliza propria estimare a pierderii în caz de nerambursare.
2. Protecția nefinanțată a creditului poate fi recunoscută ca eligibilă, fie pentru o expunere individuală, fie pentru o grupă de expuneri, ajustând estimarea probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 179 alineatele (1), (2) și (3) și cu aprobarea autorităților competente. O instituție nu poate atribui expunerilor garantate o valoare ajustată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, astfel încât ponderea de risc ajustată să devină mai mică decât cea a unei expuneri directe, comparabile, față de garant.
3. În sensul articolului 149 alineatul (2), pierdere în caz de nerambursare pentru o expunere directă, comparabilă față de furnizorul de protecție este pierdere în caz de nerambursare aferentă fie unei linii de credit negarantate în favoarea garantului, fie unei linii de credit negarantate în favoarea debitorului, după cum dovezile disponibile și structura garanției arată că, în cazul în care atât garantul, cât și debitorul s-ar afla în stare de nerambursare pe parcursul duratei de viață a tranzacției garantate, suma recuperată ar depinde de situația financiară a garantului sau, respectiv, a debitorului.
4. Pierdere în caz de nerambursare medie ponderată pentru toate expunerile de tip retail garantate cu proprietăți imobiliare locative și care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale nu trebuie să fie mai mică de 10%.

Pierdere în caz de nerambursare medie ponderată pentru toate expunerile de tip retail garantate cu proprietăți imobiliare comerciale și care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale nu trebuie să fie mai mică de 15%.

SUBSECȚIUNEA 3

EXPUNERI PROVENIND DIN TITLURI DE CAPITAL CARE FAC OBIECTUL METODEI BAZATE PE PROBABILITATEA DE NERAMBURSARE/PIERDEREA ÎN CAZ DE NERAMBURSARE

Articolul 161

Expuneri provenind din titluri de capital care fac obiectul metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierdere în caz de nerambursare

1. Probabilitățile de nerambursare se determină conform metodelor utilizate pentru expunerile față de societăți.

Se aplică următoarele valori minime ale probabilității de nerambursare:
 - (a) 0,09 % pentru expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă, în cazul în care investiția se înscrie în cadrul unei relații pe termen lung cu clientul;
 - (b) 0,09 % pentru expuneri din titluri de capital netranzacționate la bursă, în cazul în care randamentul investiției se bazează pe fluxuri de numerar regulate și periodice, care nu provin din câștiguri de capital;
 - (c) 0,40 % pentru expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă, inclusiv pentru alte poziții scurte prevăzute la articolul 150 alineatul (2);
 - (d) 1,25 % pentru toate celelalte expuneri din titluri de capital, inclusiv pentru alte poziții scurte prevăzute la articolul 150 alineatul (2).
2. Expunerilor din investiții de tip private equity din cadrul portofoliilor suficient de diversificate li se poate atribui o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 65 %. Tuturor celorlalte expuneri de acest tip li se atribuie o valoare a pierderii în caz de nerambursare de 90 %.
3. Scadența atribuită tuturor expunerilor este de 5 ani.

SECȚIUNEA 5

VALOAREA EXPUNERII

Articolul 162

Expuneri față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și expuneri de tip retail

1. Cu excepția cazului în care se specifică altfel, valoarea expunerii pentru expunerile bilanțiere este valoarea contabilă măsurată fără a ține seama de ajustările pentru riscul de credit efectuate.

Această regulă se aplică și activelor achiziționate la un preț diferit de suma datorată.

Pentru activele achiziționate, diferența dintre suma datorată și valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor pentru riscul specific de credit, care a fost înregistrată în bilanțul

instituțiilor la achiziționarea activului, este denumită discount dacă suma datorată este mai mare, respectiv, primă dacă suma datorată este mai mică.

2. În cazul în care instituțiile utilizează acorduri-cadru de compensare pentru tranzacțiile de răscumpărare sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, valoarea expunerii se calculează în conformitate cu capitolul 4.
3. Pentru compensarea bilanțieră a creditelor și depozitelor, instituțiile aplică la calculul valorii expunerii metodele prevăzute în capitolul 4.
4. Valoarea expunerii pentru operațiunile de leasing este valoarea actualizată a plăților minime de leasing. Plățile minime de leasing sunt plățile pe care locatarul este obligat sau poate fi obligat să le efectueze pe perioada contractului de leasing, precum și orice opțiune de cumpărare avantajoasă (*bargain option*) (a cărei probabilitate de exercitare este certă într-o măsură rezonabilă). Dacă o parte, alta decât locatarul, poate fi obligată să efectueze o plată legată de valoarea reziduală a activului care face obiectul contractului de leasing și dacă această obligație de plată îndeplinește setul de condiții prevăzut la articolul 197 cu privire la eligibilitatea furnizorilor de protecție, precum și cerințele de recunoaștere a altor tipuri de garanții, prevăzute la articolul 208, obligația de plată poate fi recunoscută ca protecție nefinanțată a creditului în conformitate cu capitolul 4.
5. În cazul oricărui element menționat în anexa II, valoarea expunerii se determină utilizând metodele prevăzute în capitolul 6 și nu ia în considerare ajustările pentru riscul de credit efectuate.
6. Pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru creanțele achiziționate, valoarea expunerii este valoarea menționată la alineatul (1), mai puțin cerințele de fonduri proprii pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor, anterior aplicării tehnicilor de diminuare a riscului de credit.
7. În cazul unei expuneri sub formă de titluri sau mărfuri vândute, gajate sau date cu împrumut în cadrul tranzacțiilor de răscumpărare, sau al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, al tranzacțiilor cu termen lung de decontare și al tranzacțiilor de creditare în marjă, valoarea expunerii este valoarea titlurilor sau a mărfurilor, determinată în conformitate cu articolul 94. Dacă se utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare (*Financial Collateral Comprehensive Method*) prevăzută la articolul 218, valoarea expunerii se majorează cu ajustarea de volatilitate corespunzătoare unor astfel de titluri sau mărfuri, astfel cum prevede articolul respectiv. În cazul tranzacțiilor de răscumpărare, al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, al tranzacțiilor cu termen lung de decontare și al tranzacțiilor de creditare în marjă, valoarea expunerii se poate determina fie în conformitate cu capitolul 6, fie în conformitate cu articolul 215 alineatul (2).
8. Valoarea expunerii pentru următoarele elemente se calculează înmulțind suma angajată ferm dar neutilizată, cu un factor de conversie. Instituțiile trebuie să utilizeze următorii factori de conversie, în conformitate cu articolul 146 alineatul (8):
 - (a) în cazul liniilor de credit care sunt revocabile necondiționat, în orice moment și fără aviz prealabil, de către instituție sau care prevăd efectiv revocarea automată ca urmare a deteriorării bonității financiare a debitorului, se aplică un factor de conversie de 0 %.

Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile trebuie să monitorizeze activ situația financiară a debitorului, iar sistemele de control intern ale acestora trebuie să permită detectarea imediată a oricărei deteriorări a calității creditului debitorului. Liniile de credit neutilizate pot fi considerate ca fiind revocabile necondiționat dacă termenii contractuali permit instituției revocarea acestora în măsura maximă permisă de legislația privind protecția consumatorului și de legislația conexasă;

- (b) în cazul scrisorilor de credit pe termen scurt provenind din circulația bunurilor, se aplică un factor de conversie de 20 %, atât pentru instituția emitentă, cât și pentru cea care face confirmarea;
 - (c) în cazul angajamentelor de cumpărare neutilizate pentru creanțe achiziționate reînnoibile, care sunt revocabile necondiționat, sau care prevăd efectiv revocarea automată, în orice moment și fără aviz prealabil, de către instituție, se aplică un factor de conversie de 0 %. Pentru a putea aplica un factor de conversie de 0 %, instituțiile trebuie să monitorizeze activ situația financiară a debitorului, iar sistemele de control intern ale acestora trebuie să permită detectarea imediată a oricărei deteriorări a calității creditului debitorului.
 - (d) în cazul altor linii de credit, al facilităților de emisiune de efecte (*Note Issuance Facilities* - NIF) și al facilităților reînnoibile de subscriere fermă (*Revolving Underwriting Facilities* - RUF), se aplică un factor de conversie de 75 %;
 - (e) instituțiile care îndeplinesc cerințele pentru utilizarea propriilor estimări ale factorilor de conversie, specificate în secțiunea 6, pot utiliza propriile estimări ale factorilor de conversie pentru diferitele tipuri de produse menționate la literele (a)-(d), cu aprobarea autorităților competente.
9. În cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, se utilizează cel mai mic dintre cei doi factori de conversie asociați angajamentelor individuale.
10. Pentru toate elementele extrabilanțiere, altele decât cele menționate la alineatele (1)-(8), valoarea expunerii este egală cu următoarele procente din valoarea acestora:
- (a) 100 % dacă este un element cu risc maxim;
 - (b) 50 % dacă este un element cu risc mediu;
 - (c) 20 % dacă este un element cu risc moderat;
 - (d) 0 % dacă este un element cu risc scăzut.

În sensul prezentului alineat, elementele extrabilanțiere sunt încadrate în categoriile de risc indicate în anexa I.

Articolul 163
Expuneri provenind din titluri de capital

1. Valoarea expunerii pentru expunerile provenind din titluri de capital este valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor pentru riscul specific de credit.
2. Valoarea expunerii pentru expunerile extrabilanțiere provenind din titluri de capital este valoarea nominală a acestora rezultată după deducerea ajustărilor pentru riscul specific de credit corespunzătoare expunerii respective.

Articolul 164
Active, altele decât cele de natura creanțelor din credite

Valoarea expunerii pentru active, altele decât cele de natura creanțelor din credite, este valoarea contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor pentru riscul specific de credit.

SECȚIUNEA 6
CERINȚE PENTRU UTILIZAREA ABORDĂRII BAZATE PE MODELE INTERNE DE RATING

SUBSECȚIUNEA 1
SISTEME DE RATING

Articolul 165
Principii generale

1. În cazul în care o instituție utilizează mai multe sisteme de rating, raționamentul pe baza căruia un debitor sau o tranzacție sunt alocați unui anumit sistem de rating trebuie formalizat și aplicat astfel încât să reflecte în mod adecvat nivelul de risc.
2. Criteriile și procesele de alocare trebuie revizuite periodic pentru a se stabili dacă sunt în continuare adecvate portofoliului curent și condițiilor externe.
3. În cazul în care o instituție utilizează estimări directe ale parametrilor de risc, acestea pot fi considerate ca fiind rezultatele corespunzătoare claselor de pe o scală continuă de rating.

Articolul 166
Structura sistemelor de rating

1. Structura sistemelor de rating pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale trebuie să respecte următoarele cerințe:
 - (a) un sistem de rating trebuie să ia în considerare caracteristicile de risc ale debitorului și ale tranzacției;

- (b) un sistem de rating trebuie să includă o scală de rating a debitorilor care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare asociat debitorilor. Scala de rating a debitorilor trebuie să aibă minimum 7 clase pentru debitorii care nu se află în stare de nerambursare și o clasă pentru debitorii care se află în stare de nerambursare.
 - (c) instituția trebuie să formalizeze relația dintre clasele de debitori din punctul de vedere al nivelului riscului de nerambursare pe care îl implică fiecare clasă și al criteriilor utilizate pentru a distinge nivelul respectiv al riscului de nerambursare.
 - (d) instituțiile care dețin portofolii concentrate pe un anumit segment de piață și într-un anumit interval al riscului de nerambursare trebuie să dispună de un număr suficient de clase de debitori în cadrul intervalului respectiv pentru a evita concentrarea excesivă a debitorilor într-o anumită clasă. Concentrările semnificative dintr-o singură clasă trebuie justificate prin dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că respectiva clasă de debitori acoperă un interval rezonabil de îngust al probabilităților de nerambursare și că riscul de nerambursare aferent tuturor debitorilor din această clasă se încadrează în intervalul respectiv.
 - (e) pentru a putea fi utilizat la calcularea propriilor estimări ale pierderilor în caz de nerambursare în vederea determinării cerințelor de fonduri proprii, un sistem de rating trebuie să includă o scală de rating a tranzacțiilor distinctă, care să reflecte exclusiv caracteristicile asociate pierderii în caz de nerambursare ale tranzacțiilor. Definiția clasei de tranzacții trebuie să includă atât descrierea modului de încadrare a expunerilor în clasa respectivă, cât și a criteriilor utilizate pentru a distinge nivelul de risc aferent fiecărei clase;
 - (f) concentrările semnificative dintr-o singură clasă de tranzacții trebuie justificate prin dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că respectiva clasă de tranzacții acoperă un interval rezonabil de îngust al pierderilor în caz de nerambursare și că riscul aferent tuturor expunerilor din această clasă se încadrează în intervalul respectiv.
2. Instituțiile care utilizează metodele stabilite la articolul 148 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc în cazul expunerilor provenind din finanțări specializate sunt exceptate de la obligația de a avea o scală de rating a debitorilor care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare asociat debitorilor pentru aceste expuneri. Instituțiile respective trebuie să dispună, pentru aceste expuneri, de cel puțin 4 clase pentru debitorii care nu se află în stare de nerambursare și de cel puțin o clasă pentru debitorii care se află în stare de nerambursare.
3. Structura sistemelor de rating pentru expunerile de tip retail trebuie să respecte următoarele cerințe:
- (a) sistemele de rating trebuie să reflecte riscul, atât cel asociat debitorului, cât și cel asociat tranzacției, și să includă toate caracteristicile relevante ale debitorilor și ale tranzacțiilor.
 - (b) nivelul de diferențiere a riscului trebuie să asigure faptul că numărul de expuneri încadrate într-o clasă dată sau într-o grupă dată este suficient de mare pentru a permite cuantificarea și validarea adecvată a caracteristicilor pierderilor la nivelul clasei sau al grupei. Distribuția expunerilor și a debitorilor în clase sau grupe se efectuează astfel încât să se evite concentrările excesive.

- (c) procesul de încadrare a expunerilor în clase sau grupe trebuie să permită diferențierea adecvată a riscului, gruparea expunerilor suficient de omogene și estimarea precisă și coerentă a caracteristicilor pierderilor la nivel de clasă sau grupă. În cazul creanțelor achiziționate, gruparea trebuie să reflecte practicile de subscriere ale vânzătorului și eterogenitatea clienților săi;
4. La încadrarea expunerilor în clase sau grupe, instituțiile trebuie să ia în considerare următorii factori de risc:
- (a) caracteristicile de risc ale debitorului;
 - (b) caracteristicile de risc ale tranzacției, inclusiv tipul de produs sau de garanție reală, sau ambele. Instituțiile acordă în mod explicit atenție cazurilor în care mai multe expuneri beneficiază de aceeași garanție reală;
 - (c) incidentele de neplată, cu excepția cazului în care instituția demonstrează autorității competente într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător că incidentele de neplată nu constituie un factor de risc semnificativ pentru expunere.

Articolul 167
Încadrarea în clase sau grupe

1. O instituție trebuie să utilizeze definiții, procese și criterii specifice pentru a încadra expunerile în clase sau categorii în cadrul unui sistem de rating, care să respecte următoarele cerințe:
- (a) definițiile și criteriile corespunzătoare claselor sau grupelor trebuie să fie suficient de detaliate pentru a permite persoanelor responsabile cu acordarea ratingurilor să încadreze în mod consecvent debitorii sau tranzacțiile care prezintă un risc similar în aceeași clasă sau grupă. Această consecvență trebuie menținută indiferent de linia de activitate, de departament sau de localizarea geografică;
 - (b) documentația aferentă procesului de rating trebuie să permită terților să înțeleagă și să reproducă încadrarea expunerilor în clase sau grupe, precum și să evalueze adecvarea încadrării într-o anumită clasă sau grupă;
 - (c) de asemenea, criteriile trebuie să respecte normele interne de creditare ale instituției și politicile sale privind tratamentul aplicat debitorilor și tranzacțiilor în dificultate.
2. La încadrarea debitorilor și tranzacțiilor în clase sau grupe, o instituție trebuie să ia în considerare toate informațiile relevante. Informațiile trebuie să fie actuale și să permită instituției să previzioneze performanța viitoare a expunerii. O instituție trebuie să fie cu atât mai prudentă la încadrarea expunerilor în clase sau grupe de debitori și tranzacții, cu cât dispune de mai puține informații. Dacă utilizează un rating extern ca factor primar în alocarea unui rating intern, instituția trebuie să se asigure că ia în considerare și alte informații relevante.

Articolul 168
Încadrarea expunerilor

1. În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, încadrarea acestora se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:
 - (a) fiecare debitor trebuie încadrat într-o clasă de debitori, ca parte a procesului de aprobare a creditelor;
 - (b) în cazul instituțiilor care au primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie, fiecare expunere este încadrată, de asemenea, într-o clasă de tranzacții, ca parte a procesului de aprobare a creditelor;
 - (c) instituțiile care utilizează metodele prevăzute la articolul 148 alineatul (5) pentru atribuirea ponderilor de risc în cazul expunerilor provenind din finanțări specializate, încadrează fiecare dintre aceste expuneri într-o clasă, în conformitate cu articolul 166 alineatul (2);
 - (d) fiecare entitate juridică distinctă față de care instituția înregistrează expuneri trebuie evaluată separat. O instituție trebuie să dispună de politici adecvate privind tratamentul clienților care sunt debitori individuali și al grupurilor de clienți aflați în legătură;
 - (e) expunerile separate față de același debitor trebuie încadrate în aceeași clasă de debitori, indiferent de diferențele existente în natura fiecărei tranzacții specifice. Cu toate acestea, expunerile separate pot conduce la încadrarea aceluiași debitor în mai multe clase, în următoarele cazuri:
 - (i) există un risc de transfer aferent unei țări, după cum expunerile sunt denominate în moneda locală sau într-o monedă străină;
 - (ii) tratamentul garanțiilor asociate unei expuneri poate consta în ajustarea încadrării într-o clasă de debitori;
 - (iii) legislația privind protecția consumatorilor sau secretul bancar, sau orice alte reglementări interzic schimbul de informații cu privire la clienți.
2. În cazul expunerilor de tip retail, fiecare expunere trebuie încadrată într-o clasă sau într-o grupă, ca parte a procesului de aprobare a creditelor.
3. În ceea ce privește încadrarea într-o clasă sau într-o grupă, instituțiile trebuie să formalizeze situațiile în care raționamentul profesional poate prima asupra datelor de intrare sau de ieșire din procesul de încadrare, precum și informațiile privind personalul responsabil cu aprobarea priorității raționamentului uman. Instituțiile trebuie să formalizeze aceste modificări și să consemneze în scris personalul responsabil în acest sens. Instituțiile trebuie să analizeze performanța expunerilor ale căror încadrări au fost modificate. Această analiză include o evaluare a performanței expunerilor al căror rating a fost modificat de către o anumită persoană, care preia responsabilitatea întregului personalul responsabil.

Articolul 169
Integritatea procesului de încadrare

1. În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, procesul de încadrare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe de integritate:
 - (a) Încadrările și revizuirile periodice ale acestora se efectuează sau se aprobă de către o parte independentă, care nu obține în mod direct beneficii în urma deciziei de acordare a creditului.
 - (b) Instituțiile actualizează încadrările cel puțin anual. Debitorii care prezintă un risc ridicat și expunerile cu probleme trebuie să facă obiectul unor revizuri mai frecvente. Dacă noi informații semnificative privind un debitor sau o expunere devin disponibile, instituțiile efectuează o nouă încadrare.
 - (c) O instituție trebuie să dispună de un proces eficient de obținere și actualizare a informațiilor relevante referitoare la caracteristicile debitorilor care afectează probabilitățile de nerambursare și la caracteristicile tranzacțiilor care afectează pierderile în caz de nerambursare sau factorii de conversie.
2. În cazul expunerilor de tip retail, o instituție trebuie să actualizeze cel puțin anual încadrările debitorilor și ale tranzacțiilor sau să reexamineze caracteristicile pierderilor și situația incidentelor de neplată pentru fiecare grupă de risc identificată, după caz. O instituție trebuie, de asemenea, să revizuiască cel puțin anual, pe baza unui eșantion reprezentativ, situația expunerilor individuale din fiecare grupă, ca mijloc de a se asigura că expunerile sunt în continuare corect încadrate.
3. ABE elaborează standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în conformitate cu care instituțiile trebuie să asigure integritatea procesului de încadrare și evaluarea regulată și independentă a riscurilor.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 170
Utilizarea modelelor

Dacă o instituție utilizează modele statistice și alte metode automate pentru a încadra expunerile în clase sau grupe de debitori sau de tranzacții, următoarele cerințe trebuie să fie îndeplinite:

- (a) modelul trebuie să aibă o bună putere de previzionare, iar utilizarea sa nu trebuie să denatureze cerințele de capital. Variabilele de intrare trebuie să constituie o bază rezonabilă și eficientă pentru previziunile rezultate. Modelul nu trebuie să producă abateri semnificative ale rezultatelor;

- (b) instituția trebuie să dispună de un proces de verificare a datelor de intrare ale modelului, care să includă o evaluare a acurateții, exhaustivității și adecvării acestor date;
- (c) datele utilizate pentru a crea modelul trebuie să fie reprezentative pentru populația de debitori sau de expuneri curente a instituției;
- (d) instituția trebuie să dispună de un ciclu periodic de validare a modelului, care să includă monitorizarea performanței și a stabilității, revizuirea specificațiilor și compararea datelor de ieșire cu rezultatele efective;
- (e) instituția trebuie să utilizeze raționamentul și supravegherea umană în completarea modelului statistic, pentru a revizui încadrările efectuate pe baza modelului și a se asigura că modelul este utilizat în mod adecvat. Procedurile de revizuire trebuie să urmărească identificarea și limitarea erorilor asociate unor deficiențe ale modelului. Raționamentul uman trebuie să țină seama de toate informațiile relevante pe care modelul nu le ia în considerare. Instituția trebuie să formalizeze modul în care trebuie îmbinate raționamentul uman și rezultatele modelului.

Articolul 171 *Documentația sistemelor de rating*

1. Instituțiile formalizează detaliile conceptuale și operaționale ale sistemelor lor de rating. Documentația trebuie să ateste îndeplinirea cerințelor stabilite în prezenta secțiune și să trateze subiecte incluzând diferențierea portofoliilor, criteriile de rating, responsabilitățile părților care acordă ratinguri debitorilor și expunerilor, frecvența revizuirii încadrărilor și supervizarea procesului de rating de către conducere.
2. Instituția formalizează motivele și analiza pe care se bazează alegerea criteriilor de rating. Instituția formalizează toate modificările majore aduse procesului de rating al riscului, documentația respectivă permițând identificarea modificărilor aduse procesului de rating al riscului în urma ultimei revizuirii efectuate de autoritățile competente. Este formalizat, de asemenea, modul în care se organizează acordarea ratingurilor, inclusiv procesul de acordare a ratingurilor și structura controlului intern.
3. Instituțiile formalizează definițiile specifice ale stării de nerambursare și pierderii, pe care le utilizează intern, și asigură coerența acestora cu definițiile prevăzute de prezentul regulament.
4. În cazul în care utilizează modele statistice în procesul de rating, instituția formalizează metodologiile aferente acestora. Documentația trebuie:
 - (a) să descrie detaliat teoria, ipotezele și baza matematică și empirică utilizate pentru a atribui estimări claselor, debitorilor individuali, expunerilor sau grupelor, precum și sursa sau sursele de date utilizate pentru a estima modelul;
 - (b) să stabilească un proces statistic riguros de validare a modelului, care să includă teste de performanță „în afara orizontului de timp” (*out-of-time*) și „în afara eșantionului” (*out-of-sample*);
 - (c) să precizeze orice circumstanțe în care modelul nu funcționează eficient.

5. În cazul în care o instituție a obținut un sistem de rating, sau un model utilizat în cadrul unui sistem de rating, de la un furnizor terț, iar furnizorul refuză sau restricționează accesul instituției la informațiile referitoare la metodologia sistemului de rating sau a modelului respectiv, sau la datele de bază utilizate pentru elaborarea metodologiei sau a modelului respectiv, invocând drepturi de proprietate asupra acestor informații, instituția în cauză trebuie să demonstreze autorității competente, într-un mod pe care aceasta îl consideră satisfăcător, că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de prezentul articol.

Articolul 172
Păstrarea datelor

1. Instituțiile colectează și păstrează date cu privire la diverse aspecte ale ratingurilor lor interne, astfel cum se prevede în partea a opta.
2. În cazul expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, instituțiile colectează și păstrează:
 - (a) istoricul complet al ratingurilor acordate debitorilor și garanțiilor recunoscuți;
 - (b) datele la care s-au acordat ratingurile;
 - (c) metodologia și datele principale utilizate pentru determinarea ratingurilor;
 - (d) identitatea persoanei responsabile cu acordarea ratingurilor;
 - (e) identitatea debitorilor aflați în stare de nerambursare și expunerile aflate în stare de nerambursare;
 - (f) data și circumstanțele apariției stărilor de nerambursare;
 - (g) datele privind probabilitățile de nerambursare și ratele de nerambursare efective asociate claselor de rating și datele privind migrația ratingurilor.
3. Instituțiile care nu utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie colectează și păstrează date privind comparația dintre pierderile în caz de nerambursare efective și valorile stabilite la articolul 157 alineatul (1) și comparația dintre factorii de conversie efectivi și valorile stabilite la articolul 162 alineatul (8).
4. Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie colectează și păstrează:
 - (a) istoricul complet al datelor privind ratingurile acordate tranzacțiilor și estimarea pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie, asociate fiecărei scale de rating;
 - (b) datele la care s-au acordat ratingurile și s-au efectuat estimările;

- (c) metodologia și datele principale utilizate pentru determinarea ratingurilor acordate tranzacțiilor și pentru obținerea estimării pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie;
 - (d) identitatea persoanei care a acordat ratingul tranzacției și a persoanei care a furnizat estimarea pierderii în caz de nerambursare și a factorului de conversie;
 - (e) datele privind pierderile în caz de nerambursare estimate și efective și factorii de conversie estimați și efectivi, asociați fiecărei expuneri aflate în stare de nerambursare;
 - (f) datele privind pierderea în caz de nerambursare pentru o expunere, înainte și după evaluarea efectelor unei garanții sau ale unui instrumentului financiar derivat de credit, în cazul instituțiilor care țin seama, la calculul pierderii în caz de nerambursare, de efectele de diminuare a riscului de credit aferente garanțiilor sau instrumentelor financiare derivate de credit.
 - (g) datele privind componentele pierderii pentru fiecare expunere aflată în stare de nerambursare.
5. În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile colectează și păstrează:
- (a) datele utilizate în procesul de încadrare a expunerilor în clase sau grupe;
 - (b) datele privind estimările probabilităților de nerambursare, ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie asociați claselor sau grupelor de expuneri;
 - (c) identitatea debitorilor aflați în stare de nerambursare și expunerile aflate în stare de nerambursare;
 - (d) în cazul expunerilor aflate în stare de nerambursare, datele privind clasele sau grupele în care a fost încadrată expunerea în cursul anului anterior înregistrării stării de nerambursare, precum și pierderea efectivă în caz de nerambursare și factorul de conversie efectiv;
 - (e) datele privind ratele pierderilor pentru expunerile eligibile de tip retail reînnoibile.

Articolul 173

Simulările de criză (stress tests) utilizate la evaluarea adecvării capitalului

1. O instituție trebuie să dispună de procese de simulare de criză riguroase, pe care să le utilizeze la evaluarea adecvării capitalului său. Simularea de criză identifică evenimentele posibile sau modificările viitoare ale condițiilor economice care ar putea avea efecte nefavorabile asupra expunerilor la riscul de credit ale unei instituții și evaluează capacitatea acestora de a face față modificărilor respective.
2. O instituție trebuie să efectueze cu regularitate o simulare de criză pentru riscul de credit pentru a evalua efectul anumitor condiții specifice asupra cerințelor sale totale de capital pentru riscul de credit. Simularea de criză este aleasă de către instituție și este revizuită de către autoritatea supraveghetătoare. Simularea de criză utilizată trebuie să fie semnificativă și să

ia în considerare efectele unor scenarii de recesiune gravă, dar plauzibilă. Instituția trebuie să evalueze migrația ratingurilor sale în scenariile simulării de criză. Portofoliile testate în simularea de criză trebuie să conțină marea majoritate a expunerilor instituției.

3. Instituțiile care utilizează tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (3) trebuie să ia în considerare în cadrul simulării de criză impactul unei deteriorări a calității creditului furnizorilor de protecție, în special impactul furnizorilor de protecție care nu îndeplinesc criteriile de eligibilitate.
4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, care să precizeze mai amănunțit înțelesul noțiunii de „scenarii de recesiune gravă, dar plauzibilă”, menționată la alineatul (2).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SUBSECȚIUNEA 2

CUANTIFICAREA RISCULUI

Articolul 174

Debitorul aflat în stare de nerambursare

1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating și grupelor, instituțiile aplică următoarea abordare pentru a stabili dacă un debitor se află în stare de nerambursare. În sensul prezentului capitol, un debitor se află în stare de nerambursare atunci când are loc oricare din următoarele situații:
 - (a) instituția consideră că, în lipsa recurgerii la măsuri precum executarea garanței, este improbabil ca debitorul să-și achite în întregime obligațiile din credite față de instituție, de societatea-mamă sau de oricare din filialele acesteia;
 - (b) întârzierea la plată a debitorului a depășit 90 de zile pentru oricare din obligațiile semnificative din credite față de instituție, de societatea-mamă sau de oricare din filialele acesteia.

În cazul tragerilor pe descoperit de cont, întârzierea la plată începe să curgă de la data la care debitorul a depășit o limită comunicată, a fost anunțat că limita este inferioară soldului curent sau a tras credit fără autorizație, valoarea acestuia fiind semnificativă.

În cazul expunerilor de tip retail, în sensul alineatului (2), se ia în considerare și starea de nerambursare la nivel de tranzacție.

O limită comunicată înseamnă orice limită de credit pe care instituția o stabilește și o comunică debitorului.

În cazul cardurilor de credit, întârzierea la plată începe să curgă de la data scadenței plății minime.

În toate cazurile, întârzierile la plată pentru expunerile aflate în stare de nerambursare depășesc un prag stabilit de autoritățile competente. Acest prag reflectă un nivel de risc pe care autoritățile competente îl consideră rezonabil.

Instituțiile trebuie să aibă politici formalizate în ceea ce privește numărarea zilelor restante, în special în ceea ce privește modificarea scadențelor tranzacțiilor și acordarea de prelungiri, modificări sau amânări, reînnoiri și compensarea conturilor existente. Aceste politici trebuie să fie aplicate consecvent în timp și trebuie să fie conforme cu administrarea internă a riscului și cu procesele decizionale ale instituției.

2. În sensul alineatului (1) litera (a), elementele care trebuie considerate indicii ale improbabilității de plată includ:
 - (a) instituția încetează să mai contabilizeze dobânda aferentă obligației din credit;
 - (b) instituția recunoaște o ajustare pentru riscul de credit semnificativ, rezultată în urma percepției unei deteriorări semnificative a calității creditului, ulterioară momentului în care a preluat expunerea;
 - (c) instituția vinde creanța din credit înregistrând o pierdere economică semnificativă;
 - (d) instituția consimte să restructureze creanța din credit în regim de urgență, în cazul în care acest lucru poate conduce la reducerea obligației financiare, ca urmare a anulării sau a amânării la plată a unei părți semnificative a principalului, a dobânzii sau, dacă este cazul, a comisioanelor. În cazul expunerilor din titluri de capital evaluate conform metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierdere în caz de nerambursare, aceasta include restructurarea în regim de urgență a însuși titlului de capital;
 - (e) instituția a introdus o cerere prin care solicită deschiderea procedurii de faliment împotriva debitorului sau aplicarea unei măsuri similare pentru o obligație din credit a debitorului față de instituție, de societatea-mamă sau de oricare din filialele acesteia;
 - (f) debitorul a solicitat deschiderea procedurii de faliment sau face obiectul acesteia sau al unei protecții similare, în cazul în care acest lucru ar conduce la evitarea sau amânarea plății unei obligații din credit față de instituție, de societatea-mamă sau de oricare din filialele acesteia.
3. Instituțiile care utilizează date externe care nu sunt prin ele însele coerente cu determinarea stării de nerambursare prevăzută la alineatul (1), trebuie să efectueze ajustările adecvate pentru a obține o echivalență substanțială cu definiția stării de nerambursare.
4. Dacă instituția consideră că o expunere clasificată anterior ca fiind aflată în stare de nerambursare nu mai prezintă niciuna din caracteristicile care declanșează starea de nerambursare, aceasta evaluează debitorul sau tranzacția astfel cum ar proceda în cazul unei

expuneri care nu se află în stare de nerambursare. Dacă definiția stării de nerambursare devine ulterior aplicabilă, instituția consideră că a intervenit o altă stare de nerambursare.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă trebuie să stabilească pragul menționat la alineatul (1), după depășirea căruia se consideră că o expunere se află în stare de nerambursare.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. ABE emite orientări cu privire la aplicarea prezentului articol. Aceste orientări se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 175

Cerințe generale privind estimarea

1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor, instituțiile aplică următoarele cerințe:
 - (a) estimările proprii ale unei instituții cu privire la parametrii de risc: probabilitatea de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare, factorul de conversie și pierderea așteptată trebuie să ia în considerare toate datele, informațiile și metodele relevante. Estimările se obțin utilizând experiența istorică și dovezile empirice și nu se bazează numai pe considerente derivate din raționamente. Estimările trebuie să fie plauzibile și intuitive și să se bazeze pe principalii factori care determină evoluția parametrilor de risc respectivi. Estimările unei instituții trebuie să fie cu atât mai prudente, cu cât aceasta dispune de mai puține date.
 - (b) o instituție trebuie să fie în măsură să furnizeze o defalcare, în funcție de factorii pe care îi consideră determinanți pentru evoluția parametrilor de risc, a experienței sale în materie de pierderi exprimată prin frecvența stărilor de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare, factorul de conversie sau pierdere, în cazul în care se utilizează estimări ale pierderii așteptate. Estimările instituției trebuie să fie reprezentative pentru experiența pe termen lung;
 - (c) orice modificări ale practicilor de creditare sau ale procesului de recuperare a sumelor datorate, intervenite în perioadele de observare menționate la articolul 176 alineatul (1) literele (h) și (j), la articolul 176 alineatul (2) litera (e), la articolul 177 alineatul (2) al doilea paragraf, la articolul 178 alineatul (1) litera (f) și la articolul 178 alineatul (3) al doilea paragraf, trebuie să fie luate în considerare. Estimările unei instituții trebuie să țină seama de implicațiile progresului tehnologic și ale noilor date, sau ale altor informații, pe măsură ce acestea devin disponibile. Instituțiile trebuie să-și revizuiască estimările cel puțin anual și atunci când apar noi informații;

- (d) populația de expuneri reprezentată în datele utilizate pentru estimare, normele de creditare utilizate la momentul generării datelor și alte caracteristici relevante trebuie să fie comparabile cu cele ale expunerilor și ale normelor instituției. Condițiile economice sau de piață pe care se bazează datele trebuie să fie relevante pentru condițiile curente și pentru evoluția previzibilă a acestora. Numărul de expuneri incluse în eșantion și perioada la care se referă datele utilizate pentru cuantificare trebuie să fie suficiente pentru a oferi instituției asigurarea acurateței și a solidității estimărilor sale.
- (e) în cazul creanțelor achiziționate, estimările trebuie să țină seama de toate informațiile relevante aflate la dispoziția instituției cumpărătoare cu privire la calitatea creanțelor suport, inclusiv de datele referitoare la portofolii similare, furnizate de vânzător, de instituția cumpărătoare sau de surse externe. Instituția cumpărătoare trebuie să evalueze orice date pe care se bazează și care sunt furnizate de vânzător.
- (f) instituția trebuie să adauge estimărilor sale o marjă de prudență, asociată intervalului așteptat al erorilor de estimare. În cazul în care metodele și datele sunt considerate de către instituție sau de către autoritatea competentă ca fiind mai puțin satisfăcătoare, intervalul așteptat al erorilor este mai mare, iar marja de prudență trebuie să fie, de asemenea, mai mare.

În cazul în care instituțiile utilizează pentru calculul ponderilor de risc estimări diferite de cele utilizate pentru scopuri interne, această situație trebuie să fie formalizată și să aibă un caracter rezonabil. Dacă instituțiile pot demonstra autorităților competente că în ceea ce privește datele colectate înainte de 1 ianuarie 2007 au fost efectuate ajustări adecvate pentru a obține o echivalență substanțială cu determinarea stării de nerambursare prevăzută la articolul 174 sau a pierderii, autoritățile competente pot permite instituțiilor o anumită flexibilitate în aplicarea standardelor cerute pentru date.

2. În cazul în care o instituție utilizează date centralizate provenind de la mai multe instituții, aceasta trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:
 - (a) sistemele și criteriile de rating ale altor instituții din grup trebuie să fie similare cu ale sale;
 - (b) grupul trebuie să fie reprezentativ pentru portofoliul pentru care se utilizează datele centralizate;
 - (c) datele centralizate trebuie să fie utilizate de către instituție pentru estimările sale în mod consecvent în timp;
 - (d) instituția trebuie să păstreze responsabilitatea integrității sistemelor sale de rating;
 - (e) instituția trebuie să dispună, pe plan intern, de o suficientă comprehensiune a sistemelor sale de rating, inclusiv de capacitatea efectivă de a monitoriza și a audita procesul de rating.

1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimarea probabilității de nerambursare în cazul expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale:
 - (a) instituțiile estimează probabilitățile de nerambursare pe clase de debitori, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale. Estimările probabilității de nerambursare în cazul debitorilor foarte îndatorați sau al debitorilor ale căror active sunt predominant active tranzacționate trebuie să reflecte performanța activelor suport în perioade de volatilitate accentuată;
 - (b) pentru creanțele achiziționate asupra societăților, instituțiile pot estima pierderile așteptate pe clase de debitori, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale efective;
 - (c) dacă o instituție obține, pentru creanțele achiziționate asupra societăților, estimările medii pe termen lung ale probabilităților de nerambursare și ale pierderilor în caz de nerambursare din estimarea pierderii așteptate, precum și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, procesul de estimare a pierderilor totale trebuie să îndeplinească cerințele generale privind estimarea probabilității de nerambursare și a pierderii în caz de nerambursare prevăzute în prezenta parte, iar rezultatul trebuie să fie conform cu conceptul de pierdere în caz de nerambursare, prevăzut la articolul 177 alineatul (1) litera (a);
 - (d) instituțiile utilizează tehnicile de estimare a probabilității de nerambursare numai în urma unei analize justificative. Instituțiile trebuie să recunoască importanța considerentelor derivate din raționamente, combinând rezultatele tehnicilor și efectuând ajustări pentru a ține seama de limitele tehnicilor și ale informațiilor.
 - (e) în măsura în care o instituție utilizează, pentru estimarea probabilităților de nerambursare, date din experiența proprie în materie de nerambursare, estimările trebuie să țină seama de normele de subscriere și de orice diferențe existente între sistemul de rating care a generat datele și sistemul actual de rating. În cazul în care normele de subscriere sau sistemele de rating au fost modificate, instituția trebuie să adauge o marjă de prudență mai mare la estimările sale privind probabilitatea de nerambursare;
 - (f) în măsura în care o instituție asociază sau pune în corespondență clasele sale cu cele ale scalei utilizate de o instituție externă de evaluare a creditului (ECAI) sau de organizații similare și apoi atribuie claselor sale rata de nerambursare observată la clasele organizațiilor externe, punerea în corespondență trebuie să se bazeze pe comparația dintre criteriile interne de rating și criteriile utilizate de organizațiile externe și dintre ratingurile interne și cele externe acordate debitorilor comuni. Instituția trebuie să evite orice distorsiuni sau incoerențe în procesul de punere în corespondență sau în datele suport. Criteriile organizației externe care stau la baza datelor utilizate pentru cuantificare trebuie să țină seama exclusiv de riscul de nerambursare și să nu reflecte caracteristicile tranzacției. Analiza efectuată de instituție trebuie să includă o comparație

a definițiilor utilizate pentru starea de nerambursare, cu respectarea cerințelor prevăzute la articolul 174. Instituția trebuie să formalizeze baza utilizată pentru punerea în corespondență.

- (g) în măsura în care o instituție utilizează modele statistice de previzionare a stărilor de nerambursare, aceasta poate estima probabilitățile de nerambursare ca medie simplă a estimărilor probabilității de nerambursare pentru debitorii individuali dintr-o clasă dată. Utilizarea în acest scop de către instituție a modelelor de previzionare a probabilității de nerambursare trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 28.
- (h) indiferent dacă o instituție utilizează surse de date externe, interne sau centralizate sau o combinație a acestora pentru estimările sale privind probabilitatea de nerambursare, perioada istorică de observare pentru datele suport trebuie să fie de cel puțin cinci ani pentru cel puțin o sursă. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează. Prezenta literă se aplică și în cazul metodei bazate pe probabilitatea de nerambursare/pierdere în caz de nerambursare, atunci când aceasta este aplicată titlurilor de capital. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile care nu au primit, în temeiul articolului 138, aprobarea autorității competente de a utiliza propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare sau ale factorilor de conversie pot utiliza, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

2. în cazul expunerilor de tip retail, se aplică următoarele cerințe:

- (a) instituțiile estimează probabilitățile de nerambursare per clasă sau grupă de debitori, utilizând mediile pe termen lung ale ratelor de nerambursare anuale.
- (b) estimările probabilității de nerambursare pot fi obținute și pornind de la pierderile efective și de la estimările adecvate ale pierderilor în caz de nerambursare;
- (c) instituțiile trebuie să considere datele interne utilizate pentru încadrarea expunerilor în clase sau grupe ca fiind principala sursă de informații pentru estimarea caracteristicilor pierderilor. Instituțiile pot utiliza date externe (inclusiv date centralizate) sau modele statistice pentru cuantificare, cu condiția să existe o legătură puternică între următoarele:
 - (i) procesul utilizat de instituție pentru încadrarea expunerilor în clase sau grupe și procesul utilizat de sursa externă de date;
 - (ii) profilul de risc intern al instituției și compoziția datelor externe;
- (d) dacă o instituție obține estimările medii pe termen lung ale probabilității de nerambursare și ale pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile de tip retail dintr-o estimare a pierderilor totale și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, procesul de estimare a pierderilor totale trebuie să îndeplinească cerințele generale privind estimarea probabilității de nerambursare și a pierderii în caz de nerambursare prevăzute în prezenta parte, iar

rezultatul trebuie să fie conform cu conceptul de pierdere în caz de nerambursare, prevăzut la articolul 177 alineatul (1) litera (a);

- (e) indiferent dacă o instituție utilizează surse de date externe, interne sau centralizate sau o combinație a acestora pentru estimările sale privind caracteristicile pierderilor, perioada istorică de observare pentru datele suport trebuie să fie de cel puțin cinci ani pentru cel puțin o sursă. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează. Nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală datelor istorice, dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a ratelor pierderilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani;
- (f) instituțiile trebuie să identifice și să analizeze modificările așteptate ale parametrilor de risc de-a lungul duratei de viață a expunerilor provenind din credite (efectele variațiilor sezoniere).

În cazul creanțelor de tip retail achiziționate, instituțiile pot utiliza date de referință externe și interne. Instituțiile trebuie să utilizeze toate sursele relevante de date ca baze de comparație.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

- (a) condițiile în conformitate cu care autoritățile competente pot acorda aprobările menționate la alineatul (1) litera (h) și la alineatul (2) litera (e);
- (b) condițiile în conformitate cu care autoritățile competente evaluează metodologia utilizată de o instituție pentru a estima probabilitatea de nerambursare în temeiul articolului 138.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 177

Cerințe specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare

- 1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare:
 - (a) instituțiile estimează pierderile în caz de nerambursare per clasă sau grupă de tranzacții, pe baza pierderilor în caz de nerambursare medii efective per clasă sau grupă de tranzacții, ținând seama de toate stările de nerambursare observate, existente în sursele de date (media ponderată a stărilor de nerambursare);

- (b) instituțiile utilizează estimările pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care se așteaptă ca un sistem de rating să furnizeze valori efective ale pierderii în caz de nerambursare la un nivel constant per clasă sau grupă în timp, instituțiile trebuie să efectueze ajustări ale estimărilor lor privind parametrii de risc per clasă sau grupă, pentru a limita impactul unui declin economic asupra capitalului.
- (c) o instituție trebuie să ia în considerare orice dependență între riscul aferent debitorului și riscul aferent garanției reale sau furnizorului garanției reale. Cazurile în care există un grad semnificativ de dependență trebuie tratate în mod prudent.
- (d) la estimarea pierderii în caz de nerambursare, instituția trebuie să trateze cu prudență cazurile în care între creanța suport și garanția reală există neconcordanță de monede.
- (e) în măsura în care estimările pierderii în caz de nerambursare țin seama de existența garanțiilor reale, estimările respective nu trebuie să se bazeze numai pe valoarea de piață estimată a acestor garanții. Estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să țină seama de efectul eventualei incapacități a instituțiilor de a obține rapid controlul asupra garanțiilor reale și de a le lichida;
- (f) în măsura în care estimările pierderii în caz de nerambursare țin seama de existența garanțiilor reale, instituțiile trebuie să stabilească cerințe interne cu privire la administrarea garanțiilor reale, la securitatea juridică și la administrarea riscului care să fie în general coerente cu cele prevăzute la capitolul 4 secțiunea 3;
- (g) în măsura în care o instituție recunoaște garanțiile reale atunci când determină valoarea expunerii la riscul de credit al contrapartidei în conformitate cu capitolul 6 secțiunea 5 sau 6, aceasta nu ia în considerare la estimările pierderii în caz de nerambursare sumele pe care se așteaptă să le recupereze din garanțiile reale;
- (h) în cazul specific al expunerilor aflate deja în stare de nerambursare, instituția trebuie să utilizeze suma celor mai bune estimări proprii ale pierderii așteptate pentru fiecare expunere, având în vedere condițiile economice curente și situația expunerii, precum și posibilitatea de a înregistra pierderi suplimentare neașteptate în cursul perioadei de recuperare;
- (i) în măsura în care penalitățile pentru întârzierile la plată neplătite au fost înregistrate în contul de profit și pierdere al instituției, acestea se adaugă la valoarea expunerii și a pierderii;
- (j) pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să se bazeze pe date acoperind o perioadă de minimum cinci ani, care crește cu câte un an în fiecare an de la aplicare, până când se atinge o perioadă minimă de șapte ani pentru cel puțin o sursă de date. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează.

2. În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot:

- (a) să obțină estimări ale pierderii în caz de nerambursare pornind de la pierderile efective și de la estimările adecvate ale probabilităților de nerambursare;
- (b) să țină seama de tragerile viitoare fie la determinarea propriilor factori de conversie, fie la determinarea estimărilor proprii ale pierderii în caz de nerambursare;
- (c) să utilizeze date de referință externe și interne pentru a estima pierderile în caz de nerambursare pentru creanțele de tip retail achiziționate.

Pentru expunerile de tip retail, estimările pierderii în caz de nerambursare trebuie să se bazeze pe date care acoperă o perioadă de minimum cinci ani. Nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală datelor istorice, dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a ratelor pierderilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

- (a) natura, gravitatea și durata declinului economic menționat la alineatul (1);
- (b) condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă poate permite unei instituții, în temeiul alineatului (2), să utilizeze date relevante care acoperă o perioadă de doi ani, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 178

Cerințe specifice privind estimările proprii ale factorilor de conversie

1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor, instituțiile aplică următoarele cerințe specifice privind estimările proprii ale factorului de conversie:
 - (a) instituțiile estimează factorii de conversie per clasă sau grupă de tranzacții, pe baza factorilor de conversie medii efectivi per clasă sau grupă de tranzacții, utilizând media ponderată a stărilor de nerambursare, rezultată din toate stările de nerambursare observate, existente în sursele de date;
 - (b) instituțiile utilizează estimările factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung. În măsura în care se așteaptă ca un sistem de rating să furnizeze valori efective ale factorilor de conversie la un nivel constant per clasă sau grupă în timp, instituțiile trebuie să efectueze ajustări

ale estimărilor lor privind parametrii de risc per clasă sau grupă, pentru a limita impactul unui declin economic asupra capitalului;

- (c) estimările instituției cu privire la factorii de conversie trebuie să țină seama de posibilitatea ca debitorul să efectueze trageri suplimentare atât până la data declanșării stării de nerambursare, cât și după această dată. Estimarea factorului de conversie trebuie să includă o marjă mai mare de prudență în cazul în care se poate anticipa în mod rezonabil existența unei corelații pozitive mai puternice între frecvența apariției stărilor de nerambursare și mărimea factorului de conversie.
 - (d) înaintea estimării factorilor de conversie, instituțiile trebuie să ia în considerare propriile politici și strategii specifice adoptate în ceea ce privește monitorizarea conturilor și procesarea plăților. Instituțiile trebuie să ia în considerare, de asemenea, propria capacitate și disponibilitate de a împiedica noi trageri în circumstanțe apropiate stării de nerambursare, precum încălcarea angajamentelor contractuale sau alte evenimente asociate stărilor tehnice de nerambursare;
 - (e) instituțiile trebuie să dispună de sisteme și proceduri adecvate pentru a monitoriza valorile tranzacțiilor, sumele datorate față de liniile de credit angajate și modificările sumelor datorate per debitor și per clasă. Instituția trebuie să poată monitoriza zilnic soldurile;
 - (f) dacă instituțiile utilizează pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor estimări ale factorilor de conversie diferite de cele utilizate pentru scopuri interne, această situație trebuie să fie formalizată și să aibă un caracter rezonabil.
2. Pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, estimările factorilor de conversie trebuie să se bazeze pe date acoperind o perioadă de minimum cinci ani, care crește cu câte un an în fiecare an de la aplicare, până când se atinge o perioadă minimă de șapte ani pentru cel puțin o sursă de date. Dacă perioada de observare disponibilă este mai lungă pentru oricare dintre surse, iar datele respective sunt relevante, această perioadă mai lungă este cea care se utilizează.
3. În cazul expunerilor de tip retail, instituțiile pot lua în considerare tragerile viitoare fie la determinarea propriilor factori de conversie, fie la determinarea estimărilor proprii ale pierderii în caz de nerambursare.

Pentru expunerile de tip retail, estimările factorilor de conversie trebuie să se bazeze pe date care acoperă o perioadă de minimum cinci ani. Nu este necesar ca o instituție să acorde importanță egală cerințelor referitoare la datele istorice menționate la alineatul (1) litera (a), dacă datele mai recente permit o mai bună previzionare a tragerilor. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, atunci când aplică abordarea bazată pe modele interne de rating, instituțiile pot utiliza date relevante care acoperă o perioadă de doi ani. Perioada care trebuie acoperită crește cu un an în fiecare an, până când datele relevante acoperă o perioadă de cinci ani.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:
- (a) natura, gravitatea și durata declinului economic menționat la alineatul (1);

- (b) condițiile în conformitate cu care o autoritate competentă poate permite unei instituții să utilizeze date relevante care acoperă o perioadă de doi ani, atunci când aplică pentru prima dată abordarea bazată pe modele interne de rating.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 179

Cerințe privind evaluarea efectului garanțiilor personale și al instrumentelor financiare derivate de credit asupra expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale în cazul cărora se utilizează estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare și asupra expunerilor de tip retail

1. În ceea ce privește garanții eligibili și garanțiile eligibile se aplică următoarele cerințe:
 - (a) instituțiile trebuie să aibă criterii specificate în mod clar privind tipurile de garanți pe care îi recunosc în scopul calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor;
 - (b) pentru garanții recunoscuți se aplică aceleași norme prevăzute la articolele 167, 168 și 169 ca și pentru debitori;
 - (c) garanția personală trebuie să fie atestată în scris, nu poate fi revocată de către garant, trebuie să fie valabilă până la îndeplinirea totală a obligației (conform sumei și perioadei de valabilitate a garanției) și trebuie să fie executorie față de garant într-o jurisdicție în care acesta are active care pot fi executate în urma unei hotărâri judecătorești. Garanțiile condiționate, care prevăd condiții conform cărora garantul poate să nu fie obligat să-și îndeplinească obligația, pot fi recunoscute numai cu aprobarea autorităților competente. Criteriile de încadrare trebuie să ia în considerare în mod adecvat orice eventuală reducere a efectului de diminuare a riscului.
2. O instituție trebuie să aibă criterii specificate în mod clar privind ajustarea claselor, a grupelor sau a estimărilor pierderii în caz de nerambursare și, în cazul creanțelor de tip retail și al creanțelor achiziționate eligibile, a procesului de încadrare a expunerilor în clase sau grupe, pentru a reflecta impactul garanțiilor asupra calculului valorilor ponderate la risc ale expunerilor. Aceste criterii trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolele 167 -169.

Criteriile trebuie să fie plauzibile și intuitive. Acestea trebuie să țină seama de capacitatea și disponibilitatea garantului de a-și îndeplini obligațiile în condițiile garanției, de datele probabile ale oricăror plăți efectuate de garant, de gradul de corelare dintre capacitatea garantului de a-și îndeplini obligațiile în condițiile garanției și capacitatea de rambursare a debitorului, precum și de nivelul la care se menține riscul rezidual față de debitor.
3. Cerințele prevăzute de prezentul articol pentru garanțiile personale se aplică și în cazul instrumentelor financiare derivate de credit având la bază o singură semnătură. În cazul în care există o neconcordanță între creanța suport și creanța de referință care face obiectul

instrumentului financiar derivat de credit sau între creanța suport și obligația utilizată pentru a stabili dacă s-a produs un eveniment de credit, se aplică cerințele prevăzute la articolul 211 alineatul (2). În cazul expunerilor de tip retail și al creanțelor achiziționate eligibile, prezentul alineat se aplică procesului de încadrare a expunerilor în clase sau grupe.

Criteriile trebuie să țină seama de structura plăților aferentă instrumentului financiar derivat de credit și să evalueze în mod prudent impactul acestuia asupra nivelului și calendarului recuperărilor. Instituția trebuie să ia în considerare măsura în care se mențin alte forme de risc rezidual.

4. Cerințele prevăzute la alineatele (1) - (3) nu se aplică în cazul garanțiilor furnizate de instituții, administrații centrale, bănci centrale și entități corporative care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 197 alineatul (1), litera (g), dacă instituția a primit, în temeiul articolului 145, aprobarea de a aplica abordarea standardizată pentru expunerile față de astfel de entități. În acest caz, se aplică cerințele prevăzute la capitolul 4.
5. În cazul garanțiilor personale pentru expuneri de tip retail, cerințele prevăzute la alineatele (1) - (3) se aplică, de asemenea, încadrării expunerilor în clase sau grupe și estimării probabilității de nerambursare.
6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile în conformitate cu care autoritățile competente pot aproba recunoașterea garanțiilor condiționate.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 180

Cerințe privind creanțele achiziționate

1. La cuantificarea parametrilor de risc care trebuie asociați claselor de rating sau grupelor în cazul creanțelor achiziționate, instituțiile trebuie să asigure îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatele (2) - (6).
2. Structura tranzacției trebuie să asigure faptul că, în toate circumstanțele previzibile, instituția deține proprietatea și controlul efectiv asupra tuturor încasărilor în numerar provenind din creanțe. În cazul în care debitorul efectuează plăți direct către un vânzător sau o societate de administrare, instituția trebuie să verifice în mod regulat dacă plățile sunt efectuate în totalitate și în conformitate cu termenii contractuali conveniți. Instituțiile trebuie să dispună de proceduri care să asigure faptul că proprietatea asupra creanțelor și a încasărilor în numerar este protejată împotriva falimentului sau a acțiunilor judiciare care ar putea întârzia semnificativ exercitarea capacității instituției creditoare de a lichida sau de a ceda creanțele, ori de a păstra controlul asupra încasărilor în numerar.
3. Instituția monitorizează atât calitatea creanțelor achiziționate, cât și situația financiară a vânzătorului și a societății de administrare. În acest sens, se aplică următoarele:

- (a) instituția trebuie să evalueze corelația dintre calitatea creanțelor achiziționate și situația financiară atât a vânzătorului, cât și a societății de administrare și să dispună de politici și proceduri interne care asigură o protecție adecvată împotriva oricăror evenimente neprevăzute, inclusiv atribuirea unui rating intern de risc fiecărui vânzător și fiecărei societăți de administrare;
 - (b) instituția trebuie să dispună de politici și proceduri clare și eficiente pentru determinarea eligibilității vânzătorului și a societății de administrare. Instituția sau mandatarul său trebuie să reexamineze periodic vânzătorii și societățile de administrare, cu scopul de a verifica acuratețea rapoartelor acestora, de a detecta fraudele sau deficiențele operaționale și de a controla calitatea politicilor de credit ale vânzătorului și calitatea politicilor și procedurilor societății de administrare cu privire la colectarea plăților. Constatările acestor reexaminări trebuie formalizate;
 - (c) instituția trebuie să evalueze caracteristicile portofoliilor de creanțe achiziționate, inclusiv avansurile excedentare, istoricul vânzătorului în ceea ce privește întârzierile la plată, creanțele neperformante și provizioanele pentru creanțe neperformante, condițiile de plată și eventualele conturi corespondente;
 - (d) instituția trebuie să dispună de politici și proceduri eficiente de monitorizare în mod agregat a concentrărilor de expuneri pentru un singur debitor, atât în cadrul unui portofoliu de creanțe achiziționate, cât și pentru toate portofoliile de creanțe achiziționate;
 - (e) instituția trebuie să se asigure că primește la timp din partea societății de administrare rapoarte privind scadența și riscul de diminuare a valorii creanțelor, care sunt suficient de detaliate pentru a asigura respectarea criteriilor de eligibilitate ale instituției și a politicilor de finanțare care guvernează creanțele achiziționate și pentru a constitui un mijloc eficient de monitorizare și de confirmare a condițiilor de vânzare practicate de vânzător și a diminuării valorii creanțelor.
4. Instituția trebuie să dispună de sisteme și proceduri pentru detectarea în stadiu incipient a deteriorării situației financiare a vânzătorului și a calității creanțelor achiziționate, precum și pentru abordarea în mod proactiv a problemelor care apar. În special, instituția trebuie să dispună de politici, proceduri și sisteme de informare clare și eficiente pentru monitorizarea încălcărilor prevederilor contractuale, precum și de politici și proceduri clare și eficiente pentru inițierea acțiunilor judiciare și pentru administrarea creanțelor achiziționate problematice.
5. Instituția trebuie să dispună de politici și proceduri clare și eficiente care să reglementeze controlul creanțelor achiziționate, al creditului și al numerarului. În special, politicile interne consemnate în documente trebuie să specifice toate elementele semnificative ale programului de achiziționare a creanțelor, inclusiv ratele avansurilor, garanțiile reale eligibile, documentația necesară, limitele de concentrare și modul în care trebuie tratate încasările în numerar. Aceste elemente trebuie să ia în considerare în mod adecvat toți factorii relevanți și semnificativi, inclusiv situația financiară a vânzătorului și a societății de administrare, concentrările de risc și evoluția calității creanțelor achiziționate și a portofoliului de clienți al vânzătorului, iar sistemele interne trebuie să asigure faptul că fondurile sunt avansate numai pe baza garanțiilor reale și a documentației justificative specificate.

6. Instituția trebuie să dispună de un proces intern eficient de evaluare a conformității cu totalitatea politicilor și a procedurilor interne. Acest proces trebuie să includă audituri periodice ale tuturor fazelor critice ale programului de achiziționare de creanțe al instituției, verificarea separării responsabilităților între evaluarea vânzătorului și a societății de administrare și evaluarea debitorului și între evaluarea vânzătorului și a societății de administrare și auditul la sediul vânzătorului și al societății de administrare, precum și evaluări ale operațiunilor de înregistrare și monitorizare a tranzacțiilor (*back office operations*), cu accent deosebit pe calificări, experiență, numărul de angajați și sistemele informatice de suport.

SUBSECȚIUNEA 3

VALIDAREA ESTIMĂRILOR INTERNE

Articolul 181

Validarea estimărilor interne

Instituțiile validează estimările lor interne, respectând următoarele cerințe:

- (a) instituțiile trebuie să dispună de sisteme robuste pentru a valida acuratețea și coerența sistemelor și proceselor de rating, precum și estimarea tuturor parametrilor de risc relevanți. Procesul de validare internă trebuie să permită instituției să evalueze performanța sistemelor interne de rating și de estimare a riscului în mod coerent și semnificativ;
- (b) instituțiile trebuie să compare cu regularitate ratele de nerambursare efective cu estimările probabilităților de nerambursare pentru fiecare clasă și, în cazul în care ratele de nerambursare efective se situează în afara intervalului previzionat pentru clasa respectivă, instituțiile trebuie să analizeze în mod expres motivele acestei abateri. Instituțiile care utilizează propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și ale factorilor de conversie trebuie să efectueze, de asemenea, o analiză similară pentru aceste estimări. Pentru comparațiile respective trebuie utilizate date istorice care acoperă o perioadă cât mai lungă posibil. Instituțiile trebuie să formalizeze metodele și datele utilizate pentru aceste comparații. Analiza și documentația trebuie actualizate cel puțin anual;
- (c) instituțiile trebuie să utilizeze, de asemenea, alte instrumente de validare cantitativă, precum și comparații cu surse de date externe relevante. Analiza trebuie să se bazeze pe date adaptate portofoliului, care sunt actualizate cu regularitate și acoperă o perioadă de observare relevantă. Evaluările interne efectuate de instituții cu privire la performanța propriilor sisteme de rating trebuie să se bazeze pe o perioadă cât mai lungă posibil;
- (d) metodele și datele utilizate pentru validarea cantitativă trebuie să fie coerente în timp. Modificările (privind atât sursele de date, cât și perioadele acoperite) ale metodelor și datelor utilizate pentru estimare și validare trebuie formalizate.
- (e) instituțiile trebuie să dispună de norme interne riguroase pentru cazurile în care abaterile față de estimări ale valorilor efective ale probabilităților de nerambursare, ale pierderilor în caz de nerambursare, ale factorilor de conversie și ale pierderilor totale, atunci când se utilizează pierderea așteptată, devin suficient de semnificative pentru a pune sub semnul întrebării

validitatea estimărilor. Aceste norme trebuie să țină seama de ciclurile economice și de orice variabilitate sistematică similară, înregistrate în cadrul experienței în materie de stări de nerambursare. În cazul în care valorile efective continuă să fie mai mari decât valorile așteptate, instituțiile trebuie să revizuiască în sens ascendent estimările, pentru a reflecta experiența proprie în materie de stări de nerambursare și pierderi.

SUBSECȚIUNEA 4

CERINȚE PRIVIND EXPUNERILE PROVENIND DIN TITLURI DE CAPITAL ÎN CADRUL ABORDĂRII BAZATE PE MODELE INTERNE

Articolul 182

Cerința de fonduri proprii și cuantificarea riscului

La calcularea cerințelor de fonduri proprii, instituțiile trebuie să îndeplinească următoarele criterii:

- (a) estimările pierderilor potențiale trebuie să reziste la evoluțiile nefavorabile ale pieței, relevante pentru profilul de risc pe termen lung al investițiilor specifice ale instituției. Datele utilizate pentru a reprezenta distribuțiile randamentului trebuie să reflecte cea mai lungă perioadă de eșantionare pentru care sunt disponibile date semnificative în ceea ce privește reprezentarea profilului de risc al expunerilor specifice din titluri de capital ale instituției. Datele utilizate trebuie să fie suficiente pentru a putea furniza estimări prudente, credibile din punct de vedere statistic și robuste ale pierderilor, care nu se bazează numai pe considerente subiective sau derivate din raționamente. Șocul folosit trebuie să furnizeze o estimare prudentă a pierderilor potențiale pe parcursul unui ciclu de piață sau economic pe termen lung, relevant. Instituția trebuie să combine analiza empirică a datelor disponibile cu ajustările bazate pe o varietate de factori, pentru a obține rezultate ale modelului care ating un nivel adecvat de realism și prudență. Pentru elaborarea modelelor de tip „valoare la risc” (VaR) care estimează pierderile trimestriale potențiale, instituțiile pot utiliza date trimestriale sau pot converti datele corespunzătoare unei perioade mai scurte în date trimestriale echivalente, folosind o metodă adecvată din punct de vedere analitic și susținută de dovezi empirice și prin intermediul unui proces și al unei analize bine structurate și formalizate. O astfel de abordare trebuie aplică în mod prudent și coerent în timp. În cazul în care este disponibil numai un volum limitat de date relevante, instituția trebuie să adauge marje de prudență adecvate;
- (b) modelele utilizate trebuie să reflecte în mod adecvat toate riscurile semnificative asociate randamentului titlurilor de capital, incluzând expunerea portofoliului de titluri de capital al instituției la riscul general de piață și la riscul specific. Modelele interne trebuie să explice în mod adecvat variațiile istorice ale prețurilor, să reflecte atât amplitudinea concentrărilor potențiale, cât și modificările compoziției acestora și să reziste la condiții de piață nefavorabile. Populația expunerilor la risc reprezentată în datele utilizate pentru estimări trebuie să fie similară în mare măsură sau cel puțin comparabilă cu populația expunerilor din titluri de capital ale instituției;
- (c) modelul intern trebuie să fie adecvat profilului de risc și complexității portofoliului de titluri de capital al unei instituții. În cazul în care o instituție are dețineri semnificative, ale căror valori au o natură pronunțat neliniară, modelele interne trebuie concepute astfel încât să reflecte în mod adecvat riscurile asociate unor asemenea instrumente;

- (d) punerea în corespondență a pozițiilor individuale cu valori aproximative, cu indici de piață și cu factori de risc trebuie să fie plauzibilă, intuitivă și riguroasă din punct de vedere conceptual;
- (e) instituțiile trebuie să demonstreze cu ajutorul analizelor empirice adecvarea factorilor de risc, inclusiv capacitatea acestora de a acoperi atât riscul general, cât și pe cel specific;
- (f) estimările volatilității randamentului expunerilor din titluri de capital trebuie să ia în considerare datele, informațiile și metodele relevante disponibile. Se utilizează date interne care au fost supuse revizuirii independente sau date din surse externe, inclusiv date centralizate, provenind de la mai multe instituții;
- (g) trebuie să existe un program riguros și complet de testare în condiții de criză.

Articolul 183

Procesul de administrare a riscului și controalele aferente

În ceea ce privește elaborarea și utilizarea modelelor interne pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii, instituțiile stabilesc politici, proceduri și controale care asigură integritatea modelului și a procesului de modelare. Aceste politici, proceduri și controale prevăd următoarele:

- (a) integrarea completă a modelului intern în sistemele informaționale pentru conducerea instituției și în administrarea titlurilor de capital din afara portofoliului de tranzacționare. Modelele interne trebuie să fie pe deplin integrate în infrastructura de administrare a riscului a instituției, dacă acestea sunt utilizate în mod special pentru măsurarea și evaluarea performanței portofoliului de titluri de capital, inclusiv a performanței ajustate la risc, pentru alocarea de capital economic expunerilor din titluri de capital și pentru evaluarea adecvării generale a capitalului și a procesului de administrare a investițiilor;
- (b) sisteme de administrare, proceduri și funcții de control care asigură revizuirea periodică și independentă a tuturor elementelor procesului intern de modelare, inclusiv aprobarea revizuirilor modelului, verificarea datelor de intrare ale modelului și revizuirea rezultatelor modelului, precum verificarea directă a calculelor referitoare la risc. Aceste revizuirii trebuie să evalueze acuratețea, exhaustivitatea și adecvarea datelor de intrare și ale rezultatelor modelului și să se concentreze atât asupra identificării și limitării eventualelor erori asociate deficiențelor cunoscute, cât și asupra identificării deficiențelor necunoscute ale modelului. Revizuirile respective pot fi efectuate de către o unitate internă independentă sau de către o parte terță independentă;
- (c) sisteme și proceduri adecvate de monitorizare a limitelor de investiție și a expunerilor la risc din titluri de capital;
- (d) unitățile responsabile cu conceperea și aplicarea modelului trebuie să fie independente din punct de vedere funcțional de unitățile responsabile cu administrarea investițiilor individuale;
- (e) personalul responsabil cu orice aspect al procesului de modelare trebuie să aibă o calificare adecvată. Conducerea trebuie să aloce funcției de modelare suficiente resurse umane calificate și competente.

Articolul 184
Validarea și formalizarea

Instituțiile trebuie să dispună de sisteme robuste de validare a acurateții și a coerenței modelelor interne și ale proceselor de modelare. Toate elementele semnificative ale modelelor interne, ale procesului de modelare și ale validării trebuie formalizate.

Validarea și formalizarea modelelor interne și a proceselor de modelare ale instituțiilor trebuie să respecte următoarele cerințe:

- (a) instituțiile trebuie să utilizeze procesul de validare internă pentru a evalua performanța modelelor și a proceselor lor interne în mod coerent și semnificativ;
- (b) metodele și datele utilizate pentru validarea cantitativă trebuie să fie coerente în timp. Modificările (privind atât sursele de date, cât și perioadele acoperite) ale metodelor și datelor utilizate pentru estimare și validare trebuie formalizate.
- (c) instituțiile trebuie să compare cu regularitate randamentul efectiv al titlurilor de capital, calculat pe baza câștigurilor și a pierderilor realizate și nerealizate, cu estimările modelelor. Pentru comparațiile respective trebuie utilizate date istorice care acoperă o perioadă cât mai lungă posibil. Instituțiile trebuie să formalizeze metodele și datele utilizate pentru aceste comparații. Analiza și documentația trebuie actualizate cel puțin anual;
- (d) instituțiile trebuie să utilizeze și alte instrumente de validare cantitativă și comparații cu surse de date externe. Analiza trebuie să se bazeze pe date adaptate portofoliului, care sunt actualizate cu regularitate și acoperă o perioadă de observare relevantă. Evaluările interne efectuate de instituții cu privire la performanța modelelor lor trebuie să se bazeze pe o perioadă cât mai lungă posibil;
- (e) instituțiile trebuie să dispună de norme interne riguroase pentru cazurile în care comparația randamentului efectiv al titlurilor de capital cu estimările modelelor pune sub semnul întrebării validitatea estimărilor sau a modelelor ca atare. Aceste norme trebuie să țină seama de ciclurile economice și de orice variabilitate sistematică similară a randamentului titlurilor de capital. Toate ajustările aduse modelelor interne în urma revizuirilor acestora trebuie formalizate și trebuie să respecte normele instituției privind revizuirea modelelor;
- (f) modelul intern și procesul de modelare, inclusiv responsabilitatea părților implicate în modelare, precum și procesele de aprobare și de revizuire a modelului, trebuie documentate.

SUBSECȚIUNEA 5
GUVERNANȚA ȘI SUPRAVEGHEREA INTERNĂ

Articolul 185
Guvernanța corporativă

1. Toate aspectele semnificative ale proceselor de rating și de estimare se aprobă de către organismul de conducere a instituției sau de către un comitet desemnat în acest scop și de către conducerea superioară. Aceste părți trebuie să dovedească o înțelegere la nivel general a

sistemelor de rating ale instituției și o înțelegere în detaliu a rapoartelor de administrare asociate.

2. Conducerea superioară trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

- (a) să informeze organismul de conducere sau un comitet desemnat în acest scop cu privire la modificările semnificative ale politicilor stabilite sau la derogările semnificative de la acestea, care vor avea un impact semnificativ asupra funcționării sistemelor de rating ale instituției;
- (b) să dovedească o bună înțelegere a concepției și a funcționării sistemelor de rating;
- (c) să asigure permanent funcționarea corectă a sistemelor de rating.

Conducerea superioară trebuie să fie informată cu regularitate de către unitățile de control al riscului de credit cu privire la performanța procesului de rating, la aspectele care necesită îmbunătățiri și la stadiul eforturilor de remediere a deficiențelor identificate anterior.

3. Analiza profilului de risc de credit al instituției, bazată pe ratingurile interne, trebuie să constituie o parte esențială a rapoartelor de administrare prezentate acestor părți. Raportarea trebuie să includă, cel puțin, profilul de risc per clasă, migrația între clase, estimarea parametrilor relevanți per clasă, precum și compararea ratelor de nerambursare efective și, în măsura în care se utilizează estimări proprii, a pierderilor în caz de nerambursare efective și a factorilor de conversie efectivi cu previziunile și cu rezultatele simulărilor de criză. Frecvența de raportare depinde de importanța și tipul informațiilor, precum și de nivelul destinatarului.
4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice cu mai multe detalii cerințele privind organismul de conducere, comitetul desemnat în acest scop și conducerea superioară, prevăzute de prezentul articol.

ABE prezintă Comisiei proiectele standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 186 *Controlul riscului de credit*

1. Unitatea de control al riscului de credit trebuie să fie independentă față de persoanele și față de funcțiile de conducere responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor și să raporteze direct conducerii superioare. Această unitate este responsabilă cu conceperea sau selectarea, implementarea, supravegherea și funcționarea sistemelor de rating. Unitatea respectivă elaborează și analizează cu regularitate rapoarte cu privire la rezultatele sistemelor de rating.
2. Responsabilitățile unității (unităților) de control al riscului de credit sunt:
- (a) testarea și monitorizarea claselor și a grupelor;

- (b) elaborarea și analizarea rapoartelor de sinteză cu privire la sistemele de rating ale instituției;
 - (c) implementarea procedurilor pentru verificarea aplicării coerente a definițiilor claselor și grupelor în diferitele departamente și zone geografice;
 - (d) revizuirea și formalizarea oricăror modificări aduse procesului de rating, incluzând motivele modificărilor;
 - (e) revizuirea criteriilor de rating, pentru a stabili dacă acestea își păstrează capacitatea de previzionare a riscurilor. Modificările aduse procesului de rating, criteriilor de rating sau parametrilor de rating individuali trebuie formalizate și păstrate;
 - (f) participarea activă la conceperea sau selectarea, implementarea și validarea modelelor utilizate în procesul de rating;
 - (g) supravegherea și supervizarea modelelor utilizate în procesul de rating;
 - (h) revizuirea permanentă și modificarea modelelor utilizate în procesul de rating.
3. Instituțiile care utilizează date centralizate provenind de la mai multe instituții în conformitate cu articolul 175 alineatele (2) și (3) pot externaliza următoarele sarcini:
- (a) producerea informațiilor relevante pentru testarea și monitorizarea claselor și a grupelor;
 - (b) producerea rapoartelor de sinteză cu privire la sistemele de rating ale instituției;
 - (c) producerea informațiilor relevante pentru revizuirea criteriilor de rating, pentru a stabili dacă acestea își păstrează capacitatea de previzionare a riscurilor;
 - (d) formalizarea modificărilor aduse procesului de rating, criteriilor de rating sau parametrilor de rating individuali;
 - (e) producerea informațiilor relevante pentru revizuirea permanentă și modificarea modelelor utilizate în procesul de rating.
4. Instituțiile care aplică alineatul (3) se asigură că autoritățile competente au acces la toate informațiile relevante provenind de la terț, care sunt necesare pentru examinarea îndeplinirii cerințelor, și că acestea pot efectua inspecții la fața locului în aceeași măsură în care pot efectua inspecții în instituție.

Articolul 187 *Auditul intern*

Auditul intern, sau altă unitate de audit independentă comparabilă, revizuieste, cel puțin anual, sistemele de rating ale instituției și funcționarea acestora, inclusiv funcția de creditare și estimarea probabilităților de nerambursare, a pierderilor în caz de nerambursare, a pierderilor așteptate și a factorilor de conversie. Printre domeniile revizuite se numără și respectarea tuturor cerințelor aplicabile.

Capitolul 4

Diminuarea riscului de credit

SECȚIUNEA 1

DEFINIȚII ȘI CERINȚE GENERALE

Articolul 188

Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

- (1) „instituție creditoare” înseamnă instituția care deține expunerea în cauză;
- (2) „tranzacție de creditare garantată” înseamnă orice tranzacție care dă naștere unei expuneri garantate cu garanție reală și care nu include nicio prevedere ce conferă instituției dreptul de a primi marjă cel puțin zilnic;
- (3) „operațiune ajustată la condițiile pieței de capital” înseamnă orice operațiune care dă naștere unei expuneri garantate cu garanție reală și care include o prevedere ce conferă instituției dreptul de a primi marjă cel puțin zilnic;
- (4) „organism de plasament colectiv suport” înseamnă un organism de plasament colectiv în ale cărui acțiuni sau unități a investit un alt organism de plasament colectiv.

Articolul 189

Principii privind recunoașterea efectului tehnicilor de diminuare a riscului de credit

1. Nicio expunere pentru care o instituție obține diminuarea riscului de credit nu produce o valoare ponderată la risc a expunerii mai mare sau o valoare a pierderii așteptate mai mare decât o expunere identică pentru care o instituție nu are o diminuare a riscului de credit.
2. În cazul în care valoarea ponderată la risc a expunerii ia deja în considerare protecția creditului în temeiul capitolului 2 sau al capitolului 3, după caz, instituțiile nu țin seama de această protecție a creditului în calculele efectuate în temeiul prezentului capitol.
3. În cazul în care sunt respectate dispozițiile din secțiunile 2 și 3, instituțiile pot modifica calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor potrivit abordării standardizate și calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate potrivit abordării bazate pe modele interne de rating, în conformitate cu dispozițiile din secțiunile 4, 5 și 6.
4. Numerarul, titlurile sau mărfurile achiziționate, luate cu împrumut sau primite în cadrul unei tranzacții de răscumpărare sau al unei operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut se tratează de către instituții ca garanții reale.

5. În cazul în care o instituție care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate utilizează mai multe forme de diminuare a riscului de credit pentru a acoperi o singură expunere, aceasta trebuie să procedeze după cum urmează:
 - (a) să împartă expunerea în părți acoperite de fiecare tip de instrument de diminuare a riscului de credit;
 - (b) să calculeze separat valoarea ponderată la risc a expunerii pentru fiecare parte obținută conform literei (a), în conformitate cu dispozițiile din capitolul 2 și din prezentul capitol.
6. În cazul în care o instituție care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate acoperă o singură expunere cu o protecție a creditului furnizată de un singur furnizor de protecție și având scadențe diferite, aceasta trebuie să procedeze după cum urmează:
 - (a) să împartă expunerea în părți acoperite de fiecare instrument de diminuare a riscului de credit;
 - (b) să calculeze separat valoarea ponderată la risc a expunerii pentru fiecare parte obținută conform literei (a), în conformitate cu dispozițiile din capitolul 2 și din prezentul capitol.

Articolul 190

Principii care guvernează eligibilitatea tehnicilor de diminuare a riscului de credit

1. Tehnica utilizată de instituția creditoare pentru a furniza protecția creditului, împreună cu acțiunile și măsurile întreprinse și cu procedurile și politicile implementate de această instituție trebuie să fie de natură să conducă la încheierea de contracte de protecție a creditului eficace și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante.
2. Instituția creditoare trebuie să ia toate măsurile adecvate pentru a asigura eficacitatea contractului de protecție a creditului și a administra riscurile asociate acestuia.
3. În cazul protecției finanțate a creditului, activele pe care se bazează aceasta se califică drept active eligibile pentru diminuarea riscului de credit numai dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:
 - (a) sunt incluse în lista activelor eligibile prevăzute la articolele 193 - 196, după caz;
 - (b) sunt suficient de lichide, iar valoarea lor este suficient de stabilă în timp pentru a asigura un nivel adecvat de certitudine în ceea ce privește protecția creditului realizată, având în vedere abordarea utilizată pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și gradul de recunoaștere permis.
4. În cazul protecției finanțate a creditului, instituția creditoare are dreptul să lichideze sau să rețină, în timp util, activele care conferă protecție în caz de nerambursare, de insolvență sau de faliment al debitorului – sau în cazul altui eveniment de credit prevăzut în documentația tranzacției – sau, dacă este cazul, al depozitarului garanției reale. Gradul de corelare între valoarea activelor pe care se bazează protecția și calitatea creditului debitorului nu trebuie să fie prea mare.

5. În cazul protecției nefinanțate a creditului, un furnizor de protecție se califică drept furnizor de protecție eligibil numai dacă îndeplinește toate condițiile următoare:
 - (a) este inclus în lista furnizorilor de protecție eligibili prevăzuți în secțiunea 2;
 - (b) este suficient de credibil;
 - (c) contractul de protecție îndeplinește toate criteriile prevăzute la alineatul (6).
6. În cazul protecției nefinanțate a creditului, un contract de protecție se califică drept contract de protecție eligibil numai dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:
 - (a) este inclus în lista contractelor de protecție eligibile prevăzute la articolele 197 - 199, după caz;
 - (b) este eficace și executoriu din punct de vedere juridic în jurisdicțiile relevante, astfel încât să asigure un nivel adecvat de certitudine în ceea ce privește protecția creditului realizată, având în vedere abordarea utilizată pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și gradul de recunoaștere permis.
7. Protecția creditului trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute în secțiunea 3.
8. O instituție trebuie să poată demonstra autorităților competente că dispune de procese adecvate de administrare a riscului pentru a controla riscurile la care poate fi expusă în urma aplicării practicilor de diminuare a riscului de credit.
9. În pofida aplicării diminuării riscului de credit luată în considerare la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al valorilor pierderilor așteptate, instituțiile trebuie să continue să efectueze o evaluare completă a riscului de credit în ceea ce privește expunerea suport și trebuie să poată demonstra autorităților competente îndeplinirea acestei cerințe. În cazul tranzacțiilor de răscumpărare sau al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, se consideră, numai în scopul prezentului alineat, că expunerea suport reprezintă valoarea netă a expunerii.
10. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:
 - (a) ce anume constituie „active suficient de lichide” și când pot fi considerate valorile activelor ca fiind suficient de stabile în sensul alineatului (3);
 - (b) ce grad de corelare între valoarea activelor pe care se bazează protecția și calitatea creditului debitorului este considerat a fi prea mare în sensul alineatului (4);
 - (c) când se consideră că un furnizor de protecție este suficient de credibil în sensul alineatului (5) litera (b).

ABE elaborează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în vederea transmiterii lor către Comisie până la 31 decembrie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SECȚIUNEA 2

FORME ELIGIBILE DE DIMINUARE A RISCULUI DE CREDIT

SUBSECȚIUNEA 1

PROTECȚIA FINANȚATĂ A CREDITULUI

Articolul 191

Compensarea bilanțieră

Compensarea bilanțieră a creanțelor reciproce între o instituție și contrapartida sa poate fi utilizată de către instituție ca formă eligibilă de diminuare a riscului de credit.

Fără a aduce atingere articolului 192, eligibilitatea se limitează la soldurile de numerar reciproce ale instituției și ale contrapartidei. Instituțiile pot modifica valorile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, valorile pierderilor așteptate numai în cazul creditelor și al depozitelor pe care le-au primit ele însele și care fac obiectul unui acord de compensare bilanțieră.

Articolul 192

Acorduri cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare sau operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital

Instituțiile care adoptă metoda extinsă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 218 pot lua în considerare efectele contractelor de compensare bilaterală cu o contrapartidă, care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital. Fără a aduce atingere articolului 293, garanțiile reale acceptate și titlurile sau mărfurile luate cu împrumut în cadrul unor astfel de acorduri sau tranzacții trebuie să respecte cerințele de eligibilitate pentru garanții reale prevăzute la articolele 193 și 194.

Articolul 193

Eligibilitatea garanțiilor reale în cadrul tuturor abordărilor și metodelor

1. Instituțiile pot utiliza următoarele instrumente financiare drept garanții reale eligibile în cadrul tuturor abordărilor și metodelor:
 - (a) numerar sub formă de depozit constituit la instituția creditoare, sau instrumente asimilate numerarului păstrate de aceasta;
 - (b) titluri de creanță emise de administrații centrale sau bănci centrale, care au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului sau de o agenție de creditare a exportului, recunoscute ca eligibile în sensul capitolului 2, pe care ABE a asociat-o cu gradul 4 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu

normele de ponderare la risc a expunerilor față de administrații centrale și bănci centrale, prevăzute la capitolul 2;

- (c) titluri de creanță emise de instituții, care au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de instituții, prevăzute la capitolul 2;
- (d) titluri de creanță emise de alte entități, care au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
- (e) titluri de creanță care au o evaluare pe termen scurt a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor pe termen scurt, prevăzute la capitolul 2;
- (f) titluri de capital sau obligațiuni convertibile incluse într-un indice principal;
- (g) aur;
- (h) poziții din securitizare, care nu sunt poziții din resecuritizare și care au o evaluare externă a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor din securitizare, prevăzute în cadrul abordării specificate la capitolul 5 secțiunea 3 subsecțiunea 3.

2. În sensul alineatului (1) litera (b), „titluri de creanță emise de administrații centrale sau bănci centrale” includ toate instrumentele financiare următoare:

- (a) titluri de creanță emise de administrații regionale sau de autorități locale, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt stabilite, în conformitate cu articolul 110 alineatul (2);
- (b) titluri de creanță emise de entități din sectorul public, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrații centrale, în conformitate cu articolul 111 alineatul (4);
- (c) titluri de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 112 alineatul (2);
- (d) titluri de creanță emise de organizații internaționale, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 113.

3. În sensul alineatului (1) litera (c), „titluri de creanță emise de instituții” includ toate instrumentele financiare următoare:

- (a) titluri de creanță emise de administrații regionale sau autorități locale, în cazul în care expunerile față de acestea nu se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt stabilite, în conformitate cu articolul 110;
 - (b) titluri de creanță emise de entități din sectorul public, în cazul în care expunerile față de acestea sunt tratate în conformitate cu articolul 111 alineatele (1) și (2);
 - (c) titluri de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare, altele decât cele cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 112 alineatul (2).
4. O instituție poate utiliza titluri de creanță emise de alte instituții, care nu au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, drept garanții reale eligibile, în cazul în care aceste titluri de creanță îndeplinesc toate criteriile următoare:
- (a) sunt cotate la o bursă recunoscută;
 - (b) se califică drept datorie cu rang prioritar;
 - (c) toate celelalte emisiuni evaluate ale instituției emitente, cu același rang, au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de instituții sau a expunerilor pe termen scurt, prevăzute la capitolul 2;
 - (d) instituția creditoare nu deține nicio informație care să sugereze că ar fi justificat ca emisiunea să aibă o evaluare a creditului inferioară celei indicate la litera (c);
 - (e) lichiditatea pe piață a instrumentului este suficientă pentru aceste scopuri.
5. Instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile deținute în organismele de plasament colectiv drept garanții reale eligibile, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
- (a) unitățile sau acțiunile au o cotație publică zilnică a prețului;
 - (b) organismele de plasament colectiv se limitează la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în temeiul alineatelor (1) și (2).

În cazul în care un organism de plasament colectiv investește în acțiunile sau unitățile altui organism de plasament colectiv, condițiile prevăzute la primul paragraf literele (a) și (b) se aplică, de asemenea, oricărui astfel de organism de plasament colectiv suport.

Utilizarea de către un organism de plasament colectiv a instrumentelor financiare derivate pentru acoperirea riscurilor aferente investițiilor permise nu afectează eligibilitatea ca garanții reale a unităților sau a acțiunilor deținute în acest organism.

6. În sensul alineatului (5), dacă un organism de plasament colectiv sau oricare din organismele sale de plasament colectiv suport nu se limitează la investiții în instrumente eligibile în temeiul alineatelor (1) și (4), instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile pe care le dețin în acest organism de plasament colectiv drept garanții reale pentru o sumă egală cu valoarea activelor eligibile deținute de organismul de plasament colectiv respectiv, presupunând că acesta sau

oricare din organismele sale de plasament colectiv suport au investit în active neeligibile în măsura maximă permisă de mandatele lor.

În cazul în care activele neeligibile pot avea o valoare negativă din cauza datoriilor sau a datoriilor contingente rezultând din dreptul de proprietate, instituțiile trebuie să procedeze după cum urmează:

- (a) să calculeze valoarea totală a activelor neeligibile;
- (b) dacă suma obținută conform literei (a) este negativă, să scadă această sumă din valoarea totală a activelor eligibile.

7. În ceea ce privește alineatul (1) literele (b) - (e), dacă un titlu are două evaluări ale creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului eligibile, instituțiile trebuie să aplice evaluarea mai puțin favorabilă. Dacă un titlu are mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului eligibile, instituțiile trebuie să aplice cele mai favorabile două evaluări. Dacă cele mai favorabile două evaluări ale creditului sunt diferite, instituțiile aplică evaluarea mai puțin favorabilă.
8. AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice condițiile de identificare a indicelui principal menționat la alineatul (1) litera (f), la articolul 194 alineatul (1) litera (a), la articolul 219 alineatele (1) și (4) și la articolul 293 alineatul (2) litera (e).

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare, până la 31 decembrie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice metodologia de calcul a valorii unităților sau acțiunilor deținute într-un organism de plasament colectiv, pe care instituțiile le pot utiliza drept garanții reale, menționată la alineatul (6) și la articolul 194 alineatul (2).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare, până la 31 decembrie 2013.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

10. AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, care să specifice următoarele:
- (a) indicii principali identificați în conformitate cu condițiile menționate la alineatul (8);
 - (b) bursele recunoscute, menționate la alineatul (4) litera (a), la articolul 194 alineatul (1) litera (a), la articolul 219 alineatele (1) și (4), la articolul 293 alineatul (2) litera (e), la

articolul 389 alineatul (2) litera (k), la articolul 404 alineatul (3) litera (d), la articolul 415 alineatul (1) litera (c) și la anexa IV partea 3 punctul 17.

AEVMP prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 194

Extinderea eligibilității garanțiilor reale în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

1. În plus față de garanțiile reale stabilite la articolul 193, dacă o instituție aplică metoda extinsă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 218, aceasta poate utiliza următoarele instrumente financiare drept garanții reale eligibile:
 - (a) titluri de capital sau obligațiuni convertibile, neincluse într-un indice principal, dar tranzacționate pe o bursă recunoscută;
 - (b) unități sau acțiuni deținute în organisme de plasament colectiv, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (i) unitățile sau acțiunile au o cotație publică zilnică a prețului;
 - (ii) organismul de plasament colectiv se limitează la investiții în instrumente care sunt eligibile pentru recunoaștere în temeiul articolului 193 alineatele (1) și (2) și la investiții în instrumentele menționate în prezentul paragraf litera (a).

În cazul în care un organism de plasament colectiv investește în unitățile sau acțiunile altui organism de plasament colectiv, condițiile prevăzute în prezentul alineat literele (a) și (b) se aplică, de asemenea, oricărui astfel de organism de plasament colectiv suport.

Utilizarea de către un organism de plasament colectiv a instrumentelor financiare derivate pentru acoperirea riscurilor aferente investițiilor permise nu afectează eligibilitatea ca garanții reale a acțiunilor deținute în acest organism.

2. În cazul în care organismul de plasament colectiv sau oricare organism de plasament colectiv suport nu se limitează la investiții în instrumente eligibile pentru recunoaștere în temeiul articolului 193 alineatele (1) și (2) și la investiții în instrumentele menționate la alineatul (1) litera (a), instituțiile pot utiliza unitățile sau acțiunile pe care le dețin în acest organism de plasament colectiv drept garanții reale pentru o sumă egală cu valoarea activelor eligibile deținute de organismul de plasament colectiv respectiv, presupunând că acesta sau oricare din organismele sale de plasament colectiv suport au investit în active neeligibile în măsura maximă permisă de mandatele lor.

În cazul în care activele neeligibile pot avea o valoare negativă din cauza datoriilor sau a datoriilor contingente rezultând din dreptul de proprietate, instituțiile trebuie să procedeze după cum urmează:

- (a) să calculeze valoarea totală a activelor neeligibile;
- (b) dacă suma obținută conform literei (a) este negativă, să scadă această sumă din valoarea totală a activelor eligibile.

Articolul 195

Extinderea eligibilității garanțiilor reale în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

1. În plus față de garanțiile reale stabilite la articolele 193 și 194, instituțiile care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating pot utiliza, de asemenea, următoarele forme de garanții reale:
 - (a) garanții imobiliare, în conformitate cu alineatele (2) - (6);
 - (b) creanțe, în conformitate cu alineatul (7);
 - (c) alte garanții reale corporale, în conformitate cu alineatele (8) și (10);
 - (d) bunuri în leasing, în conformitate cu alineatul (9).
2. Cu excepția cazului în care la articolul 119 alineatul (2) se specifică altfel, instituțiile pot utiliza drept garanții reale eligibile proprietățile imobiliare locative care sunt sau vor fi ocupate sau date cu chirie de către proprietar, sau de către beneficiarul real, în cazul societăților pentru investiții personale, precum și proprietățile imobiliare comerciale, inclusiv birourile și alte spații comerciale, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) valoarea proprietății nu depinde în mod semnificativ de calitatea creditului debitorului. Atunci când determină relevanța unei asemenea dependențe, instituțiile pot exclude situațiile în care atât valoarea proprietății, cât și performanța împrumutului sunt afectate de factori pur macroeconomici;
 - (b) riscul asociat împrumutului nu depinde în mod semnificativ de randamentul proprietății sau al proiectului suport, ci de capacitatea reală a împrumutului de a rambursa datoria din alte surse; în consecință, rambursarea sumelor datorate nu depinde în mod semnificativ de fluxurile de numerar generate de proprietatea care servește drept garanție reală.
3. Instituțiile pot utiliza drept garanții imobiliare locative eligibile părțile deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ, care funcționează în conformitate cu Legea finlandeză din 1991 privind societățile din domeniul locativ sau cu legislația echivalentă ulterioară, în cazul proprietăților imobiliare locative care sunt sau vor fi ocupate sau date cu chirie de către proprietar, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2).
4. Instituțiile pot utiliza drept garanții imobiliare comerciale eligibile părțile deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ, care funcționează în conformitate cu Legea finlandeză din 1991 privind societățile din domeniul locativ sau cu legislația echivalentă ulterioară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2).

5. Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate cu proprietăți imobiliare locative situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi indicând prezența unei piețe pentru proprietăți imobiliare locative bine dezvoltată și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv, cu rate ale pierderii care nu depășesc niciuna din următoarele limite:
- (a) pierderile provenind din împrumuturi garantate cu proprietăți imobiliare locative până la 80 % din valoarea de piață, sau până la 80 % din valoarea creditului ipotecar, cu excepția cazului în care la articolul 119 alineatul (2) se prevede altfel, nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu proprietăți imobiliare locative în orice an dat;
 - (b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu proprietăți imobiliare locative nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu proprietăți imobiliare locative în orice an dat.
6. Instituțiile pot deroga de la alineatul (2) litera (b) în cazul expunerilor garantate cu proprietăți imobiliare comerciale situate pe teritoriul unui stat membru, dacă autoritatea competentă a acestui stat membru a publicat dovezi indicând prezența unei piețe pentru proprietăți imobiliare comerciale bine dezvoltată și cu existență îndelungată pe teritoriul respectiv, cu rate ale pierderii care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:
- (a) pierderile provenind din împrumuturi garantate cu proprietăți imobiliare comerciale până la 50 % din valoarea de piață, sau până la 60 % din valoarea creditului ipotecar nu depășesc 0,3 % din împrumuturile scadente garantate cu proprietăți imobiliare comerciale în orice an dat
 - (b) pierderile totale provenind din împrumuturi garantate cu proprietăți imobiliare comerciale nu depășesc 0,5 % din împrumuturile scadente garantate cu proprietăți imobiliare comerciale în orice an dat.
- În cazul în care una din condițiile prevăzute la primul paragraf literele (a) și (b) nu este îndeplinită într-un an dat, instituțiile nu aplică tratamentul specificat la paragraful respectiv, până când nu sunt satisfăcute, într-un an ulterior, ambele condiții.
7. Instituțiile pot utiliza drept garanții reale eligibile creanțele aferente unei tranzacții comerciale sau tranzacțiilor cu scadență inițială mai mică sau egală cu un an. Creanțele eligibile nu includ creanțele asociate securitizărilor, subparticipațiilor sau instrumentelor financiare derivate de credit și nici sumele datorate de părți afiliate.
8. Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze drept garanții reale eligibile garanțiile reale corporale de alt tip decât cele indicate la alineatele (2) - (6), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) există piețe lichide, o dovadă în acest sens fiind tranzacțiile frecvente, pentru cedarea garanției reale în mod rapid și eficient din punct de vedere economic. Instituțiile trebuie să evalueze această condiție periodic și atunci când informațiile indică producerea unor modificări semnificative pe piață;
 - (b) există prețuri de piață bine stabilite și disponibile public pentru garanția reală. Instituțiile pot considera că prețurile de piață sunt bine stabilite, dacă acestea provin din surse

credibile de informații, precum indici publici, și reflectă prețul tranzacțiilor efectuate în condiții normale. Instituțiile pot considera că prețurile de piață sunt disponibile public, dacă acestea sunt comunicate, sunt ușor accesibile și pot fi obținute cu regularitate și fără eforturi administrative sau financiare nejustificate;

- (c) instituția analizează prețurile de piață, timpul și costurile necesare pentru executarea garanției reale, precum și sumele obținute în urma executării garanției reale;
- (d) instituția demonstrează că sumele obținute în urma executării garanției reale nu reprezintă mai puțin de 70 % din valoarea acestora în peste 10 % din totalul lichidărilor corespunzătoare unui anumit tip de garanție reală. În cazul în care există o volatilitate semnificativă a prețurilor pieței, instituțiile demonstrează autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, că propria evaluare a garanției reale este suficient de prudentă.

Instituțiile trebuie să formalizeze îndeplinirea condițiilor specificate la primul paragraf literele (a) - (d) și la articolul 205.

După intrarea în vigoare a standardelor tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (10), autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze numai tipurile de alte garanții reale corporale care sunt incluse în aceste norme.

- 9. Sub rezerva dispozițiilor articolului 225 alineatul (2), în cazul în care cerințele prevăzute la articolul 206 sunt îndeplinite, expunerile decurgând din operațiuni de leasing prin care o instituție dă în leasing o proprietate unei părți terțe pot fi tratate la fel ca împrumuturile garantate cu tipul de proprietate dată în leasing.
- 10. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, care specifică tipurile de garanții reale corporale pentru care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (8) literele (a) și (b), ținând seama de criteriile stabilite la literele respective.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 196

Alte tipuri de protecție finanțată a creditului

Instituțiile pot utiliza următoarele alte tipuri de protecție finanțată a creditului drept garanții reale eligibile:

- (a) numerarul sub formă de depozit constituit la o instituție terță, sau instrumentele asimilate numerarului deținute de aceasta în alt regim decât cel de custodie și gajate în favoarea instituției creditoare;
- (b) polițele de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare;

- (c) instrumentele emise de instituții terțe, care vor fi răscumpărate de acestea la cerere.

SUBSECȚIUNEA 2

PROTECȚIA NEFINANȚATĂ A CREDITULUI

Articolul 197

Eligibilitatea furnizorilor de protecție în cadrul tuturor abordărilor

1. Instituțiile pot recurge la următoarele părți în calitate de furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului:
 - (a) administrații centrale și bănci centrale;
 - (b) administrații regionale sau autorități locale;
 - (c) bănci multilaterale de dezvoltare;
 - (d) organizații internaționale, dacă se atribuie expunerilor față de acestea o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 112;
 - (e) entități din sectorul public, în cazul în care creanțele față de acestea sunt tratate în conformitate cu articolul 111;
 - (f) instituții;
 - (g) alte entități corporative, inclusiv societatea-mamă, filialele și entitățile afiliate instituției, dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:
 - (i) aceste alte entități corporative dispun de o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, pe care ABE a asociat-o cu gradul 2 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
 - (ii) în cazul instituțiilor care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating, aceste alte entități corporative nu dispun de o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută și sunt evaluate intern ca având o probabilitate de nerambursare echivalentă cu cea corespunzătoare evaluărilor creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului și asociate de ABE cu gradul 2 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2.
2. În cazul în care instituțiile calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating, pentru a fi eligibil ca furnizor de protecție nefinanțată a creditului, un garant trebuie să fie evaluat intern de către instituție în conformitate cu dispozițiile de la capitolul 3 secțiunea 6.

Instituțiile pot utiliza ca furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului alte instituții financiare autorizate și supravegheate de autoritățile competente responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor și care sunt supuse unor cerințe prudențiale echivalente celor aplicate instituțiilor.

Autoritățile competente publică și actualizează lista acestor alți furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului, sau criteriile orientative de identificare a acestor alți furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului, împreună cu o descriere a cerințelor prudențiale aplicabile și comunică lista respectivă altor autorități competente în conformitate cu articolul 112 din directivă [introdus de OP].

Articolul 198

Eligibilitatea în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating a furnizorilor de protecție care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4)

O instituție poate utiliza instituții, societăți de asigurare și reasigurare și agenții de creditare a exportului ca furnizori eligibili de protecție nefinanțată a creditului care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4), dacă acestea îndeplinesc toate condițiile următoare:

- (a) au suficientă competență în ceea ce privește furnizarea de protecție nefinanțată a creditului;
- (b) sunt reglementate într-un mod echivalent normelor stabilite de prezentul regulament, sau aveau, la momentul la care protecția creditului a fost furnizată, o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, pe care ABE a asociat-o cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
- (c) aveau, la momentul la care protecția creditului a fost furnizată, sau privind orice perioadă de timp ulterioară acestuia, un rating intern asociat unei probabilități de nerambursare echivalente sau inferioare celei corespunzătoare gradului 2 de calitate a creditului sau unui grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
- (d) au un rating intern asociat unei probabilități de nerambursare echivalente sau inferioare celei corespunzătoare gradului 3 de calitate a creditului sau unui grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2.

În sensul prezentului articol, protecția creditului furnizată de agențiile de creditare a exportului nu beneficiază de nicio contragaranție explicită furnizată de o administrație centrală.

SUBSECȚIUNEA 3

TIPURI DE INSTRUMENTE FINANCIARE DERIVATE DE CREDIT

Articolul 199

Eligibilitatea instrumentelor financiare derivate de credit

1. Instituțiile pot utiliza ca protecție a creditului eligibilă următoarele tipuri de instrumente financiare derivate de credit, precum și instrumente care pot fi compuse din astfel de instrumente financiare derivate de credit sau care sunt efectiv similare din punct de vedere economic:
 - (a) instrumente de tip credit default swap;
 - (b) instrumente de tip total return swap;
 - (c) instrumente de tip credit linked note, în măsura finanțării lor în numerar.

În cazul în care o instituție cumpără protecția creditului prin intermediul unui instrument de tip total return swap și înregistrează plățile nete primite aferente swap-ului ca venit net, dar nu înregistrează deteriorarea corespunzătoare a valorii activului protejat, fie prin reducerea valorii juste, fie prin suplimentarea rezervelor, protecția creditului respectivă nu se califică drept protecție a creditului eligibilă.

2. Dacă o instituție efectuează o acoperire internă a riscului utilizând un instrument financiar derivat de credit, pentru ca protecția creditului să se califice drept protecție a creditului eligibilă în sensul prezentului capitol, riscul de credit transferat în portofoliul de tranzacționare trebuie transferat în exterior uneia sau mai multor părți terțe.

Dacă s-a efectuat o acoperire internă a riscului în conformitate cu primul paragraf, iar cerințele prevăzute în subsecțiunea 2 au fost îndeplinite, instituțiile trebuie să aplice normele stabilite în secțiunile 4 - 6 la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate, în cazul în care cumpără o protecție nefinanțată a creditului.

SECȚIUNEA 3

CERINȚE

SUBSECȚIUNEA 1

PROTECȚIA FINANȚATĂ A CREDITULUI

Articolul 200

Cerințe privind acordurile de compensare bilanțieră (altele decât acordurile cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital)

Acordurile de compensare bilanțieră, altele decât acordurile cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, se califică drept formă de diminuare a riscului de credit eligibilă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) acordurile sunt eficace și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în cazul insolvenței sau al falimentului unei contrapartide;
- (b) instituțiile pot identifica în orice moment activele și datoriile care fac obiectul acestor acorduri;
- (c) instituțiile monitorizează și controlează permanent riscurile asociate încetării protecției creditului;
- (d) instituțiile monitorizează și controlează permanent expunerile relevante pe bază netă.

Articolul 201

Cerințe privind acordurile cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital

Acordurile cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital se califică drept formă eligibilă de diminuare a riscului de credit dacă garanțiile reale furnizate în temeiul acestor acorduri respectă toate cerințele menționate la articolul 202 alineatul (1) și dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) acordurile sunt eficace și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante, inclusiv în cazul falimentului sau al insolvenței contrapartidei;
- (b) acordurile dau părții care și-a îndeplinit obligațiile dreptul de a rezilia și de a lichida rapid toate tranzacțiile acoperite de acord în cazul nerespectării obligațiilor contractuale, inclusiv în cazul falimentului sau al insolvenței contrapartidei;
- (c) acordurile prevăd compensarea câștigurilor și a pierderilor aferente tranzacțiilor lichidate în baza unui acord, astfel încât o singură sumă netă să fie datorată de o parte celeilalte.

Articolul 202

Cerințe privind garanțiile financiare

1. În cadrul tuturor abordărilor și metodelor, garanțiile financiare și aurul se califică drept garanții reale eligibile, dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2) - (4).
2. Între calitatea creditului debitorului și valoarea garanției reale nu trebuie să existe o corelație pozitivă semnificativă.

Titlurile emise de debitor sau de orice altă entitate din grup nu se califică drept garanții reale eligibile. Cu toate acestea, obligațiunile garantate emise de debitor, care respectă condițiile

prevăzute la articolul 124, se califică drept garanții reale eligibile atunci când sunt constituite ca garanții reale pentru tranzacții de răscumpărare, cu condiția să respecte dispozițiile prevăzute la primul paragraf.

3. Instituțiile trebuie să îndeplinească toate cerințele contractuale și legale privind caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în temeiul legii aplicabile dreptului lor asupra garanției reale și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura acest caracter executoriu.

Instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în toate jurisdicțiile relevante. Această analiză trebuie reefectuată, dacă este necesar, pentru a asigura caracterul executoriu permanent.

4. Instituțiile trebuie să îndeplinească toate cerințele operaționale următoare:

- (a) să formalizeze în mod corespunzător contractele de garanție reală și să dispună de proceduri clare și solide pentru executarea în timp util a garanției reale;
- (b) să aplice proceduri și procese solide de control al riscurilor decurgând din utilizarea garanției reale, inclusiv al riscurilor de nerealizare sau de realizare incompletă a protecției creditului, al riscurilor de evaluare, al riscurilor asociate rezilierii protecției creditului, al riscului de concentrare decurgând din utilizarea garanției reale, precum și al interacțiunii acestora cu profilul general de risc al instituției;
- (c) să dispună de politici și practici formalizate privind tipurile de garanții reale acceptate și valorile acestora;
- (d) să calculeze valoarea de piață a garanției reale și să o revizuiască în mod corespunzător, cel puțin o dată la șase luni și ori de câte ori au motive să considere că a avut loc o scădere semnificativă a valorii de piață a garanției reale;
- (e) în cazul în care garanția reală este păstrată de o parte terță, să ia măsuri rezonabile pentru a se asigura că partea terță separă garanția reală de activele proprii;
- (f) să se asigure că alocă suficiente resurse pentru buna funcționare a contractelor în marjă cu contrapartidele pentru instrumente financiare derivate OTC și pentru finanțarea prin titluri, măsurată prin punctualitatea și acuratețea apelurilor lansate și prin timpul de răspuns la apelurile primite;
- (g) să dispună de politici de administrare a garanțiilor reale, pentru a controla, monitoriza și raporta următoarele:
 - (i) riscurile la care se expun prin contractele în marjă;
 - (ii) riscul de concentrare al anumitor tipuri de active date în garanție;
 - (iii) reutilizarea garanțiilor reale, inclusiv lipsa potențială de lichidități rezultând din reutilizarea garanțiilor reale primite de la contrapartide;

- (iv) renunțarea la drepturile asupra garanțiilor reale constituite în favoarea contrapartidelor.
5. În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1) – (4), pentru ca garanțiile financiare să se califice drept garanții reale eligibile în cadrul metodei simple a garanțiilor financiare, scadența reziduală a protecției trebuie să fie cel puțin egală cu scadența reziduală a expunerii.

Articolul 203
Cerințe privind garanțiile imobiliare

1. Proprietățile imobiliare se califică drept garanții reale eligibile numai dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2) - (5).
2. Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind securitatea juridică:
 - (a) o ipotecă sau un privilegiu trebuie să fie executorii în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit și trebuie înregistrate în timp util;
 - (b) toate cerințele juridice privind stabilirea gajului trebuie să fi fost îndeplinite;
 - (c) contractul de protecție și procesul juridic care stă la baza acestuia trebuie să permită instituției să valorifice protecția într-un interval de timp rezonabil.
3. Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind monitorizarea valorii proprietăților imobiliare și evaluarea proprietăților imobiliare:
 - (a) instituțiile trebuie să monitorizeze valoarea proprietăților imobiliare în mod frecvent, și anume cel puțin anual în cazul proprietăților imobiliare comerciale și cel puțin o dată la trei ani în cazul proprietăților imobiliare locative. Frecvența de monitorizare trebuie să crească în cazul în care condițiile de piață suferă modificări semnificative;
 - (b) evaluarea proprietăților imobiliare trebuie revizuită atunci când informațiile de care dispun instituțiile indică faptul că valoarea proprietăților imobiliare ar fi putut să scadă semnificativ în comparație cu nivelul general al prețurilor de pe piață; această revizuire trebuie efectuată de către un evaluator care are calificarea, abilitățile și experiența necesare pentru a efectua o evaluare și este independent de procesul de luare a deciziei de acordare a creditului. Pentru împrumuturi care depășesc 3 milioane EUR sau 5 % din valoarea fondurilor proprii ale unei instituții, evaluarea proprietății imobiliare trebuie revizuită de către un astfel de evaluator cel puțin o dată la fiecare trei ani.

Instituțiile pot utiliza metode statistice pentru a monitoriza valoarea proprietăților imobiliare și a identifica proprietățile imobiliare care trebuie reevaluate.
4. Instituțiile trebuie să formalizeze în mod clar tipurile de proprietăți imobiliare locative și comerciale pe care le acceptă în garanție, precum și politicile lor de creditare în acest domeniu.
5. Instituțiile trebuie să dispună de proceduri de monitorizare a caracterului adecvat al asigurării împotriva riscului de daune a proprietății imobiliare acceptate ca protecție a creditului.

Articolul 204
Cerințe privind creanțele

1. Creanțele se califică drept garanții reale eligibile dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (2) și (3).
2. Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind securitatea juridică:
 - (a) mecanismul juridic prin intermediul căruia garanția reală este furnizată unei instituții creditoare trebuie să fie robust și eficient și să asigure existența unor drepturi clare ale instituției respective asupra veniturilor din creanțe;
 - (b) instituțiile trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a îndeplini cerințele locale privind caracterul executoriu al dreptului asupra titlului. Instituțiile creditoare trebuie să dețină un drept prioritar de prim rang asupra garanției reale, deși astfel de drepturi pot fi subordonate drepturilor creditorilor privilegiați prevăzuți în dispozițiile legislative;
 - (c) instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al contractelor de garanție reală în toate jurisdicțiile relevante;
 - (d) instituțiile trebuie să formalizeze în mod corespunzător contractele de garanție reală și să dispună de proceduri clare și solide pentru încasarea în timp util a garanției reale;
 - (e) instituțiile trebuie să dispună de proceduri care să asigure respectarea tuturor condițiilor juridice cerute pentru declararea stării de nerambursare a unui împrumutat și încasarea în timp util a garanției reale;
 - (f) în cazul în care un împrumutat are dificultăți financiare sau se află în stare de nerambursare, instituțiile trebuie să aibă autoritatea legală de a vinde sau de a ceda creanțele altor părți, fără consimțământul debitorilor cedați.
3. Trebuie îndeplinite următoarele cerințe privind administrarea riscului:
 - (a) o instituție trebuie să dispună de un proces riguros pentru determinarea riscului de credit asociat creanțelor. Un astfel de proces trebuie să includă analiza activității împrumutatului și a sectorului în care acesta își desfășoară activitatea, precum și a tipurilor de clienți cu care împrumutatul intră în relații de afaceri. În cazul în care instituția se bazează pe împrumutat pentru a stabili riscul de credit aferent clienților, aceasta trebuie să examineze practicile de creditare ale împrumutatului pentru a se convinge de soliditatea și credibilitatea acestora;
 - (b) marja existentă între valoarea expunerii și valoarea creanțelor trebuie să reflecte toți factorii corespunzători, inclusiv costul colectării, gradul de concentrare din cadrul portofoliului de creanțe aduse în garanție de același împrumutat și riscul potențial de concentrare la nivelul expunerilor totale ale instituției, dincolo de nivelul riscului de concentrare controlat prin metodologia generală a instituției. Instituțiile trebuie să dispună de un proces permanent de monitorizare a creanțelor, adecvat acestora. Instituțiile trebuie, de asemenea, să verifice cu regularitate respectarea contractelor de împrumut, a restricțiilor de mediu și a altor cerințe legale;

- (c) creanțele aduse în garanție de un împrumutat trebuie să fie diversificate și nu trebuie să fie corelate în mod nejustificat cu situația împrumutatului. În cazul în care există o corelație pozitivă semnificativă, instituțiile trebuie să țină seama de riscurile asociate atunci când stabilesc marjele pentru portofoliul de garanții reale, în ansamblul său;
- (d) instituțiile nu trebuie să utilizeze ca protecție eligibilă a creditului creanțe provenind de la afiliații unui împrumutat, inclusiv de la filialele și angajații acestuia;
- (e) instituțiile trebuie să dispună de un proces formalizat pentru colectarea, în situații dificile, a plăților aferente creanțelor. Instituțiile trebuie să dispună de facilitățile necesare pentru colectare, chiar dacă, în mod normal, se bazează pe împrumutați pentru colectare.

Articolul 205

Cerințe privind alte garanții reale corporale

Garanțiile reale corporale, altele decât garanțiile imobiliare, se califică drept garanții reale eligibile în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) contractul de garanție reală în temeiul căruia garanțiile reale corporale sunt furnizate unei instituții este eficace și executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante și permite instituției respective să valorifice garanția reală într-un interval de timp rezonabil;
- (b) cu singura excepție a drepturilor prioritare care pot fi permise, menționate la articolul 204 alineatul (2) litera (b), numai drepturile de prim rang sau privilegiile asupra garanției reale se califică drept garanții reale eligibile, iar o instituție are prioritate față de toți ceilalți împrumutatori asupra sumelor obținute în urma executării garanției reale;
- (c) instituțiile monitorizează valoarea garanției reale în mod frecvent, respectiv cel puțin anual. Frecvența de monitorizare crește în cazul în care condițiile de piață suferă modificări semnificative;
- (d) contractul de credit include descrieri detaliate ale garanțiilor reale și specifică în detaliu modalitatea și frecvența reevaluării;
- (e) instituțiile formalizează clar în cadrul politicilor și al procedurilor interne de creditare, disponibile pentru examinare, tipurile de garanții reale corporale pe care le acceptă și politicile și practicile pe care le aplică cu privire la valoarea corespunzătoare fiecărui tip de garanție reală în raport cu valoarea expunerii;
- (f) politicile de creditare ale instituției cu privire la structura tranzacției stabilesc cerințe adecvate privind garanțiile reale în raport cu valoarea expunerii, capacitatea de lichidare rapidă a garanțiilor reale, capacitatea de a stabili un preț sau o valoare de piață în mod obiectiv, frecvența cu care valoarea poate fi obținută rapid, inclusiv o apreciere sau o evaluare profesionistă, și volatilitatea sau o aproximare a volatilității valorii garanției reale;
- (g) atât evaluarea inițială, cât și reevaluarea țin seama pe deplin de orice deteriorare sau uzură morală a garanției reale. Atunci când efectuează o evaluare sau o reevaluare, instituțiile acordă o atenție deosebită efectelor trecerii timpului asupra garanțiilor reale sensibile la uzura morală;

- (h) instituțiile au dreptul de a efectua o inspecție fizică a garanției reale. Acestea dispun, de asemenea, de politici și proceduri care stabilesc modul de exercitare a dreptului de inspecție fizică;
- (i) garanția reală acceptată ca protecție este asigurată în mod adecvat împotriva riscului de daune, iar instituțiile dispun de proceduri de monitorizare a acestui fapt.

Articolul 206

Cerințe privind tratarea expunerilor decurgând din operațiuni de leasing ca expuneri acoperite cu garanții reale

Instituțiile trebuie să trateze expunerile care decurg din operațiuni de leasing ca fiind garantate cu tipul de proprietate dată în leasing, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) condițiile stabilite la articolele 203 sau 205, după caz, pentru ca tipul de proprietate dată în leasing să se califice drept garanție reală eligibilă sunt îndeplinite;
- (b) locatorul aplică o administrare riguroasă a riscului, care ține seama de modul de utilizare a activului dat în leasing, de locul în care este amplasat acesta, de vechimea sa, precum și de durata planificată de utilizare, inclusiv o monitorizare adecvată a valorii activului;
- (c) locatorul are drept de proprietate asupra activului și poate să-și exercite drepturile de proprietar în timp util;
- (d) dacă acest fapt nu a fost deja avut în vedere la calculul nivelului pierderii în caz de nerambursare, diferența dintre valoarea neamortizată și valoarea de piață a activului nu este atât de mare încât să supraestimeze efectul de diminuare a riscului de credit atribuit activelor date în leasing.

Articolul 207

Cerințe privind alte tipuri de protecție finanțată a creditului

1. Pentru ca numerarul sub formă de depozit constituit la o instituție terță sau instrumentele asimilate numerarului păstrate de aceasta să fie eligibile pentru tratamentul prevăzut la articolul 227 alineatul (1), toate condițiile următoare trebuie să fie îndeplinite:
 - (a) creanța împrumutatului față de instituția terță trebuie să fie, în mod transparent, gajată în favoarea instituției creditoare sau cesionată acesteia, iar acest gaj sau această cesiune trebuie să fie eficace și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante;
 - (b) gajul sau cesiunea trebuie să fie notificate instituției terțe;
 - (c) în urma notificării, instituția terță trebuie să poată efectua plăți numai către instituția creditoare, sau către alte părți numai cu acordul prealabil al instituției creditoare;
 - (d) gajul sau cesiunea trebuie să fie necondiționate și irevocabile.

2. Polițele de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare trebuie să se califice drept garanții reale eligibile, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) polița de asigurare de viață este, în mod transparent, gajată în favoarea instituției creditoare sau cesionată acesteia;
 - (b) societatea care furnizează asigurarea de viață este notificată în legătură cu gajul sau cesiunea și nu poate plăti sumele exigibile în baza contractului fără acordul prealabil al instituției creditoare;
 - (c) instituția creditoare are dreptul de a anula polița și de a primi valoarea de răscumpărare în cazul în care împrumutatul se află în stare de nerambursare;
 - (d) instituția creditoare este informată în legătură cu orice plăți corespunzătoare poliței, pe care titularul acesteia nu le efectuează;
 - (e) protecția creditului este furnizată pe toată durata împrumutului. Dacă acest lucru nu este posibil deoarece asigurarea încetează înainte de expirarea duratei creditului, instituția se asigură că suma care decurge din contractul de asigurare îi servește drept garanție până la sfârșitul duratei contractului de credit;
 - (f) gajul sau cesiunea sunt eficace și executorii din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit;
 - (g) valoarea de răscumpărare este declarată de societatea care furnizează asigurarea de viață și nu este reductibilă;
 - (h) valoarea de răscumpărare trebuie plătită în timp util, la cerere, de către societatea care furnizează asigurarea de viață;
 - (i) valoarea de răscumpărare nu poate fi solicitată fără acordul prealabil al instituției;
 - (j) societatea care furnizează asigurarea de viață intră sub incidența Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului sau este supravegheată de o autoritate competentă a unei țări terțe care aplică norme de supraveghere și reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.

SUBSECȚIUNEA 2

PROTECȚIA NEFINANȚATĂ A CREDITULUI ȘI INSTRUMENTELE DE TIP CREDIT LINKED NOTE

Articolul 208

Cerințe comune pentru garanțiile personale și instrumentele financiare derivate de credit

1. Sub rezerva articolului 209 alineatul (1), protecția creditului decurgând dintr-o garanție personală sau dintr-un instrument financiar derivat de credit se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) protecția creditului este directă;
 - (b) nivelul de protecție a creditului este clar definit;
 - (c) contractul de protecție a creditului nu cuprinde nicio clauză a cărei îndeplinire se află în afara controlului direct al împrumutătorului și care:
 - (i) ar permite furnizorului de protecție să denunțe unilateral protecția;
 - (ii) ar crește costul efectiv al protecției ca rezultat al deteriorării calității creditului expunerii protejate;
 - (iii) ar putea exonera furnizorul de protecție de obligația de a plăti în timp util în cazul în care debitorul inițial nu efectuează o plată datorată sau în care contractul de leasing a expirat din punctul de vedere al recunoașterii valorii reziduale garantate în temeiul articolului 129 alineatul (7) și al articolului 162 alineatul (4);
 - (iv) ar putea permite reducerea duratei protecției creditului de către furnizorul de protecție;
 - (d) contractul de protecție a creditului este eficace și executoriu din punct de vedere juridic în toate jurisdicțiile relevante la momentul încheierii contractului de credit.
2. O instituție trebuie să demonstreze autorităților competente că dispune de sisteme de administrare a eventualelor concentrări ale riscului generate de utilizarea garanțiilor personale și a instrumentelor financiare derivate de credit. O instituție trebuie să poată demonstra autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, interacțiunea dintre strategia sa privind utilizarea instrumentelor financiare derivate de credit și a garanțiilor personale și administrarea profilului său general de risc.
3. Instituțiile trebuie să îndeplinească toate cerințele contractuale și legale privind caracterul executoriu al protecției nefinanțate a creditului în temeiul legii aplicabile dreptului lor asupra protecției creditului și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura acest caracter executoriu.

Instituțiile trebuie să efectueze o analiză juridică, considerată suficientă pentru a confirma caracterul executoriu al protecției nefinanțate a creditului în toate jurisdicțiile relevante. Această analiză trebuie reefectuată, dacă este necesar, pentru a asigura caracterul executoriu permanent.

Articolul 209

Contragarantii furnizate de stat și de alte entități din sectorul public

1. Instituțiile pot trata expunerile menționate la alineatul (2) ca fiind protejate de o garanție furnizată de entitățile menționate la același alineat, cu condiția ca toate cerințele următoare să fie satisfăcute:
- (a) contragaranția să acopere toate elementele de risc de credit ale creanței;

- (b) atât garanția personală inițială, cât și contragaranția să îndeplinească cerințele privind garanțiile personale prevăzute la articolul 208 și la articolul 210 alineatul (1), sub rezerva faptului că o contragaranție nu trebuie să fie directă;
 - (c) acoperirea să fie solidă și niciuna din datele istorice să nu indice faptul că acoperirea aferentă contragaranției nu este cel puțin echivalentă acoperirii aferente garanției personale directe furnizate de entitatea în cauză.
2. Tratatul prevăzut la alineatul (1) se aplică expunerilor acoperite de o garanție personală care este contragarantată de oricare din următoarele entități:
- (a) o administrație centrală sau o bancă centrală;
 - (b) o administrație regională sau o autoritate locală;
 - (c) o entitate din sectorul public, în cazul în care creanțele față de aceasta sunt tratate precum creanțele față de administrația centrală în conformitate cu articolul 111 alineatul (4);
 - (d) o bancă multilaterală de dezvoltare sau o organizație internațională, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2;
 - (e) o entitate din sectorul public, în cazul în care creanțele față de aceasta sunt tratate în conformitate cu articolul 111 alineatele (1) și (2).
3. Instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la alineatul (1) și în cazul unei expuneri care nu este contragarantată de una din entitățile menționate la alineatul (2), atunci când contragaranția acestei expuneri este la rândul sau direct garantată de una din entitățile respective, iar condițiile menționate la alineatul (1) sunt îndeplinite.

Articolul 210

Cerințe suplimentare privind garanțiile personale

1. Garanțiile personale se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă toate condițiile prevăzute la articolul 208 și toate condițiile următoare sunt îndeplinite:
- (a) în cazul în care contrapartida se află în stare de nerambursare sau de neplată la scadență, instituția creditoare are dreptul de a se îndrepta, în timp util, împotriva garantului pentru orice sume datorate în temeiul creanței pentru care este furnizată protecția, iar efectuarea plății de către garant nu este condiționată de obligația instituției creditoare de a se îndrepta în prealabil împotriva debitorului;
- În cazul protecției nefinanțate a creditului care acoperă credite ipotecare rezidențiale, cerințele prevăzute la articolul 208 alineatul (1) litera (c) punctul (iii) și la primul paragraf trebuie îndeplinite într-un termen de 24 de luni;
- (b) garanția personală este o obligație formalizată explicit, asumată de garant;
 - (c) una din următoarele condiții este îndeplinită:

- (i) garanția personală acoperă toate tipurile de plăți estimate a fi efectuate de debitor în temeiul creanței;
 - (ii) dacă anumite tipuri de plăți sunt excluse de la acoperirea furnizată de garanție, instituția creditoare a ajustat valoarea garanției pentru a reflecta acoperirea limitată.
- 2. În cazul garanțiilor personale furnizate în cadrul schemelor de garantare reciprocă sau al celor furnizate sau contragarantate de către entitățile menționate la articolul 209 alineatul (1), cerințele prevăzute la alineatul (1) litera (a) se consideră satisfăcute, dacă una din condițiile următoare este îndeplinită:
 - (a) instituția creditoare are dreptul de a obține în timp util din partea garantului o plată provizorie care îndeplinește cumulativ condițiile următoare:
 - (i) reprezintă o estimare riguroasă a valorii pierderii pe care ar putea să o sufere instituția creditoare, incluzând pierderile rezultate din neplata dobânzii și a altor tipuri de plăți pe care debitorul are obligația să le efectueze;
 - (ii) este proporțională cu acoperirea furnizată de garanția personală;
 - (b) instituția creditoare poate demonstra autorităților competente, într-un mod pe care acestea îl consideră satisfăcător, că efectele garanției personale care acoperă, de asemenea, pierderile rezultate din neplata dobânzii și a altor tipuri de plăți pe care debitorul are obligația să le efectueze, justifică acest tratament.

Articolul 211

Cerințe suplimentare privind instrumentele financiare derivate de credit

- 1. Instrumentele financiare derivate de credit se califică drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă, dacă toate condițiile prevăzute la articolul 208 și toate condițiile următoare sunt îndeplinite:
 - (a) evenimentele de credit specificate în instrumentul financiar derivat de credit includ:
 - (i) neplata sumelor datorate conform condițiilor, în vigoare la momentul neplății, aferente obligației care beneficiază de protecție, cu o perioadă de grație foarte apropiată de perioada de grație a obligației care beneficiază de protecție, sau mai scurtă decât aceasta;
 - (ii) falimentul, insolvența sau incapacitatea debitorului de a-și plăti datoriile, sau imposibilitatea ori recunoașterea în scris a incapacității de a-și plăti în general datoriile pe măsură ce acestea devin scadente, precum și evenimente similare;
 - (iii) restructurarea obligației beneficiind de protecție, care implică iertarea de datorie sau amânarea plății principalului, a dobânzii sau a comisioanelor și are ca rezultat un eveniment de pierdere din credit;
 - (b) în cazul în care instrumentele financiare derivate de credit permit decontarea în numerar:

- (i) instituțiile aplică un proces riguros de evaluare în vederea estimării corecte a pierderii;
- (ii) se specifică în mod clar perioada în care trebuie obținute evaluările ulterioare evenimentului de credit ale obligației care beneficiază de protecție;
- (c) dacă efectuarea decontării implică dreptul și capacitatea cumpărătorului de protecție de a transfera obligația acoperită furnizorului de protecție, condițiile aferente obligației acoperite trebuie să prevadă faptul că orice consimțământ necesar pentru un astfel de transfer nu poate fi refuzat în mod nejustificat;
- (d) identitatea părților care au responsabilitatea de a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit este precizată în mod clar;
- (e) identificarea apariției unui eveniment de credit nu este responsabilitatea exclusivă a furnizorului de protecție;
- (f) cumpărătorul de protecție are dreptul sau capacitatea de a informa furnizorul de protecție în legătură cu producerea unui eveniment de credit.

Dacă evenimentele de credit nu includ restructurarea obligației care beneficiază de protecție, după cum se precizează la litera (a) punctul (iii), protecția creditului poate fi totuși eligibilă, cu condiția reducerii valorii, astfel cum se specifică la articolul 228 alineatul (2);

2. Se poate permite existența unei neconcordanțe între obligația care beneficiază de protecție și obligația de referință aferentă instrumentului financiar derivat de credit, respectiv obligația utilizată pentru determinarea valorii de decontat în numerar, sau între obligația care beneficiază de protecție și obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) obligația de referință sau obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, după caz, are același rang ca obligația care beneficiază de protecție sau are un rang inferior;
 - (b) obligația care beneficiază de protecție și obligația de referință sau obligația utilizată pentru a stabili dacă a avut loc un eveniment de credit, după caz, provin de la același debitor și există clauze executorii din punct de vedere juridic de tip cross-default sau cross-acceleration (clauze de declarare simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

Articolul 212

Cerințe de eligibilitate pentru tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4)

1. Pentru a fi eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4), protecția creditului decurgând dintr-o garanție personală sau dintr-un instrument financiar derivat de credit trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - (a) obligația care beneficiază de protecție trebuie să fie una din următoarele expuneri:

- (i) o expunere față de o societate, astfel cum este definită la articolul 142, cu excepția expunerilor față de societățile de asigurare și reasigurare;
- (ii) o expunere față de o administrație regională, o autoritate locală sau o entitate din sectorul public, care nu este tratată ca o expunere față de o administrație centrală sau o bancă centrală în conformitate cu articolul 142;
- (iii) o expunere față de o întreprindere mică sau mijlocie, clasificată ca expunere de tip retail în conformitate cu articolul 142 alineatul (5);
- (b) debitorii cărora le corespunde obligația beneficiind de protecție nu trebuie să fie membri ai grupului din care face parte furnizorul de protecție;
- (c) expunerea trebuie să fie acoperită de unul din următoarele instrumente:
 - (i) instrumente financiare derivate de credit nefinanțate având la bază o singură semnătură sau garanții personale având la bază o singură semnătură;
 - (ii) produse de tipul first-to-default pentru un ansamblu de expuneri;
 - (iii) produse de tipul nth-to-default pentru un ansamblu de expuneri;
- (d) protecția creditului trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la articolele 208, 210 și 211;
- (e) ponderea de risc asociată expunerii înainte de aplicarea tratamentului prevăzut la articolul 148 alineatul (4) nu trebuie să fi luat deja în considerare vreun aspect legat de protecția creditului;
- (f) o instituție trebuie să aibă dreptul și perspectiva de a primi plata de la furnizorul de protecție, fără a fi nevoită să introducă o acțiune în instanță pentru a constrânge la plată contrapartida. În măsura în care este posibil, o instituție trebuie să ia măsuri pentru a se convinge că furnizorul de protecție este dispus să plătească prompt în cazul în care are loc un eveniment de credit;
- (g) protecția creditului cumpărată trebuie să absoarbă toate pierderile de credit suportate pentru partea acoperită a unei expuneri, generate de producerea evenimentelor de credit descrise în contract;
- (h) dacă structura plăților aferente protecției creditului prevede decontarea cu livrare fizică, trebuie să existe securitate juridică în ceea ce privește posibilitatea efectivă de a livra un credit, o obligațiune sau o creanță potențială;
- (i) dacă o instituție intenționează să livreze o creanță, alta decât expunerea care beneficiază de protecție, aceasta trebuie să se asigure că respectiva creanță livrabilă este suficient de lichidă, astfel încât să o poată cumpăra în vederea livrării conform contractului;
- (j) termenii și condițiile contractului de protecție a creditului trebuie să fie confirmate legal, în scris, atât de furnizorul de protecție, cât și de instituție;

- (k) instituțiile trebuie să dispună de un proces pentru detectarea corelării excesive dintre bonitatea unui furnizor de protecție și debitorul expunerii beneficiind de protecție, care se datorează faptului că performanța lor depinde, dincolo de factorul de risc sistemic, de factori comuni;
 - (l) în cazul protecției împotriva riscului de diminuare a valorii creanței, vânzătorul creanțelor achiziționate nu trebuie să fie membru al grupului din care face parte furnizorul de protecție.
- 2. În sensul alineatului (1) litera (c) punctul (ii), instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4) activului din portofoliu care are cea mai mică valoare ponderată la risc a expunerii.
 - 3. În sensul alineatului (1) litera (c) punctul (iii), protecția obținută este eligibilă în acest cadru numai dacă a fost obținută și protecția eligibilă împotriva stării de nerambursare (n-1) sau dacă n-1 active din portofoliu se află deja în stare de nerambursare. În acest caz, instituțiile trebuie să aplice tratamentul prevăzut la articolul 148 alineatul (4) activului din portofoliu care are cea mai mică valoare ponderată la risc a expunerii.

SECȚIUNEA 4

CALCULUL EFECTELOR DIMINUĂRII RISCULUI DE CREDIT

SUBSECȚIUNEA 1

PROTECȚIA FINANȚATĂ A CREDITULUI

Articolul 213

Instrumente de tip credit linked note

Investițiile în instrumente de tip credit linked note emise de instituția creditoare pot fi tratate drept garanții reale sub formă de numerar în scopul calculării efectului protecției finanțate a creditului în conformitate cu prezenta subsecțiune, cu condiția ca instrumentul de tip credit default swap inclus în instrumentul de tip credit linked note să se califice drept protecție nefinanțată a creditului eligibilă.

Articolul 214

Compensarea bilanțieră

Împrumuturile contractate și depozitele constituite la instituția creditoare care fac obiectul compensării bilanțiere trebuie tratate drept garanții reale sub formă de numerar în scopul calculării efectului protecției finanțate a creditului pentru împrumuturile și depozitele instituției creditoare care fac obiectul compensării bilanțiere și sunt denominate în aceeași monedă.

Articolul 215

Utilizarea abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau a abordării bazate pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate în cazul acordurilor-cadru de compensare

1. Atunci când instituțiile calculează „valoarea ajustată integral a expunerii” (E^*) pentru expunerile care fac obiectul unui acord-cadru de compensare eligibil ce acoperă tranzacțiile de răscumpărare sau operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acestea calculează ajustările de volatilitate pe care trebuie să le aplice, utilizând fie abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate, fie abordarea bazată pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate („abordarea bazată pe estimări proprii”), astfel cum se prevede la articolele 218-221 pentru metoda extinsă a garanțiilor financiare.

Utilizarea abordării bazate pe estimări proprii este supusă condițiilor și cerințelor aplicate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare.

2. În vederea calculării E^* , trebuie îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) instituțiile trebuie să calculeze poziția netă în fiecare grup de titluri sau în fiecare tip de marfă prin deducerea valorii de la punctul (i) din valoarea de la punctul (ii):
 - (i) valoarea totală a unui grup de titluri sau de mărfuri de același tip, date cu împrumut, vândute sau furnizate în cadrul acordului-cadru de compensare;
 - (ii) valoarea totală a unui grup de titluri sau de mărfuri de același tip, luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul acordului;
 - (b) instituțiile trebuie să calculeze poziția netă în fiecare monedă, alta decât moneda de decontare a acordului-cadru de compensare, prin deducerea valorii de la punctul (i) din valoarea de la punctul (ii):
 - (i) suma dintre valoarea totală a titlurilor denominate în această monedă date cu împrumut, vândute sau furnizate în cadrul acordului-cadru de compensare și valoarea numerarului în moneda respectivă dat cu împrumut sau transferat în cadrul acordului;
 - (ii) suma dintre valoarea totală a titlurilor denominate în această monedă luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul acordului și valoarea numerarului în moneda respectivă luat cu împrumut sau primit în cadrul acordului;
 - (c) instituțiile trebuie să aplice ajustarea de volatilitate adecvată unui grup de titluri dat sau unei poziții în numerar valorii absolute a poziției nete pozitive sau negative în titlurile din grupul respectiv;
 - (d) instituțiile trebuie să aplice ajustarea de volatilitate corespunzătoare riscului cursului de schimb (fx) poziției nete pozitive sau negative în fiecare monedă, alta decât moneda de decontare a acordului-cadru de compensare.
3. Instituțiile calculează E^* conform următoarei formule:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \sum_j |E_j^{sec}| \cdot H_j^{sec} + \sum_k |E_k^{fx}| \cdot H_k^{fx} \right\}$$

unde:

E_i = valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată i din cadrul acordului, care s-ar aplica în lipsa protecției creditului, în cazul în care instituțiile calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate sau în cazul în care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating;

C_i = valoarea titlurilor din fiecare grup sau a mărfurilor de același tip, luate cu împrumut, achiziționate sau primite, sau numerarul luat cu împrumut sau primit pentru fiecare expunere I;

E_j^{sec} = poziția netă (pozitivă sau negativă) într-un grup de titluri dat j;

E_k^{fx} = poziția netă (pozitivă sau negativă) într-o monedă dată k, alta decât moneda de decontare a acordului, calculată în conformitate cu alineatul (2) litera (b);

H_j^{sec} = ajustarea de volatilitate adecvată unui anumit grup de titluri j;

H_k^{fx} = ajustarea de volatilitate corespunzătoare cursului de schimb aferentă monedei k.

4. În vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor și a valorilor pierderilor așteptate pentru tranzacțiile de răscumpărare, sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acoperite de acorduri-cadru de compensare, instituțiile utilizează E^* , calculată în conformitate cu alineatul (3), ca valoare a expunerii față de contrapartidă, care rezultă din tranzacțiile ce fac obiectul acordului-cadru de compensare, în sensul articolului 108 în cadrul abordării standardizate, sau al capitolului 3 în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating.
5. În sensul alineatelor (2) și (3), „grup de titluri” înseamnă titlurile care sunt emise de aceeași entitate, au aceeași dată de emisie și aceeași scadență și sunt supuse acelorași termeni și condiții și acelorași perioade de lichidare indicate la articolul 219 sau la articolul 220, după caz.

Articolul 216

Utilizarea abordării bazate pe modele interne în cazul acordurilor-cadru de compensare

1. Ca alternativă la utilizarea abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau a abordării bazate pe estimări proprii pentru calculul valorii ajustate integral a expunerii (E^*), rezultată din aplicarea unui acord-cadru de compensare eligibil care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, altele decât tranzacțiile cu instrumente

financiare derivate, instituțiile pot utiliza, cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, o abordare bazată pe modelele interne, care țin seama de efectele corelării dintre pozițiile în titluri supuse acordului-cadru de compensare, precum și de lichiditatea instrumentelor respective.

2. Cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile pot, de asemenea, să utilizeze propriile modelele interne pentru tranzacțiile de creditare în marjă, în cazul în care acestea sunt acoperite de un acord-cadru de compensare bilaterală care îndeplinește cerințele prevăzute în capitolul 6 secțiunea 7.
3. O instituție poate decide să utilizeze o abordare bazată pe modele interne, indiferent dacă a ales abordarea standardizată sau abordarea bazată pe modele interne de rating pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor. Cu toate acestea, dacă intenționează să utilizeze o abordare bazată pe modele interne, instituția trebuie să aplice această abordare pentru toate contrapartidele și pentru toate titlurile, cu excepția portofoliilor nesemnificative, pentru care poate utiliza abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate sau abordarea bazată pe estimări proprii, prevăzute la articolul 215.

Instituțiile care au primit, în temeiul titlului IV capitolul 5, aprobarea de a utiliza un model intern de administrare a riscului, pot folosi abordarea bazată pe modele interne. Dacă nu a primit o astfel de aprobare, o instituție poate totuși să solicite autorităților competente aprobarea de a utiliza, pentru scopurile prezentului articol, o abordare bazată pe modele interne.

4. Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze o abordare bazată pe modele interne numai dacă au dovezi satisfăcătoare ale faptului că sistemul folosit de instituție pentru administrarea riscurilor decurgând din tranzacțiile acoperite de acordul-cadru de compensare este solid din punct de vedere conceptual și aplicat corect și dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe calitative:
 - (a) modelul intern de măsurare a riscurilor utilizat pentru calcularea volatilității potențiale a prețurilor tranzacțiilor este integrat în procesul zilnic de administrare a riscurilor și servește drept bază pentru raportarea expunerilor la risc către conducerea superioară a instituției;
 - (b) instituția dispune de o unitate de control al riscurilor care îndeplinește toate cerințele următoare:
 - (i) este independentă de unitățile care derulează tranzacții și raportează direct conducerii superioare;
 - (ii) răspunde de conceperea și implementarea sistemului de administrare a riscurilor al instituției;
 - (iii) elaborează și analizează rapoarte zilnice cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscurilor și la măsurile adecvate care trebuie luate în privința limitelor pozițiilor;

- (c) rapoartele zilnice elaborate de unitatea de control al riscurilor sunt analizate de către un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a impune reduceri ale pozițiilor luate și ale expunerii globale la risc;
 - (d) instituția dispune, în cadrul unității de control al riscurilor, de suficient personal competent pentru utilizarea modelelor sofisticate;
 - (e) instituția a stabilit proceduri pentru monitorizarea și asigurarea respectării unui set formalizat de politici și controale interne privind funcționarea generală a sistemului de măsurare a riscurilor;
 - (f) modelele instituției au un istoric care arată o acuratețe rezonabilă în măsurarea riscurilor, demonstrată prin testarea ulterioară a rezultatelor acestora, pentru care se utilizează date aferente cel puțin unui an;
 - (g) instituția desfășoară în mod frecvent un program riguros de simulare de criză, iar rezultatele acestor teste sunt examinate de către conducerea superioară și se reflectă în politicile și în limitele pe care aceasta le stabilește;
 - (h) instituția efectuează, în cadrul procesului său periodic de audit intern, o reexaminare independentă a sistemului de măsurare a riscurilor. Această reexaminare include atât activitatea unităților care derulează tranzacții, cât și pe cea a unității independente de control al riscurilor;
 - (i) instituția efectuează o reexaminare a sistemului său de administrare a riscurilor, cel puțin o dată pe an;
 - (j) modelul intern îndeplinește cerințele stabilite la articolul 286 alineatele (8) și (9) și la articolul 288.
5. Modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să cuprindă un număr suficient de factori de risc pentru a reflecta toate riscurile de preț semnificative.
- O instituție poate utiliza corelații empirice în cadrul categoriilor de risc și între categoriile de risc, dacă sistemul său de măsurare a corelațiilor este solid și este aplicat corect.
6. Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne calculează E^* conform următoarei formule:

$$E^* = \max \left\{ 0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i \right) + \text{modificarea potentiala a valorii} \right\}$$

unde:

E_i = valoarea expunerii pentru fiecare expunere separată i din cadrul acordului, care s-ar aplica în lipsa protecției creditului, în cazul în care instituțiile calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate sau în cazul în care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating;

C_i = valoarea titlurilor luate cu împrumut, achiziționate sau primite sau numerarul luat cu împrumut sau primit pentru fiecare astfel de expunere i .

La calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pe baza modelelor interne, instituțiile trebuie să utilizeze rezultatul modelului pentru ziua lucrătoare precedentă.

7. Calculul variației potențiale a valorii menționată la alineatul (6) trebuie să îndeplinească toate cerințele următoare:

- (a) să fie efectuat cel puțin zilnic;
- (b) să se bazeze pe un interval de încredere unilateral de 99 de percentile;
- (c) să se bazeze pe o perioadă de lichidare echivalentă cu 5 zile, cu excepția cazului altor tranzacții decât tranzacțiile de răscumpărare de titluri, sau operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, pentru care trebuie utilizată o perioadă de lichidare echivalentă cu 10 zile;
- (d) să se bazeze pe o perioadă de observare istorică efectivă de cel puțin un an, cu excepția cazului în care o creștere semnificativă a volatilității prețurilor justifică o perioadă de observare mai scurtă;
- (e) setul de date utilizat pentru calcul să fie actualizat la fiecare trei luni.

Dacă o instituție are o tranzacție de răscumpărare, o operațiune de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau o tranzacție de creditare în marjă, ori altă tranzacție ori set de compensare similare, care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 279 alineatele (2) și (3), perioada minimă de deținere trebuie să fie aliniată cu perioada de risc de marjă care s-ar aplica în conformitate cu aceste alineate, în coroborare cu articolul 279 alineatul (4).

8. În vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor și a valorilor pierderilor așteptate pentru tranzacțiile de răscumpărare, sau pentru operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, sau pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, acoperite de acorduri-cadru de compensare, instituțiile utilizează E^* , calculată în conformitate cu alineatul (6), ca valoare a expunerii față de contrapartidă, care rezultă din tranzacțiile ce fac obiectul acordului-cadru de compensare, în sensul articolului 108 în cadrul abordării standardizate, sau al capitolului 3 în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating.

9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

- (a) ce anume reprezintă un portofoliu nesemnificativ în sensul alineatul (3);
- (b) criteriile după care se determină dacă un model intern este solid și este aplicat corect în sensul alineatelor (4) și (5).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare, până la 31 decembrie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 217

Metoda simplă a garanțiilor financiare

1. Instituțiile pot utiliza metoda simplă a garanțiilor financiare numai în cazul în care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate. Instituțiile nu trebuie să utilizeze atât metoda simplă a garanțiilor financiare, cât și metoda extinsă a garanțiilor financiare, decât pentru scopurile articolului 143 alineatul (1) și ale articolului 145 alineatul (1). Instituțiile nu trebuie să utilizeze această excepție în mod selectiv, pentru a reduce cerințele de fonduri proprii sau pentru a efectua un arbitraj de reglementare.
2. Conform metodei simple a garanțiilor financiare, instituțiile atribuie unei garanții financiare eligibile o valoare egală cu valoarea sa de piață, determinată în conformitate cu articolul 202 alineatul (4) litera (d).
3. Instituțiile atribuie acelor părți din valorile expunerilor care sunt garantate cu valoarea de piață a garanției financiare eligibile ponderea de risc pe care ar atribui-o în temeiul capitolului 2 dacă instituția creditoare ar avea o expunere directă față de instrumentul care constituie garanția reală. În acest scop, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este egală cu 100 % din valoarea elementului și nu cu valoarea expunerii indicată la articolul 106 alineatul (1).

Ponderea de risc aferentă părții garantate este de cel puțin 20 %, cu excepția cazurilor specificate la alineatele (4)-(6). Instituțiile aplică restului valorii expunerii ponderea de risc pe care ar atribui-o unei expuneri negarantate față de contrapartidă, în temeiul capitolului 2.

4. Instituțiile atribuie o pondere de risc de 0 % părții garantate a expunerii provenind din tranzacții de răscumpărare și din operațiuni de dare sau luare de titluri cu împrumut care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 222. În cazul în care contrapartida cu care s-a efectuat tranzacția nu este un participant principal pe piață, instituțiile atribuie o pondere de risc de 10 %.
5. Instituțiile atribuie o pondere de risc de 0 %, în limita acoperirii cu garanții reale, valorilor expunerilor determinate în temeiul capitolului 6 pentru instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II și supuse unei marcări zilnice la piață, care sunt garantate cu numerar sau cu instrumente asimilate numerarului, dacă nu există nicio neconcordanță de monede.

Instituțiile atribuie o pondere de risc de 10 %, în limita acoperirii cu garanții reale, valorilor expunerilor provenind din astfel de tranzacții garantate cu titluri de creanță emise de administrații centrale sau de bănci centrale, cărora le este atribuită o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2.

6. În cazul altor tranzacții decât cele menționate la alineatele (4) și (5), instituțiile pot atribui o pondere de risc de 0 % dacă expunerea și garanția reală sunt denominate în aceeași monedă și dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:

- (a) garanția reală este constituită sub formă de depozit în numerar sau de instrument asimilat numerarului;
 - (b) garanția reală este constituită sub formă de titluri de creanță emise de administrații centrale sau de bănci centrale, care sunt eligibile pentru atribuirea unei ponderi de risc de 0 % în temeiul articolului 109 și a căror valoare de piață a fost diminuată cu 20 %.
7. În sensul alineatelor (5) și (6), titlurile de creanță emise de administrații centrale sau de bănci centrale includ:
- (a) titluri de creanță emise de administrații regionale sau de autorități locale, dacă expunerile față de acestea se tratează ca expuneri față de administrația centrală în a cărei jurisdicție sunt stabilite, în conformitate cu articolul 110;
 - (b) titluri de creanță emise de bănci multilaterale de dezvoltare, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 112 alineatul (2);
 - (c) titluri de creanță emise de organizații internaționale, cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul articolului 113.

Articolul 218

Metoda extinsă a garanțiilor financiare

1. La evaluarea garanțiilor financiare în scopul aplicării metodei extinse a garanțiilor financiare, pentru a ține seama de volatilitatea prețurilor, instituțiile trebuie să aplice ajustările de volatilitate valorii de piață a garanției reale, astfel cum se prevede la articolele 219 – 222.

În cazul în care garanția reală și expunerea suport sunt denominate în monede diferite, instituțiile trebuie să adauge la ajustarea de volatilitate adecvată garanției reale în conformitate cu articolele 219 – 222 o ajustare care să reflecte volatilitatea monedei.

În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate OTC acoperite de acorduri de compensare recunoscute de autoritățile competente în temeiul capitolului 6, dacă există o neconcordanță între moneda garanției reale și moneda de decontare, instituțiile trebuie să aplice o ajustare de volatilitate care să reflecte volatilitatea monedei. Chiar dacă în tranzacțiile acoperite de acordul de compensare sunt implicate mai multe monede, instituțiile aplică o singură ajustare de volatilitate.

2. Instituțiile calculează valoarea ajustată în funcție de volatilitate a garanției reale (C_{VA}), pe care trebuie să o ia în considerare, după cum urmează:

$$C_{VA} = C \cdot (1 - H_C - H_{fk})$$

unde:

C = valoarea garanției reale;

H_C = ajustarea de volatilitate adecvată garanției reale, calculată în conformitate cu articolele 219 și 222;

H_{fx} = ajustarea de volatilitate adecvată neconcordanței de monede, calculată în conformitate cu articolele 219 și 222;

Instituțiile utilizează formula prevăzută de prezentul alineat la calculul valorii ajustate în funcție de volatilitate a garanției reale pentru toate tranzacțiile, cu excepția celor supuse acordurilor-cadru de compensare recunoscute, cărora li se aplică dispozițiile articolelor 215 și 216.

3. Instituțiile calculează valoarea ajustată în funcție de volatilitate a expunerii (E_{VA}), pe care trebuie să o ia în considerare, după cum urmează:

$$E_{VA} = E \cdot (1 + H_E)$$

unde:

E = valoarea expunerii, care ar fi determinată în conformitate cu capitolele 2 sau 3, după caz, dacă expunerea nu ar fi garantată;

H_E = ajustarea de volatilitate adecvată expunerii, calculată în conformitate cu articolele 219 și 222;

În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate OTC, instituțiile calculează E_{VA} după cum urmează:

$$E_{VA} = E.$$

4. În vederea calculării valorii E menționată la alineatul (3), se aplică următoarele:

- (a) în cazul instituțiilor care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este 100 % din valoarea elementului respectiv și nu valoarea expunerii indicată la articolul 106 alineatul (1);
- (b) instituțiile care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării bazate pe modele interne de rating calculează valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 162 alineatele (8) - (10) utilizând un factor de conversie de 100% și nu factorii de conversie sau procente indicate la alineatele respective.

5. Instituțiile calculează valoarea ajustată integral a expunerii, ținând seama atât de volatilitate, cât și de efectele de diminuare a riscului ale garanției reale, după cum urmează:

$$E^* = \max\{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

unde:

C_{VAM} = C_{VA} ajustată suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe, în conformitate cu dispozițiile din secțiunea 5;

E^* = valoarea ajustată integral a expunerii.

6. Instituțiile pot calcula ajustările de volatilitate utilizând fie abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate menționată la articolul 219, fie abordarea bazată pe estimări proprii menționată la articolul 220.

O instituție poate decide să utilizeze abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate sau abordarea bazată pe estimări proprii, indiferent dacă a ales abordarea standardizată sau abordarea bazată pe modele interne de rating pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor.

Cu toate acestea, dacă utilizează abordarea bazată pe estimări proprii, instituția trebuie să aplice această abordare pentru toată gama de tipuri de instrumente, cu excepția portofoliilor nesemnificative, pentru care poate utiliza abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate.

7. În cazul în care garanția reală constă dintr-un număr de elemente eligibile, instituțiile calculează ajustarea de volatilitate după cum urmează:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

unde:

a_i = proporția corespunzătoare valorii unui element eligibil i în valoarea totală a garanției reale;

H_i = ajustarea de volatilitate aplicabilă elementului eligibil i .

Articolul 219

Aplicarea în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare a ajustărilor de volatilitate reglementate

1. Ajustările de volatilitate care trebuie aplicate de instituții în cadrul abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate, presupunând că reevaluarea se efectuează zilnic, sunt prevăzute în tabelele 1- 4 din prezentul alineat.

AJUSTĂRI DE VOLATILITATE

Tabelul 1										
Gradul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță	Maturitatea reziduală	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile menționate la partea 1 punctul 7 litera (b)			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile menționate la partea 1 punctul 7 literele (c) și (d)			Ajustările de volatilitate pentru pozițiile din securitizare care îndeplinesc criteriile stabilite la partea 1 punctul 7 litera (h)		
		Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
1	≤ 1 an	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,829	2	1,414

	> 1 ≤ 5 ani	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	> 5 ani	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657	22,628	16	11,313
2-3	≤ 1 an	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	> 1 ≤ 5 ani	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	> 5 ani	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,942	24	16,970
4	≤ 1 an	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 1 ≤ 5 ani	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	> 5 ani	21,213	15	10,607	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Tabelul 2

Gradul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță pe termen scurt	Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile menționate la partea 1 punctul 7 litera (b) cu evaluări ale creditului pe termen scurt			Ajustările de volatilitate pentru titlurile de creanță emise de entitățile menționate la partea 1 punctul 7 literale (c) și (d) cu evaluări ale creditului pe termen scurt		
	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707
2-3	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414

Tabelul 3

Alte tipuri de garanții reale sau de expuneri			
	Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)

Titluri de capital incluse într-un indice principal, obligațiuni convertibile incluse într-un indice principal	21,213	15	10,607
Alte titluri de capital sau obligațiuni convertibile cotate la o bursă recunoscută	35,355	25	17,678
Numerar	0	0	0
Aur	21,213	15	10,607

Tabelul 4		
Ajustarea de volatilitate pentru neconcordanța de monede		
Perioadă de lichidare de 20 de zile (%)	Perioadă de lichidare de 10 zile (%)	Perioadă de lichidare de 5 zile (%)
11,314	8	5,657

2. Calcularea ajustărilor de volatilitate în conformitate cu alineatul (1) este supusă următoarelor condiții:

- (a) pentru tranzacțiile de creditare garantate, perioada de lichidare este de 20 de zile lucrătoare;
- (b) pentru tranzacțiile de răscumpărare, cu excepția măsurii în care acestea implică transferul de mărfuri sau de drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra mărfurilor, și pentru operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, perioada de lichidare este de 5 zile lucrătoare;
- (c) pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, perioada de lichidare este de 10 zile lucrătoare.

Dacă o instituție are o tranzacție sau un set de compensare care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 279 alineatele (2) și (3), perioada minimă de deținere trebuie aliniată cu perioada de risc de marjă care s-ar aplica în conformitate cu aceste alineate.

3. Gradul de calitate a creditului cu care este asociată o evaluare a creditului pentru un titlu de creanță, menționat în tabelele 1 - 4 de la alineatul (1) și la alineatele (4) – (6), este gradul de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului de către ABE în temeiul capitolului 2.

În vederea determinării gradului de calitate a creditului cu care este asociată evaluarea creditului pentru titlul de creanță, menționat la primul paragraf, se aplică, de asemenea, articolul 193 alineatul (7).

4. Pentru titlurile neeligibile sau mărfurile date cu împrumut sau vândute în cadrul tranzacțiilor de răscumpărare sau al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, ajustarea de volatilitate este aceeași ca și pentru titlurile de capital neincluse în indicele principal dar cotate la o bursă recunoscută.
5. Pentru unitățile eligibile deținute în organismele de plasament colectiv, ajustarea de volatilitate este media ponderată a ajustărilor de volatilitate care s-ar aplica, având în vedere perioada de lichidare a tranzacției specificată la alineatul (2), activelor în care a investit fondul.

Dacă instituția nu are cunoștință de activele în care a investit fondul, ajustarea de volatilitate este cea mai mare ajustare de volatilitate care s-ar aplica unui activ în care fondul are dreptul să investească.

6. Pentru titlurile de creanță neevaluate emise de instituții, care satisfac criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 193 alineatul (4), ajustarea de volatilitate este aceeași ca și pentru titlurile emise de instituții sau de societăți, având o evaluare externă a creditului asociată cu gradul 2 sau 3 de calitate a creditului.

Articolul 220

Aplicarea propriilor estimări ale ajustărilor de volatilitate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

1. Autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze propriile estimări ale volatilității pentru a calcula ajustările de volatilitate care trebuie aplicate garanțiilor reale și expunerilor, dacă aceste instituții respectă cerințele stabilite la alineatele (2) și (3). Instituțiile care au obținut aprobarea de a utiliza propriile estimări ale volatilității nu pot reveni la utilizarea altor metode decât pentru motive temeinice, justificate în mod corespunzător, și cu condiția obținerii aprobării autorităților competente.

Pentru titlurile de creanță care au o evaluare a creditului, efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, echivalentă cu *investment grade* (ratingul corespunzător investițiilor cu risc scăzut) sau superioară, instituțiile pot calcula o volatilitate estimată pentru fiecare categorie de titluri.

Pentru titlurile de creanță care au o evaluare a creditului, efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, inferioară nivelului *investment grade*, precum și pentru alte garanții reale eligibile, instituțiile trebuie să calculeze ajustările de volatilitate pentru fiecare element în parte.

Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe estimări proprii trebuie să estimeze volatilitatea garanției reale sau a neconcordanței cursurilor de schimb fără a ține seama de vreo corelație existentă între expunerea negarantată, garanția reală și cursurile de schimb.

La determinarea categoriilor respective, instituțiile trebuie să ia în considerare tipul emitentului de titluri, precum și evaluarea externă a creditului, maturitatea reziduală și durata

modificată a titlurilor. Estimările volatilității trebuie să fie reprezentative pentru titlurile incluse de către instituție într-o categorie.

2. Calculul ajustărilor de volatilitate este supus tuturor criteriilor următoare:

- (a) trebuie să se bazeze pe un interval de încredere unilateral de 99 de percentile;
- (b) trebuie să se bazeze pe următoarele perioade de lichidare:
 - (i) 20 de zile lucrătoare pentru tranzacțiile de creditare garantate;
 - (ii) 5 zile lucrătoare pentru tranzacțiile de răscumpărare, cu excepția măsurii în care acestea implică transferul de mărfuri sau de drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra mărfurilor, și pentru operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut;
 - (iii) 10 zile lucrătoare pentru alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital;
- (c) instituțiile pot utiliza valorile ajustărilor de volatilitate calculate pe baza unor perioade de lichidare mai lungi sau mai scurte, majorate sau reduse, conform formulei rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de lichidare, pentru a corespunde perioadei de lichidare stabilite la litera (b) pentru tipul de tranzacție în cauză:

$$H_M = H_N \cdot \sqrt{\frac{T_M}{T_N}}$$

unde:

T_M = perioada de lichidare respectivă;

H_M = ajustarea de volatilitate bazată pe perioada de lichidare T_M ;

H_N = ajustarea de volatilitate bazată pe perioada de lichidare T_N .

- (d) instituțiile trebuie să ia în considerare nelichiditatea activelor de calitate scăzută. Acestea trebuie să ajusteze în sens ascendent perioada de lichidare în cazurile în care există dubii în privința lichidității garanției reale. Instituțiile trebuie, de asemenea, să identifice cazurile în care datele istorice pot subestima volatilitatea potențială. Astfel de cazuri trebuie tratate utilizând un scenariu de simulare de criză;
- (e) perioada istorică de observare utilizată de instituții pentru a calcula ajustările de volatilitate trebuie să fie de cel puțin un an. Pentru instituțiile care utilizează o grilă de ponderare sau alte metode pentru perioada istorică de observare, perioada efectivă de observare trebuie să fie de cel puțin un an. De asemenea, autoritățile competente pot solicita unei instituții să calculeze ajustările de volatilitate utilizând o perioadă de observare mai scurtă, în cazul în care consideră că acest lucru este justificat de o creștere semnificativă a volatilității prețurilor.

- (f) instituțiile trebuie să actualizeze seturile de date și să calculeze ajustările de volatilitate cel puțin o dată la trei luni. Acestea trebuie, de asemenea, să reevalueze seturile de date ori de câte ori prețurile de piață suferă modificări semnificative.
3. Estimarea ajustărilor de volatilitate trebuie să îndeplinească toate criteriile calitative următoare:
- (a) instituțiile trebuie să utilizeze estimările volatilității în procesul zilnic de administrare a riscurilor, inclusiv în legătură cu limitele interne de expunere;
 - (b) dacă perioada de lichidare utilizată de o instituție în procesul zilnic de administrare a riscurilor este mai mare decât cea prevăzută în prezenta parte pentru tipul de tranzacție în cauză, instituția respectivă trebuie să majoreze ajustările de volatilitate conform formulei rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de lichidare prevăzută la alineatul (2) litera (c);
 - (c) o instituție trebuie să dispună de proceduri consacrate pentru monitorizarea și asigurarea respectării unui set formalizat de politici și controale privind funcționarea sistemului său de estimare a ajustărilor de volatilitate și de integrare a acestor estimări în procesul de administrare a riscurilor.
 - (d) în cadrul procesului de audit intern al instituției trebuie efectuată cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului său de estimare a ajustărilor de volatilitate. O reexaminare a sistemului global de estimare a ajustărilor de volatilitate și de integrare a acestor ajustări în procesul de administrare a riscurilor al instituției trebuie să aibă loc cel puțin anual. Această reexaminare trebuie să privească cel puțin următoarele:
 - (i) integrarea ajustărilor de volatilitate estimate în procesul zilnic de administrare a riscurilor;
 - (ii) validarea oricărei modificări semnificative a procesului de estimare a ajustărilor de volatilitate;
 - (iii) verificarea coerenței, a disponibilității în timp util și a credibilității surselor de date utilizate în cadrul sistemului de estimare a ajustărilor de volatilitate, inclusiv a independenței acestor surse de date;
 - (iv) acuratețea și adecvarea ipotezelor privind volatilitatea.

Articolul 221

Majorarea ajustărilor de volatilitate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

Ajustările de volatilitate stabilite la articolul 219 sunt cele pe care o instituție trebuie să le aplice dacă efectuează o reevaluare zilnică. În mod similar, dacă o instituție utilizează propriile estimări ale ajustărilor de volatilitate în conformitate cu articolul 220, aceasta trebuie să le calculeze mai întâi în ipoteza efectuării unei reevaluări zilnice. Dacă frecvența reevaluării este mai scăzută, instituțiile trebuie să aplice ajustări de volatilitate mai mari. Acestea se calculează prin majorarea ajustărilor de volatilitate corespunzătoare efectuării unei reevaluări zilnice, utilizând următoarea formulă a rădăcinii pătrate a raportului perioadelor de lichidare:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

unde:

H = ajustarea de volatilitate care trebuie aplicată;

H_M = ajustarea de volatilitate corespunzătoare efectuării unei reevaluări zilnice;

N_R = numărul efectiv de zile lucrătoare dintre reevaluări;

T_M = perioada de lichidare pentru tipul de tranzacție în cauză.

Articolul 222

Condiții de aplicare a unei ajustări de volatilitate de 0% în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

1. În ceea ce privește tranzacțiile de răscumpărare și operațiunile de dare sau luare de titluri cu împrumut, dacă o instituție utilizează abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate în conformitate cu articolul 219 sau abordarea bazată pe estimări proprii în conformitate cu articolul 220 și dacă sunt satisfăcute condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a) - (h), instituția respectivă poate aplica o ajustare de volatilitate de 0 % în locul ajustărilor de volatilitate calculate în conformitate cu articolele 219 - 221. Instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne prevăzută la articolul 216 nu trebuie să utilizeze tratamentul stabilit în prezentul articol.
2. Instituțiile pot aplica o ajustare de volatilitate de 0%, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) atât expunerea, cât și garanția reală constau în numerar sau titluri de creanță emise de administrații centrale sau de bănci centrale, în sensul articolului 193 alineatul (1) litera (b), și eligibile pentru atribuirea unei ponderi de risc de 0% în temeiul capitolului 2;
 - (b) atât expunerea, cât și garanția reală sunt denominate în aceeași monedă;
 - (c) fie scadența tranzacției nu depășește o zi, fie atât expunerea, cât și garanția reală sunt marcate zilnic la piață sau fac obiectul ajustării zilnice a marjei;
 - (d) perioada de timp dintre ultima marcă la piață, anterioară unui eșec al contrapartidei de a reface marja, și momentul lichidării garanției reale nu depășește patru zile lucrătoare;
 - (e) tranzacția este decontată în cadrul unui sistem de decontare adecvat pentru tipul de tranzacție respectiv;
 - (f) documentația privind acordul sau tranzacția este documentația standard utilizată pe piață pentru tranzacții de răscumpărare sau pentru operațiuni de dare sau luare de titluri cu împrumut, pentru titlurile respective;

- (g) tranzacția este guvernată de clauze care prevăd posibilitatea rezilierii sale imediate, în cazul în care contrapartida nu respectă obligația de a livra numerar sau titluri ori de a da curs apelului în marjă, sau nu îndeplinește alte obligații;
 - (h) contrapartida este considerată de către autoritățile competente un participant principal pe piață.
3. Participanții principali pe piață menționați la alineatul (2) litera (h) sunt:
- (a) entitățile menționate la articolul 193 alineatul (1) litera (b), dacă expunerilor față de acestea li se atribuie o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului 2;
 - (b) instituțiile;
 - (c) alte societăți financiare, inclusiv societăți de asigurare, dacă expunerilor față de acestea li se atribuie o pondere de risc de 20 % conform abordării standardizate, sau societăți financiare care, în cazul instituțiilor care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate conform abordării bazate pe modele interne de rating, nu au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută și sunt evaluate intern ca având o probabilitate de nerambursare echivalentă cu cea corespunzătoare evaluărilor creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului și asociate de ABE cu gradul 2 de calitate a creditului sau cu un grad superior, în conformitate cu normele de ponderare la risc a expunerilor față de societăți, prevăzute la capitolul 2;
 - (d) organisme de plasament colectiv reglementate, supuse cerințelor privind capitalul sau efectul de levier;
 - (e) fonduri de pensii reglementate;
 - (f) organisme de compensare recunoscute.

Articolul 223

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare

1. În cadrul abordării standardizate, instituțiile trebuie să utilizeze valoarea E^* calculată în conformitate cu articolul 218 alineatul (5) ca valoare a expunerii pentru scopul articolului 108. În cazul elementelor extrabilanțiere menționate în anexa I, instituțiile trebuie să utilizeze E^* ca valoare la care se aplică procentele indicate la articolul 106 alineatul (1) pentru a obține valoarea expunerii.
2. În cadrul abordării bazate pe modele interne de rating, instituțiile trebuie să utilizeze pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD^*) ca pierdere în caz de nerambursare pentru scopul capitolului 3. Instituțiile calculează pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD^*) după cum urmează:

$$LGD^* = LGD \cdot \frac{E^*}{E}$$

unde:

LGD = pierderea în caz de nerambursare care s-ar aplica expunerii în conformitate cu capitolul 3, dacă expunerea nu ar fi garantată;

E = valoarea expunerii, descrisă la articolul 29 alineatul (2);

E^* = valoarea ajustată integral a expunerii, calculată în conformitate cu articolul 29 alineatul (2).

Articolul 224

Principii de evaluare a altor garanții reale eligibile, în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

1. În cazul garanțiilor reale imobiliare, garanția trebuie evaluată de un evaluator independent la valoarea de piață sau la o valoare mai mică. Instituția trebuie să solicite evaluatorului independent să formalizeze valoarea de piață în mod clar și transparent.

În schimb, în statele membre care au stabilit, prin dispoziții legislative sau de reglementare, criterii riguroase de evaluare a valorii de garantare a creditului ipotecar, proprietatea poate fi evaluată de un evaluator independent la o valoare mai mică sau egală cu valoarea de garantare a creditului ipotecar. Evaluatorul independent nu trebuie să ia în considerare elementele speculative în evaluarea valorii de garantare a creditului ipotecar și trebuie să formalizeze această valoare într-un mod clar și transparent.

Valoarea garanției este valoarea de piață sau valoarea de garantare a creditului ipotecar, redusă corespunzător pentru a reflecta rezultatele monitorizării solicitate la articolul 203 alineatul (3) și pentru a ține seama de existența oricăror creanțe cu rang prioritar asupra proprietății.

2. În cazul creanțelor, valoarea acestora reprezintă valoarea de încasat.
3. Instituțiile trebuie să evalueze garanțiile reale corporale, altele decât proprietățile imobiliare, la valoarea de piață a acestora, pe care o consideră ca fiind suma estimată pentru care bunul respectiv ar putea fi schimbat la data evaluării între un cumpărător interesat și un vânzător interesat, în cadrul unei tranzacții efectuate în condiții de concurență normală.

Articolul 225

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate pentru alte garanții reale eligibile în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

1. Instituțiile trebuie să utilizeze pierderea efectivă în caz de nerambursare (LGD^*), calculată în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (2), ca pierdere în caz de nerambursare pentru scopul capitolului 3.

Dacă raportul dintre valoarea garanției reale și valoarea expunerii este inferior nivelului minim de garantare cerut pentru expunerea respectivă (C^*), indicat în tabelul 5, pierderea efectivă în caz de nerambursare este pierderea în caz de nerambursare stabilită în capitolul 3 pentru expunerile negarantate față de contrapartidă. În acest scop, instituțiile trebuie să calculeze

valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 162 alineatele (8) - (10), utilizând un factor de conversie sau un procent de 100 % și nu factorii de conversie sau procentele indicate la alineatele respective.

Dacă raportul dintre valoarea garanției reale și valoarea expunerii depășește un nivel superior C**, indicat în tabelul 5, pierderea efectivă în caz de nerambursare este cea prevăzută în tabelul 5.

Dacă nivelul de garantare cerut C** nu este atins pentru întreaga expunere, instituțiile consideră că aceasta se compune din două expuneri – una care corespunde părții pentru care nivelul de garantare cerut C** este atins și una care corespunde părții rămase.

2. Pierderile efective în caz de nerambursare (LGD*) aplicabile și nivelurile de garantare cerute pentru părțile garantate ale expunerilor sunt prevăzute în tabelul 5 din prezentul alineat.

Tabelul 5				
Pierderea minimă în caz de nerambursare pentru părțile garantate ale expunerilor				
	LGD* pentru creanțe cu rang prioritar sau creanțe potențiale	LGD* pentru creanțe subordonate sau creanțe potențiale	Nivelul minim de garantare cerut pentru expunere (C*)	Nivelul minim de garantare cerut pentru expunere (C**)
Creanțe	35 %	65 %	0 %	125 %
Proprietăți imobiliare locative/comerciale	35 %	65 %	30 %	140 %
Alte garanții reale	40 %	70 %	30 %	140 %

3. Ca alternativă la tratamentul prevăzut la alineatele (1) și (2) și sub rezerva articolului 119 alineatul (2), instituțiile pot atribui o pondere de risc de 50 % pentru partea din expunere care este, în limitele stabilite la articolul 120 alineatul (2) litera (d) și, respectiv, la articolul 121 alineatul (2) litera (d), garantată integral cu proprietăți imobiliare locative sau comerciale situate pe teritoriul unui stat membru, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 195 alineatul (6).

Articolul 226

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate în cazul ansamblurilor mixte de garanții reale

1. O instituție calculează valoarea pierderii efective în caz de nerambursare (LGD*), pe care o utilizează ca pierdere în caz de nerambursare pentru scopul capitolului 3, în conformitate cu alineatele (2) și (3), dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) instituția utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor anticipate;
 - (b) o expunere este garantată atât cu o garanție financiară, cât și cu o altă garanție reală eligibilă.
2. Instituțiile trebuie să împartă valoarea ajustată în funcție de volatilitate a expunerii, obținută prin aplicarea ajustării de volatilitate prevăzută la articolul 218 alineatul (5) la valoarea expunerii, în mai multe părți, astfel încât să obțină o parte acoperită cu o garanție financiară eligibilă, o parte acoperită cu creanțe, o parte acoperită cu garanții reale reprezentând proprietăți imobiliare comerciale sau locative, o parte acoperită cu o altă garanție reală eligibilă și partea negarantată, după caz.
3. Instituțiile trebuie să calculeze pierderea efectivă în caz de nerambursare separat pentru fiecare parte a expunerii obținută astfel cum se prevede la alineatul (2), în conformitate cu dispozițiile relevante din prezentul capitol.

Articolul 227

Alte tipuri de protecție finanțată a creditului

1. Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 207 alineatul (1), depozitele constituite la instituții terțe pot fi tratate drept garanție furnizată de instituția terță.
2. Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 207 alineatul (2), instituțiile trebuie să aplice următorul tratament pentru partea din expunere garantată cu valoarea curentă de răscumpărare a polițelor de asigurare de viață gajate în favoarea instituției creditoare:
 - (a) dacă expunerea face obiectul abordării standardizate, aceasta trebuie ponderată la risc utilizând ponderile de risc specificate la alineatul (3);
 - (b) dacă expunerea face obiectul abordării bazate pe modele interne de rating dar nu și al estimărilor proprii ale instituției cu privire la pierderea în caz de nerambursare, i se atribuie o pierdere în caz de nerambursare de 40 %.

În cazul unei neconcordanțe de monede, instituțiile trebuie să reducă valoarea curentă de răscumpărare în conformitate cu articolul 228 alineatul (3), valoarea protecției creditului fiind valoarea curentă de răscumpărare a poliței de asigurare de viață.

3. În sensul alineatului (2) litera (a), instituțiile atribuie următoarele ponderi de risc, pe baza ponderii de risc atribuite unei expuneri cu rang prioritar negarantată față de societatea care furnizează asigurarea de viață:

- (a) o pondere de risc de 20 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de societatea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 20 %;
 - (b) o pondere de risc de 35 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de societatea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 50 %;
 - (c) o pondere de risc de 70 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de societatea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 100 %;
 - (d) o pondere de risc de 150 %, dacă expunerii cu rang prioritar negarantate față de societatea care furnizează asigurarea de viață i se atribuie o pondere de risc de 150 %.
4. Instituțiile pot trata instrumentele răscumpărate la cerere, care sunt eligibile în temeiul articolului 196 litera (c), drept garanție furnizată de instituția emitentă. Valoarea protecției creditului eligibile este următoarea:
- (a) dacă instrumentul va fi răscumpărat la valoarea sa nominală, valoarea protecției este această sumă;
 - (b) dacă instrumentul va fi răscumpărat la prețul de piață, valoarea protecției este valoarea instrumentului evaluat în același mod ca titlurile de creanță specificate la articolul 193 alineatul (4).

SUBSECȚIUNEA 2

PROTECȚIA NEFINANȚATĂ A CREDITULUI

Articolul 228 *Evaluare*

1. În scopul calculării efectelor protecției nefinanțate a creditului în conformitate cu prezenta subsecțiune, valoarea protecției nefinanțate a creditului (G) este suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească în cazul în care împrumutatul intră în stare de nerambursare sau nu plătește, ori dacă se produc alte evenimente de credit specificate.
2. În cazul instrumentelor financiare derivate de credit care nu includ ca eveniment de credit restructurarea obligației beneficiind de protecție, care implică iertarea de datorie sau amânarea plății principalului, a dobânzii sau a comisioanelor și are ca rezultat un eveniment de pierdere din credit, se aplică următoarele:
 - (a) dacă suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească nu depășește valoarea expunerii, instituțiile trebuie să reducă valoarea protecției creditului calculată în conformitate cu alineatul (1) cu 40 %;
 - (b) dacă suma pe care furnizorul de protecție s-a angajat să o plătească depășește valoarea expunerii, valoarea protecției creditului nu trebuie să fie mai mare de 60 % din valoarea expunerii.

3. Dacă protecția nefinanțată a creditului și expunerea sunt denumite în monede diferite, instituțiile trebuie să reducă valoarea protecției creditului prin aplicarea unei ajustări de volatilitate după cum urmează:

$$G^* = G \cdot (1 - H_{fx})$$

unde:

G^* = valoarea protecției creditului ajustată în funcție de riscul cursului de schimb,

G = valoarea nominală a protecției creditului;

H_{fx} = ajustarea de volatilitate pentru orice neconcordanță de monede între protecția creditului și obligația care beneficiază de protecție, determinată în conformitate cu alineatul (4).

Dacă nu există neconcordanță de monede, H_{fx} este egală cu zero.

4. Ajustările de volatilitate pentru orice neconcordanță de monede trebuie să se bazeze pe o perioadă de lichidare de 10 zile lucrătoare, presupunând că se efectuează o reevaluare zilnică, și pot fi calculate de către instituții conform abordării bazate pe ajustări de volatilitate reglementate sau conform abordării bazate pe estimări proprii, după cum se prevede la articolul 219 și, respectiv, la articolul 220. Instituțiile trebuie să majoreze ajustările de volatilitate în conformitate cu articolul 221.

Articolul 229

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate în cazul protecției parțiale și al segmentării pe tranșe

Dacă o instituție transferă în una sau mai multe tranșe o parte din riscul aferent unui împrumut, se aplică normele stabilite la capitolul 5. Instituțiile pot considera că pragurile de semnificație pentru plăți, sub care nu se fac plăți în cazul producerii pierderilor, sunt echivalente cu poziții păstrate care suportă primele pierdere și dau naștere unui transfer în tranșe al riscului.

Articolul 230

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor în cadrul abordării standardizate

1. Pentru scopul articolului 108 alineatul (3), instituțiile calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform următoarei formule:

$$\max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

unde:

E = valoarea expunerii în conformitate cu articolul 106; în acest scop, valoarea expunerii unui element extrabilanțier menționat în anexa I este egală cu 100 % din valoarea elementului și nu cu valoarea expunerii indicată la articolul 106 alineatul (1);

G_A = valoarea protecției împotriva riscului de credit calculată în conformitate cu articolul 228 alineatul (3) (G^*) și ajustată suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe prevăzută în secțiunea 5;

r = ponderea de risc aferentă expunerilor față de debitor, specificată în capitolul 2;

g = ponderea de risc aferentă expunerilor față de furnizorul de protecție, specificată în capitolul 2.

2. Dacă valoarea protejată (G_A) este mai mică decât valoarea expunerii (E), instituțiile pot aplica formula de la alineatul (1) numai dacă părțile protejate și cele neprotejate ale expunerii au același rang.
3. Instituțiile pot extinde tratamentul prevăzut la articolul 109 alineatele (4) și (5) la expunerile sau la părțile din expuneri garantate de administrația centrală sau de banca centrală, în cazul în care garanția este denominată în moneda națională a împrumutatului, iar expunerea este finanțată în aceeași monedă.

Articolul 231

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

1. Pentru partea garantată a valorii expunerii (E), având în vedere valoarea ajustată a protecției creditului G_A , probabilitatea de nerambursare în sensul capitolului 3 secțiunea 3 poate fi probabilitatea de nerambursare aferentă furnizorului de protecție, sau o probabilitate de nerambursare situată între cea aferentă împrumutatului și cea aferentă garantului, dacă se consideră că o substituie integrală nu este justificată. În cazul expunerilor subordonate și al protecției nefinanțate nesubordonate, pierderea în caz de nerambursare care trebuie aplicată de instituții pentru scopul capitolului 3 secțiunea 3 poate fi cea asociată creanțelor cu rang prioritar.
2. Pentru orice parte negarantată a valorii expunerii (E), probabilitatea de nerambursare este cea aferentă împrumutatului, iar pierderea în caz de nerambursare este cea aferentă expunerii suport.
3. G_A este valoarea G^* calculată în conformitate cu articolul 228 alineatul (3) și ajustată suplimentar pentru orice neconcordanță de scadențe prevăzută în secțiunea 5. E este valoarea expunerii în conformitate cu capitolul 3 secțiunea 4. În acest scop, instituțiile trebuie să calculeze valoarea expunerii elementelor menționate la articolul 162 alineatele (8) - (10), utilizând un factor de conversie sau un procent de 100 % și nu factorii de conversie sau procente indicate la alineatele respective.

SECȚIUNEA 5

NECONCORDANȚA DE SCADENȚE

Articolul 232 *Neconcordanța de scadențe*

Neconcordanța de scadențe

1. În ceea ce privește calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor, neconcordanța de scadențe are loc atunci când scadența reziduală a protecției creditului este mai mică decât scadența expunerii protejate. Dacă protecția are o scadență reziduală mai mică de trei luni, iar scadența protecției este mai mică decât scadența expunerii suport, protecția respectivă nu se califică drept protecție a creditului eligibilă.
2. În cazul în care există o neconcordanță de scadențe, protecția creditului nu se consideră eligibilă, dacă una din condițiile următoare este îndeplinită:
 - (a) scadența inițială a protecției este mai mică de 1 an;
 - (b) expunerea este o expunere pe termen scurt, a cărei valoare a scadenței (M) prevăzută la articolul 158 alineatul (3) este supusă, după cum specifică autoritățile competente, unui plafon de o zi și nu de un an.

Articolul 233 *Scadența protecției creditului*

1. În limita a maximum 5 ani, scadența efectivă a expunerii suport este perioada de timp cea mai lungă posibil, rămasă până la momentul la care este stabilită îndeplinirea obligațiilor de către debitor. Sub rezerva alineatului (2), scadența protecției creditului este perioada de timp rămasă până la cea mai apropiată dată la care protecția poate înceta sau poate fi reziliată.
2. Dacă există o opțiune de a înceta protecția, aflată la discreția vânzătorului protecției, instituțiile consideră scadența protecției ca fiind perioada de timp rămasă până la data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă. Dacă există o opțiune de a înceta protecția, aflată la discreția cumpărătorului protecției, iar prevederile contractului pe care se bazează protecția conțin stimulente pentru exercitarea acestei opțiuni de către instituție înainte de scadența contractuală, instituția consideră scadența protecției ca fiind perioada de timp rămasă până la data cea mai apropiată la care poate fi exercitată opțiunea respectivă; în caz contrar, instituția poate considera că o astfel de opțiune nu afectează scadența protecției.
3. Dacă nu este împiedicată expirarea unui instrument financiar derivat de credit înainte de încheierea oricărei perioade de grație necesare înainte ca starea de nerambursare a obligației suport să se producă în urma unei neplăți, instituțiile trebuie să reducă scadența protecției cu durata perioadei de grație.

Articolul 234
Evaluarea protecției

1. În cazul tranzacțiilor supuse protecției finanțate a creditului în cadrul metodei simple a garanțiilor financiare, dacă există o neconcordanță între scadența expunerii și cea a protecției, garanția financiară nu este considerată protecție finanțată a creditului eligibilă.
2. În cazul tranzacțiilor supuse protecției finanțate a creditului în cadrul metodei extinse a garanțiilor financiare, instituțiile trebuie să țină seama de scadența protecției creditului și de scadența expunerii la calculul valorii ajustate a garanției financiare conform următoarei formule:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

unde:

C_{VA} = valoarea cea mai mică dintre valoarea ajustată în funcție de volatilitate a garanției financiare, specificată la articolul 218 alineatul (2), și valoarea expunerii;

t = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței protecției creditului, calculată în conformitate cu articolul 233, și valoarea T ;

T = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței expunerii, calculată în conformitate cu articolul 233, și 5 ani;

t^* = 0,25.

În formula de calcul a valorii ajustate integral a expunerii (E^*), prevăzută la articolul 218 alineatul (5), instituțiile trebuie să utilizeze C_{VAM} ca C_{VA} ajustată suplimentar pentru neconcordanța de scadențe.

3. În cazul tranzacțiilor supuse protecției nefinanțate a creditului, instituțiile trebuie să țină seama de scadența protecției creditului și de scadența expunerii la calculul valorii ajustate a protecției creditului conform următoarei formule:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

unde:

G^* = valoarea protecției ajustată pentru orice neconcordanță de monede;

G_A = valoarea G^* ajustată pentru orice neconcordanță de scadențe;

t = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței protecției creditului, calculată în conformitate cu articolul 233, și valoarea T ;

T = valoarea cea mai mică dintre numărul de ani rămași până la data scadenței expunerii, calculată în conformitate cu articolul 233, și 5 ani;

$$t^* = 0,25.$$

Instituțiile trebuie să utilizeze G_A ca valoare a protecției pentru scopurile articolelor 228 - 231.

SECȚIUNEA 6

TEHNICI DE DIMINUARE A RISCULUI DE CREDIT PENTRU UN ANSAMBLU DE EXPUNERI

Articolul 235

Instrumente financiare derivate de credit de tipul first-to-default

Dacă o instituție obține pentru o serie de expuneri o protecție a creditului care prevede că prima stare de nerambursare care survine în legătură cu aceste expuneri declanșează plata și că acest eveniment de credit conduce la încetarea contractului, instituția poate să modifice calculul valorii ponderate la risc a expunerii și, după caz, al valorii pierderii așteptate pentru expunerea care ar produce, în lipsa protecției creditului, cea mai mică dintre următoarele două valori în conformitate cu prezentul capitol, dar numai dacă valoarea expunerii este mai mică sau egală cu valoarea protecției creditului:

- (a) valoarea ponderată la risc a expunerii în cadrul abordării standardizate;
- (b) valoarea ponderată la risc a expunerii în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating, la care se adaugă valoarea pierderii așteptate înmulțită cu 12,5.

Articolul 236

Instrumente financiare derivate de credit de tipul nth-to-default

Dacă protecția creditului prevede că a n-a stare de nerambursare care survine în legătură cu expunerile declanșează plata, instituția care cumpără protecția poate să o recunoască în vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, a valorilor pierderilor așteptate, numai dacă a obținut protecție și pentru stările de nerambursare de la 1 la n-1, sau dacă au avut deja loc n-1 stări de nerambursare. În astfel de cazuri, instituția poate să modifice calculul valorii ponderate la risc a expunerii și, după caz, al valorii pierderii așteptate pentru expunerea care ar produce, în lipsa protecției creditului, cea mai mică a n-a valoare dintre cele două valori menționate la articolul 235 literele (a) și (b).

Toate expunerile care fac parte din ansamblu trebuie să îndeplinească cerințele stabilite la articolul 199 alineatul (2) și la articolul 211 alineatul (1) litera (d).

Capitolul 5 Securitzare

SECȚIUNEA 1 DEFINIȚII

Articolul 237 Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

- (1) „marjă în exces” (*excess spread*) înseamnă veniturile de natură financiară și alte venituri din comisioane încasate aferente expunerilor securitizate, nete de costuri și cheltuieli;
- (2) „opțiune de solicitare a stingerii securitizării” (*clean-up call option*) înseamnă o opțiune contractuală care permite inițiatorului să răscumpere sau să închidă pozițiile din securitzare înainte de rambursarea tuturor expunerilor suport, dacă valoarea expunerilor care mai rămân de rambursat scade sub un nivel specificat;
- (3) „facilitate de lichiditate” înseamnă poziția din securitzare care provine dintr-un acord contractual de furnizare a finanțării cu scopul de a asigura punctualitatea fluxurilor de numerar către investitori;
- (4) „KIRB” înseamnă suma dintre 8 % din valorile ponderate la risc ale expunerilor securitizate, care ar fi calculate în conformitate cu capitolul 3 dacă expunerile respective nu ar fi securitizate, și valoarea pierderilor așteptate asociate acestor expuneri, calculate în conformitate cu capitolul respectiv;
- (5) „metoda bazată pe ratinguri” înseamnă metoda de calcul al valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru poziții din securitzare în conformitate cu articolul 256;
- (6) „metoda formulei reglementate” înseamnă metoda de calcul al valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru poziții din securitzare în conformitate cu articolul 257;
- (7) „poziție neevaluată” înseamnă o poziție din securitzare care nu are o evaluare a creditului eligibilă efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, definită în secțiunea 4;
- (8) „poziție evaluată” reprezintă o poziție din securitzare care are o evaluare a creditului eligibilă efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, definită în secțiunea 4;
- (9) „program de emisiune de titluri garantate cu active (program ABCP)” înseamnă un program de securitzare, în cadrul căruia se emit titluri având, predominant, forma de titluri cu scadență inițială de cel mult un an (*asset-backed commercial paper - ABCP*).

- (10) „securitizare tradițională” înseamnă o securitizare care implică transferul economic al expunerilor securitizate. Acesta se realizează prin transferul proprietății asupra expunerilor securitizate de la instituția inițitoare, sau prin tehnica subparticipării. Titlurile emise nu reprezintă obligații de plată ale instituției inițitoare;
- (11) „securitizare sintetică” înseamnă o securitizare în cadrul căreia transferul riscului se realizează prin utilizarea de instrumente financiare derivate de credit sau garanții, iar expunerile securitizate rămân expuneri ale instituției inițitoare;
- (12) „expunere reînnoibilă” înseamnă o expunere în cadrul căreia soldurile clienților pot fluctua, până la o limită convenită, în funcție de deciziile acestora de a lua cu împrumut și de a rambursa;
- (13) „clauză de amortizare anticipată” înseamnă o clauză contractuală în securitizarea expunerilor reînnoibile care solicită, în cazul producerii unor evenimente definite, răscumpărarea pozițiilor investitorilor înainte de scadența stabilită inițial pentru titlurile emise;
- (14) „tranșa care suportă prima pierdere” înseamnă cea mai subordonată tranșă dintr-o securitizare, care suportă prima pierdere suferită de expunerile securitizate și, astfel, asigură protecție pentru tranșa care suportă a doua pierdere și, după caz, pentru tranșele cu rang superior.

SECȚIUNEA 2

RECUNOAȘTEREA TRANSFERULUI UNEI PĂRȚI SEMNIFICATIVE A RISCULUI

Articolul 238

Securitizarea tradițională

- 1. Instituția inițitoare a unei securitizări tradiționale poate exclude expunerile securitizate de la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și al valorilor pierderilor așteptate, dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:
 - (a) se consideră că o parte semnificativă a riscului de credit asociat expunerilor securitizate a fost transferată către părți terțe;
 - (b) instituția inițitoare aplică o pondere de risc de 1 250 % tuturor pozițiilor din securitizare pe care le deține în această securitizare, sau deduce aceste poziții din securitizare din elementele de capital comun de rangul 1 în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k).
- 2. Se consideră că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată în următoarele cazuri:
 - (a) atunci când valorile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor-mezanin din securitizare deținute de instituția inițitoare în această securitizare nu depășesc 50 % din valorile ponderate la risc ale expunerilor aferente tuturor pozițiilor-mezanin din securitizare existente în securitizarea respectivă;

- (b) dacă într-o anumită securitizare nu există poziții-mezanin din securitizare, iar instituția inițitoare poate demonstra că valoarea expunerii aferentă pozițiilor din securitizare care ar fi deduse din fondurile proprii sau cărora li s-ar aplica o pondere de risc de 1 250 % depășește cu o marjă substanțială o estimare motivată a pierderii așteptate pentru expunerile securitizate, atunci când instituția inițitoare nu deține mai mult de 20 % din valorile expunerilor aferente pozițiilor din securitizare care ar fi deduse din fondurile proprii sau cărora li s-ar aplica o pondere de risc de 1 250 %.

Dacă eventuala reducere a valorilor ponderate la risc ale expunerilor care ar fi obținută de instituția inițitoare prin această securitizare nu este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe, autoritatea competentă poate decide, de la caz la caz, că nu se poate considera că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată către părți terțe.

- 3. În sensul alineatului (2), pozițiile-mezanin din securitizare înseamnă pozițiile din securitizare cărora li se aplică o pondere de risc mai mică de 1 250 % și care au un rang inferior față de poziția cu cel mai ridicat rang din această securitizare și față de orice poziție din securitizare din această securitizare căreia i se atribuie unul din următoarele grade de calitate a creditului în conformitate cu secțiunea 4:
 - (a) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 3, gradul 1 de calitate a creditului;
 - (b) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 4, gradul 1 sau 2 de calitate a creditului;
- 4. Ca alternativă la alineatele (2) și (3), autoritățile competente permit instituțiilor inițitoare să considere că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată, dacă instituția inițitoare poate demonstra, în fiecare caz de securitizare, că reducerea cerințelor de fonduri proprii pe care o obține prin securitizare este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe.

Permisiunea respectivă se acordă numai dacă instituția îndeplinește toate condițiile următoare:

- (a) pentru a evalua transferul riscului, instituția dispune de politici și de metodologii care țin seama în mod adecvat de riscuri;
 - (b) instituția a recunoscut, de asemenea, transferul riscului de credit către părți terțe în fiecare caz, pentru scopurile administrării interne a riscurilor și ale alocării capitalului intern.
- 5. În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1) – (4), după caz, trebuie îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) documentația aferentă securitizării trebuie să reflecte substanța economică a tranzacției;
 - (b) expunerile securitizate trebuie să fie inaccesibile instituției inițitoare și creditorilor săi, inclusiv în caz de faliment sau de reorganizare judiciară. Această condiție trebuie aprobată printr-o opinie de specialitate a unui consilier juridic;

- (c) titlurile emise nu trebuie să reprezinte obligații de plată ale instituției inițitoare;
 - (d) instituția inițitoare nu trebuie să păstreze controlul efectiv sau indirect asupra expunerilor transferate. Se consideră că o instituție inițitoare a păstrat controlul efectiv asupra expunerilor transferate dacă are dreptul de a răscumpăra de la destinatarul transferului expunerile transferate anterior pentru a realiza profiturile aferente acestora sau dacă are obligația de a-și asuma din nou riscul transferat. Păstrarea de către instituția inițitoare a drepturilor sau a obligațiilor de administrare a expunerilor nu constituie în sine control indirect asupra expunerilor;
 - (e) documentația aferentă securitizării trebuie să îndeplinească toate condițiile următoare:
 - (i) nu trebuie să conțină clauze, altele decât clauzele de amortizare anticipată, care să solicite ameliorarea pozițiilor din securitizare de către instituția inițitoare, inclusiv, dar nu numai, prin modificarea expunerilor suport sau prin creșterea randamentului ce trebuie plătit investitorilor ca răspuns la deteriorarea calității creditului expunerilor securitizate;
 - (ii) nu trebuie să conțină clauze care măresc randamentul ce trebuie plătit deținătorilor de poziții din securitizare ca răspuns la deteriorarea calității creditului portofoliului de expuneri suport;
 - (iii) trebuie să specifice în mod clar, dacă este cazul, că orice achiziționare sau răscumpărare de poziții din securitizare de către instituția inițitoare sau de către sponsor, dincolo de obligațiile contractuale ale acestora, poate fi efectuată numai în condiții de concurență normală;
 - (f) în cazul în care există o opțiune de solicitare a stingerii securitizării, aceasta trebuie să îndeplinească, de asemenea, următoarele condiții:
 - (i) exercitarea opțiunii să fie la discreția instituției inițitoare;
 - (ii) opțiunea să poată fi exercitată numai dacă cel mult 10 % din valoarea inițială a expunerilor securitizate rămâne neamortizată;
 - (iii) opțiunea să nu fie structurată astfel încât să evite alocarea pierderilor asupra pozițiilor de îmbunătățire a calității creditului sau asupra altor poziții deținute de investitori și nici să nu fie structurată într-un alt mod care să asigure o îmbunătățire a calității creditului.
6. Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la cazurile specifice menționate la alineatul (2), dacă eventuala reducere a valorilor ponderate la risc ale expunerilor nu este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe, precum și cu privire la utilizarea de către instituții a alineatului (4). ABE monitorizează diversele practici din acest domeniu și emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 239
Securitizarea sintetică

1. Instituția inițitoare a unei securitizări sintetice poate calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, valorile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate în conformitate cu articolul 244, dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:
 - (a) se consideră că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată către părți terțe prin intermediul unei protecții finanțate sau nefinanțate a creditului;
 - (b) instituția inițitoare aplică o pondere de risc de 1 250 % tuturor pozițiilor din securitizare pe care le deține în această securitizare, sau deduce aceste poziții din securitizare din elementele de capital comun de rangul 1 în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k).
2. Se consideră că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată, dacă este îndeplinită una din condițiile următoare:
 - (a) valorile ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor-mezanin din securitizare deținute de instituția inițitoare în această securitizare nu depășesc 50 % din valorile ponderate la risc ale expunerilor aferente tuturor pozițiilor-mezanin din securitizare existente în securitizarea respectivă;
 - (b) dacă într-o anumită securitizare nu există poziții-mezanin din securitizare, iar instituția inițitoare poate demonstra că valoarea expunerii aferentă pozițiilor din securitizare care ar fi deduse din fondurile proprii sau cărora li s-ar aplica o pondere de risc de 1 250 % depășește cu o marjă substanțială o estimare motivată a pierderii așteptate pentru expunerile securitizate, instituția inițitoare nu deține mai mult de 20 % din valorile expunerilor aferente pozițiilor din securitizare care ar fi deduse din fondurile proprii sau cărora li s-ar aplica o pondere de risc de 1 250 %;
 - (c) dacă eventuala reducere a valorilor ponderate la risc ale expunerilor care ar fi obținută de instituția inițitoare prin această securitizare nu este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe, autoritatea competentă poate decide, de la caz la caz, că nu se poate considera că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată către părți terțe.
3. În sensul alineatului (2), pozițiile-mezanin din securitizare înseamnă pozițiile din securitizare cărora li se aplică o pondere de risc mai mică de 1 250 % și care au un rang inferior față de poziția cu cel mai ridicat rang din această securitizare și față de orice poziție din securitizare din această securitizare căreia i se atribuie unul din următoarele grade de calitate a creditului în conformitate cu secțiunea 4:
 - (a) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 3, gradul 1 de calitate a creditului;
 - (b) în cazul unei poziții din securitizare care intră sub incidența secțiunii 3 subsecțiunea 4, gradul 1 sau 2 de calitate a creditului;

4. Ca alternativă la alineatele (2) și (3), autoritățile competente permit instituțiilor inițiatoare să considere că o parte semnificativă a riscului de credit a fost transferată, dacă instituția inițiatoare poate demonstra, în fiecare caz de securitizare, că reducerea cerințelor de fonduri proprii pe care o obține prin securitizare este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe.

Permisiunea respectivă se acordă numai dacă instituția îndeplinește toate condițiile următoare:

- (a) pentru a evalua transferul riscului, instituția dispune de politici și de metodologii care țin seama în mod adecvat de riscuri;
 - (b) instituția a recunoscut, de asemenea, transferul riscului de credit către părți terțe în fiecare caz, pentru scopurile administrării interne a riscurilor și ale alocării capitalului intern.
5. În plus față de cerințele prevăzute la alineatele (1) – (4), după caz, transferul trebuie să respecte următoarele condiții:
- (a) documentația aferentă securitizării trebuie să reflecte substanța economică a tranzacției;
 - (b) protecția creditului prin intermediul căreia este transferat riscul de credit trebuie să fie conformă cu articolul 242 alineatul (2);
 - (c) instrumentele utilizate pentru a transfera riscul de credit nu trebuie să conțină clauze sau condiții care:
 - (i) să impună praguri de semnificație ridicate, sub care se consideră că protecția creditului nu este declanșată dacă are loc un eveniment de credit;
 - (ii) să permită rezilierea protecției ca urmare a deteriorării calității creditului expunerilor suport;
 - (iii) exceptând cazul clauzelor de amortizare anticipată, să solicite ameliorarea pozițiilor din securitizare de către instituția inițiatoare;
 - (iv) să majoreze costurile instituției legate de protecția creditului sau să mărească randamentul ce trebuie plătit deținătorilor de poziții din securitizare ca răspuns la deteriorarea calității creditului portofoliului de expuneri suport;
 - (d) caracterul executoriu în toate jurisdicțiile relevante al protecției creditului trebuie să fie confirmat printr-o opinie de specialitate a unui consilier juridic.
 - (e) documentația aferentă securitizării trebuie să specifice în mod clar, dacă este cazul, că orice achiziționare sau răscumpărare de poziții din securitizare de către instituția inițiatoare sau de către sponsor, dincolo de obligațiile contractuale ale acestora, poate fi efectuată numai în condiții de concurență normală;
 - (f) în cazul în care există o opțiune de solicitare a stingerii securitizării, aceasta trebuie să îndeplinească toate condițiile următoare:

- (i) exercitarea opțiunii să fie la discreția instituției inițiatoare;
 - (ii) opțiunea să poată fi exercitată numai dacă cel mult 10 % din valoarea inițială a expunerilor securitizate rămâne neamortizată;
 - (iii) opțiunea să nu fie structurată astfel încât să evite alocarea pierderilor asupra pozițiilor de îmbunătățire a calității creditului sau asupra altor poziții deținute de investitori și nici să nu fie structurată într-un alt mod care să asigure o îmbunătățire a calității creditului.
6. Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la cazurile specifice menționate la alineatul (2), dacă eventuala reducere a valorilor ponderate la risc ale expunerilor nu este justificată de un transfer proporțional al riscului de credit către părți terțe, precum și cu privire la utilizarea de către instituții a alineatului (4). ABE monitorizează diversele practici din acest domeniu și emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SECȚIUNEA 3

CALCULUL VALORILOR PONDERATE LA RISC ALE EXPUNERILOR

SUBSECȚIUNEA 1

PRINCIPII

Articolul 240

Calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor

1. Dacă o instituție inițiatoare a transferat o parte semnificativă a riscului de credit asociat expunerilor securitizate, în conformitate cu secțiunea 2, instituția respectivă poate:
 - (a) în cazul unei securitizări tradiționale, să excludă expunerile pe care le-a securitizat din calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al valorilor pierderilor așteptate;
 - (b) în cazul unei securitizări sintetice, să calculeze valorile ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, valorile pierderilor așteptate pentru expunerile securitizate, în conformitate cu articolele 244 și 245.
2. Dacă instituția inițiatoare a decis să aplice alineatul (1), aceasta trebuie să calculeze valorile ponderate la risc ale expunerilor prevăzute în prezentul capitol pentru pozițiile pe care le-ar putea deține în securitizare.

Dacă instituția inițiatoare nu a transferat o parte semnificativă a riscului de credit sau a decis să nu aplice alineatul (1), nu e nevoie ca aceasta să calculeze valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru pozițiile pe care le-ar putea deține în securitizarea respectivă, dar trebuie să continue să includă expunerile securitizate în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

3. Dacă există o expunere față de diferite tranșe ale unei securitizări, expunerea față de fiecare tranșă trebuie considerată ca fiind o poziție distinctă din securitizare. Furnizorii de protecție a creditului pentru pozițiile din securitizare trebuie considerați ca fiind deținători de poziții în securitizare. Pozițiile din securitizare includ expunerile față de o securitizare care provin din instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute.
4. Cu excepția cazului în care o poziție din securitizare este dedusă din elementele de capital comun de rangul 1 în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k), valoarea ponderată la risc a expunerii trebuie inclusă în totalul valorilor ponderate la risc ale expunerilor instituției în sensul articolului 87 alineatul (3).
5. Valoarea ponderată la risc a expunerii aferente unei poziții din securitizare se calculează aplicând la valoarea expunerii aferentă poziției, calculată în conformitate cu articolul 241, ponderea de risc totală relevantă.
6. Ponderea de risc totală se determină ca sumă dintre ponderea de risc stabilită în prezentul capitol și orice pondere de risc suplimentară în conformitate cu articolul 396.

Articolul 241
Valoarea expunerii

1. Valoarea expunerii se calculează după cum urmează:
 - (a) dacă o instituție calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 3, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din bilanț este valoarea sa contabilă rezultată după aplicarea ajustărilor pentru riscul de credit specific;
 - (b) dacă o instituție calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 4, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din bilanț este valoarea contabilă măsurată fără a ține seama de ajustările pentru riscul de credit specific efectuate;
 - (c) dacă o instituție calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 3, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din afara bilanțului este valoarea sa nominală, din care se scade orice ajustare pentru riscul de credit specific aplicată acestei poziții din securitizare, înmulțită cu un factor de conversie, astfel cum se prevede în prezentul capitol. Factorul de conversie este 100 %, cu excepția cazului în care se specifică altfel;
 - (d) dacă o instituție calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu subsecțiunea 4, valoarea expunerii aferentă unei poziții din securitizare din afara bilanțului este valoarea sa nominală înmulțită cu un factor de conversie, astfel cum se prevede în prezentul capitol. Factorul de conversie este 100 %, cu excepția cazului în care se specifică altfel;
 - (e) valoarea expunerii la riscul de credit al contrapartidei, aferentă unui instrument financiar derivat menționat în anexa II, se determină în conformitate cu capitolul 6.

2. Dacă o instituție are două sau mai multe poziții din securitizare care se suprapun, pentru partea pe care se suprapun, instituția trebuie să includă în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor numai poziția sau partea din poziție care produce cea mai mare valoare ponderată la risc a expunerii. Instituția poate să recunoască o astfel de suprapunere și între cerințele de fonduri proprii pentru riscul specific aferent pozițiilor din portofoliul de tranzacționare și cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile din securitizare din afara portofoliului de tranzacționare, cu condiția de a fi în măsură să calculeze și să compare cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile relevante. În sensul prezentului alineat, suprapunerea se produce atunci când pozițiile reprezintă, total sau parțial, o expunere față de același risc, astfel încât partea pe care se suprapun este considerată o singură expunere.
3. Dacă articolul 263 litera (c) se aplică pozițiilor pe titluri garantate cu active (ABCP), instituția poate utiliza ponderea de risc atribuită unei facilități de lichiditate pentru a calcula valoarea ponderată la risc a expunerii aferente titlurilor garantate cu active, cu condiția ca 100 % din titlurile garantate cu active emise în cadrul programului să fie acoperite de această facilitate de lichiditate sau de alte facilități de lichiditate și ca toate aceste facilități de lichiditate să aibă același rang cu titlurile garantate cu active, astfel încât să formeze poziții suprapuse.

Instituția trebuie să notifice autoritățile competente în legătură cu utilizarea acestui tratament.

Articolul 242

Recunoașterea diminuării riscului de credit în cazul pozițiilor din securitizare

1. O instituție poate recunoaște protecția finanțată sau nefinanțată a creditului obținută pentru o poziție din securitizare, în conformitate cu capitolul 4 și respectând cerințele stabilite în prezentul capitol și în capitolul 4.

Protecția finanțată a creditului eligibilă se limitează la garanția financiară eligibilă pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, astfel cum se prevede la capitolul 4, iar recunoașterea este condiționată de respectarea cerințelor relevante, stabilite în capitolul 4.
2. Protecția nefinanțată a creditului eligibilă și furnizorii de protecție nefinanțată a creditului eligibili se limitează la cei eligibili în conformitate cu capitolul 4, iar recunoașterea este condiționată de respectarea cerințelor relevante, stabilite în capitolul 4.
3. Prin derogare de la alineatul (2), furnizorii de protecție nefinanțată a creditului eligibili enumerați la articolul 197 trebuie să dispună de o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, care a fost asociată cu gradul 3 de calitate a creditului sau cu un grad superior în conformitate cu articolul 131, respectiv cu gradul 2 de calitate a creditului sau cu un grad superior la momentul la care protecția creditului a fost recunoscută pentru prima dată. Instituțiile care au aprobat de a aplica abordarea bazată pe modele interne de rating în cazul unei expuneri directe față de furnizorul de protecție pot evalua eligibilitatea în conformitate cu prima teză, pe baza echivalenței dintre probabilitatea de nerambursare aferentă furnizorului de protecție și probabilitatea de nerambursare asociată cu gradele de calitate a creditului menționate în teza respectivă.

4. Prin derogare de la alineatul (2), entitățile special constituite în scopul securitizării sunt furnizori de protecție eligibili, dacă dețin active care se califică drept garanții financiare eligibile și asupra cărora nu există drepturi sau drepturi contingente cu rang superior sau cu același rang ca și drepturile contingente ale instituției beneficiind de protecția nefinanțată a creditului și dacă sunt îndeplinite toate cerințele de recunoaștere a garanțiilor financiare stabilite în capitolul 4. În aceste cazuri, GA (valoarea protecției ajustată pentru orice neconcordanță de monede și de scadențe în conformitate cu dispozițiile prevăzute la capitolul 4) se limitează la valoarea de piață ajustată în funcție de volatilitate a activelor respective, iar g (ponderea de risc aferentă expunerilor față de furnizorul de protecție, specificată în cadrul abordării standardizate) se determină ca fiind ponderea de risc medie ponderată care s-ar aplica acestor active ca garanție financiară în cadrul abordării standardizate.

Articolul 243
Suportul implicit

1. O instituție sponsor sau o instituție inițitoare care, în legătură cu o securitizare, a recurs la articolul 240 alineatele (1) și (2) pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor sau a vândut instrumente din portofoliul său de tranzacționare, astfel încât nu mai este necesar să dețină fonduri proprii pentru riscurile aferente acestor instrumente, nu trebuie să furnizeze suport pentru securitizare, peste obligațiile sale contractuale, în scopul reducerii pierderilor potențiale sau efective ale investitorilor. Se consideră că o tranzacție nu furnizează suport, dacă este executată în condiții de concurență normală și dacă este luată în considerare la evaluarea transferului unei părți semnificative a riscului. Orice astfel de tranzacție, indiferent dacă furnizează suport sau nu, trebuie notificată autorităților competente și supusă procesului instituției de examinare și aprobare a creditului. Atunci când evaluează dacă tranzacția nu este structurată astfel încât să furnizeze suport, instituția trebuie să ia în considerare în mod adecvat cel puțin următoarele:
- (a) prețul de răscumpărare;
 - (b) poziția instituției în ceea ce privește capitalul și lichiditatea înainte și după răscumpărare;
 - (c) performanța expunerilor securitizate;
 - (d) performanța pozițiilor din securitizare.
2. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite orientări cu privire la definirea condițiilor de concurență normală și la cazurile în care o tranzacție nu este structurată astfel încât să furnizeze suport.
3. Dacă o instituție inițitoare sau o instituție sponsor nu respectă alineatul (1) în ceea ce privește o securitizare, instituția respectivă trebuie cel puțin să dețină fonduri proprii pentru toate expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

SUBSECȚIUNEA 2

CALCULAREA DE CĂTRE INSTITUȚIILE ÎNȚIATOARE A VALORILOR PONDERATE LA RISC ALE EXPUNERILOR SECURITIZATE ÎN CADRUL UNEI SECURITIZĂRI SINTETICE

Articolul 244 *Tratamentul general*

La calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile securitizate, în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 239 sunt îndeplinite, instituția inițitoare a unei securitizări sintetice trebuie să utilizeze, cu condiția respectării articolului 245, metodologiile de calcul relevante stabilite în prezenta secțiune și nu pe cele stabilite în capitolul 2. În cazul instituțiilor care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate în conformitate cu capitolul 3, valoarea pierderii așteptate pentru astfel de expuneri este zero.

Cerințele stabilite la primul paragraf se aplică întregului portofoliu de expuneri inclus în securitizare. Cu respectarea articolului 245, instituția inițitoare calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru toate tranșele din securitizare în conformitate cu dispozițiile prezentei secțiuni, inclusiv pentru cele pentru care instituția recunoaște diminuarea riscului de credit în conformitate cu articolul 242, caz în care ponderea de risc ce trebuie aplicată acestei poziții poate fi modificată în conformitate cu capitolul 4, cu respectarea cerințelor prevăzute în prezentul capitol.

Articolul 245 *Tratamentul neconcordanței de scadențe în securitizările sintetice*

În vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolul 244, orice neconcordanță de scadențe între protecția creditului, prin intermediul căreia se realizează segmentarea pe tranșe, și expunerile securitizate trebuie luată în considerare după cum urmează:

- (a) se consideră ca scadență a expunerilor securitizate cea mai mare dintre toate scadențele expunerilor respective, dar nu mai mare de cinci ani. Scadența protecției creditului se determină în conformitate cu capitolul 4;
- (b) o instituție inițitoare trebuie să ignore orice neconcordanță de scadențe la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru tranșele cărora li s-a atribuit o pondere de risc de 1 250 % în conformitate cu prezenta secțiune. Pentru toate celelalte tranșe, se aplică tratamentul neconcordanței de scadențe prevăzut în capitolul 4, conform următoarei formule:

$$RW^* = RW_{SP} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*} + RW_{Ass} \cdot \frac{T - t}{T - t^*}$$

unde:

RW^* = valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru scopul articolului 87 litera (a);

RW_{Ass} = valorile ponderate la risc ale expunerilor, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, calculate în mod proporțional;

RW_{SP} = valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu articolul 244, dacă nu ar fi existat o neconcordanță de scadențe;

T = scadența expunerilor suport, exprimată în ani;

t = scadența protecției creditului, exprimată în ani;

t^* = 0,25.

SUBSECȚIUNEA 3

CALCULUL VALORILOR PONDERATE LA RISC ALE EXPUNERILOR ÎN CADRUL ABORDĂRII STANDARDIZATE

Articolul 246 *Ponderi de risc*

Cu respectarea articolului 247, instituția calculează valoarea ponderată la risc a expunerii aferentă unei poziții din securitizare sau din resecuritizare evaluate, aplicând ponderea de risc relevantă la valoarea expunerii.

Ponderea de risc relevantă este ponderea de risc indicată în tabelul 1, cu care este asociată evaluarea creditului aferentă poziției, în conformitate cu secțiunea 4.

Tabelul 1					
Gradul de calitate a creditului	1	2	3	4 (numai pentru evaluări ale creditului, altele decât evaluările creditului pe termen scurt)	toate celelalte grade de calitate a creditului
Poziții din securitizare	20%	50%	100%	350%	1 250%
Poziții din resecuritizare	40%	100%	225%	650%	1 250%

Cu respectarea articolelor 247 - 250, valoarea ponderată la risc a expunerii aferentă unei poziții din securitizare neevaluată se calculează aplicând o pondere de risc de 1 250 %.

Articolul 247
Instituții inițiatoare și instituții sponsor

În cazul unei instituții inițiatoare sau al unei instituții sponsor, valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale din securitizare, în orice securitizare, pot fi limitate la valorile ponderate la risc ale expunerilor care ar fi calculate la momentul respectiv pentru expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, cu condiția aplicării prezumtive a unei ponderi de risc de 150 % următoarelor elemente:

- (a) toate elementele aflate la momentul respectiv în stare de nerambursare;
- (b) toate elementele din cadrul expunerilor securitizate, care sunt asociate cu un risc deosebit de ridicat în conformitate cu articolul 123.

Articolul 248
Tratamentul pozițiilor neevaluate

1. În vederea calculării valorii ponderate la risc a expunerii aferente unei poziții din securitizare neevaluată, o instituție poate aplica ponderea de risc medie ponderată care ar fi aplicată expunerilor securitizate în conformitate cu capitolul 2 de către instituția care deține expunerile, înmulțită cu coeficientul de concentrare menționat la alineatul (2). În acest scop, instituția trebuie să cunoască în orice moment compoziția portofoliului de expuneri securitizate.
2. Coeficientul de concentrare este egal cu raportul dintre suma valorilor nominale ale tuturor tranșelor și suma valorilor nominale ale tranșelor cu rang inferior sau cu același rang ca și tranșa în care este deținută poziția, incluzând și această tranșă. Ponderea de risc rezultată nu trebuie să fie mai mare de 1 250 %, sau mai mică decât orice pondere de risc aplicabilă unei tranșe cu rang superior evaluată. Dacă instituția nu poate determina ponderile de risc care ar fi aplicate expunerilor securitizate în conformitate cu capitolul 2, aceasta trebuie să aplice poziției respective o pondere de risc de 1 250 %.

Articolul 249
Tratamentul pozițiilor din securitizare din tranșa care suportă a doua pierdere (second loss) sau dintr-o tranșă mai favorabilă din cadrul unui program ABCP

Sub rezerva existenței unui tratament mai favorabil în conformitate cu articolul 250 pentru facilitățile de lichiditate care nu beneficiază de rating, o instituție poate aplica pozițiilor din securitizare, care îndeplinesc condițiile următoare, o pondere de risc mai mare de 100 % sau cea mai mare pondere de risc care ar fi aplicată oricăreia dintre expunerile securitizate în conformitate cu capitolul 2 de către instituția care deține expunerile:

- (a) poziția din securitizare se află într-o tranșă a securitizării care, din punct de vedere economic, este tranșa care suportă a doua pierdere sau o tranșă mai favorabilă, iar tranșa care suportă prima pierdere furnizează tranșei care suportă a doua pierdere o îmbunătățire semnificativă a calității creditului;
- (b) calitatea poziției din securitizare este echivalentă sau superioară ratingului investițiilor cu risc scăzut;

- (c) poziția din securitizare este deținută de o instituție care nu deține nicio poziție în tranșa care suportă prima pierdere.

Articolul 250

Tratamentul facilităților de lichiditate care nu beneficiază de rating

1. Pentru a determina valoarea expunerii aferentă unei facilități de lichiditate care nu beneficiază de rating, instituțiile pot aplica un factor de conversie de 50 % la valoarea nominală a facilității, dacă sunt îndeplinite condițiile următoare:
 - (a) documentația aferentă facilității de lichiditate identifică și delimitează în mod clar circumstanțele în care facilitatea de lichiditate poate fi trasă;
 - (b) facilitatea de lichiditate nu poate fi trasă pentru a furniza suport de credit prin acoperirea pierderilor deja înregistrate la momentul tragerii și, în special, nu poate fi trasă pentru a furniza lichidități pentru expunerile aflate în stare de nerambursare la momentul tragerii, sau pentru a achiziționa active la un preț mai mare decât valoarea lor justă;
 - (c) facilitatea nu este utilizată pentru a furniza finanțare permanentă sau periodică pentru securitizare;
 - (d) rambursarea tragerilor din facilitate nu este subordonată creanțelor investitorilor, altele decât cele care provin din instrumente financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, din comisioane sau din alte astfel de plăți și nici nu face obiectul unor excepții sau amânări;
 - (e) facilitatea nu poate fi trasă după ce au fost epuizate toate modalitățile aplicabile de îmbunătățire a calității creditului, de care poate beneficia facilitatea de lichiditate respectivă;
 - (f) facilitatea include o clauză care are ca efect reducerea în mod automat a sumei ce poate fi trasă cu valoarea expunerilor care se află în stare de nerambursare, starea de nerambursare având sensul dat în capitol 3, sau, dacă portofoliul de expuneri securizate constă în instrumente care beneficiază de rating, revocarea facilității în cazul în care calitatea medie a portofoliului se situează sub ratingul corespunzător investițiilor cu risc scăzut.

Ponderea de risc care trebuie aplicată este cea mai mare pondere de risc care ar fi aplicată oricăreia dintre expunerile securizate în conformitate cu capitolul 2 de către instituția care deține expunerile.

2. Pentru a determina valoarea expunerii aferente facilităților de furnizare de numerar în avans, se poate aplica un factor de conversie de 0 % la valoarea nominală a unei facilități de lichiditate care poate fi revocată necondiționat, dacă sunt satisfăcute condițiile prevăzute la alineatul (1) și dacă rambursarea tragerilor din facilitate are un rang superior față de rangul oricăror altor creanțe asupra fluxurilor de numerar generate de expunerile securizate.

Articolul 251

Cerințe suplimentare de fonduri proprii pentru securitizările expunerilor reînnoibile cu clauză de amortizare anticipată

1. În cazul unei securitizări a expunerilor reînnoibile supusă unei clauze de amortizare anticipată, instituția inițitoare trebuie să calculeze o valoare ponderată la risc a expunerii suplimentară, referitoare la riscul ca nivelurile de risc de credit la care este expusă să crească în urma exercitării clauzei de amortizare anticipată, în conformitate cu prezentul articol.
2. Instituția trebuie să calculeze o valoare ponderată la risc a expunerii corespunzătoare sumei dintre valoarea expunerii aferente interesului inițiatorului și valoarea expunerii aferente interesului investitorilor.

În cazul structurilor de securitizare în care expunerile securitizate sunt atât expuneri reînnoibile cât și nereînnoibile, o instituție inițitoare trebuie să aplice tratamentul prevăzut la alineatele (3) – (6) părții din portofoliul suport care conține expuneri reînnoibile.

Valoarea expunerii aferente interesului inițiatorului este valoarea expunerii părții noționale a unui portofoliu de sume trase, vândute în cadrul unei securitizări, a cărei proporție în raport cu valoarea portofoliului total vândut în cadrul structurii de securitizare determină proporția fluxurilor de numerar generate de colectarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate, care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către deținătorii de poziții din securitizare în cadrul securitizării. Interesul inițiatorului nu trebuie să fie subordonat interesului investitorilor. Valoarea expunerii aferente interesului investitorilor este valoarea expunerii corespunzătoare părții noționale rămase din portofoliul de sume trase.

Valoarea ponderată la risc a expunerii corespunzătoare valorii expunerii aferente interesului inițiatorului se calculează ca și cea corespunzătoare unei expuneri proporționale față de expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate.

3. Inițiatorii următoarelor tipuri de securitizare sunt scutiți de calculul valorii ponderate la risc a expunerii suplimentare, menționată la alineatul (1):
 - (a) securitizări de expuneri reînnoibile, în care investitorii rămân integral expuși față de toate tragerile viitoare ale împrumuturilor, astfel încât riscul aferent facilităților suport nu revine la instituția inițitoare, nici chiar după producerea unui eveniment de amortizare anticipată;
 - (b) securitizări în care clauza de amortizare anticipată este declanșată numai de evenimente care nu au legătură cu performanța activelor securitizate sau a instituției inițitoare, precum modificări semnificative în legislația sau în reglementările fiscale.
4. În cazul unei instituții inițitoare care trebuie să calculeze o valoare ponderată la risc a expunerii suplimentară în conformitate cu alineatul (1), totalul valorilor ponderate la risc ale expunerilor aferente pozițiilor sale în interesul investitorilor și valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu alineatul (1) nu trebuie să depășească cea mai mare dintre următoarele valori:
 - (a) valorile ponderate la risc ale expunerilor, calculate pentru pozițiile sale în interesul investitorilor;

- (b) valorile ponderate la risc ale expunerilor, care ar fi calculate pentru expunerile securitizate de către instituția care deține expunerile, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, pentru o valoare egală cu interesul investitorilor.

Deducerea eventualelor câștiguri nete, rezultate din capitalizarea veniturilor viitoare, solicitată la articolul 29 alineatul (1), se tratează independent de valoarea maximă indicată la paragraful precedent.

5. Valoarea ponderată la risc a expunerii care trebuie calculată în conformitate cu alineatul (1) se obține înmulțind valoarea expunerii aferentă interesului investitorilor cu produsul dintre factorul de conversie corespunzător, indicat la alineatele (6) – (9), și ponderea de risc medie ponderată care ar fi aplicată expunerilor securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate.

Se consideră că o clauză de amortizare anticipată este controlată, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) instituția inițitoare are un plan adecvat în ceea ce privește fondurile proprii/lichiditățile, pentru a se asigura că, în caz de amortizare anticipată, dispune de fonduri proprii și de lichidități suficiente;
- (b) pe toată durata tranzacției, plățile privind dobânda și principalul, cheltuielile, pierderile și recuperările sunt distribuite proporțional între interesul inițiatorului și interesul investitorilor, pe baza soldului creanțelor care rămân de rambursat, existent la una sau mai multe date de referință din fiecare lună;
- (c) perioada de amortizare este considerată suficientă pentru ca 90 % din datoria totală (interesul inițiatorului și interesul investitorilor) de rambursat la începutul perioadei de amortizare anticipată să fie rambursată sau să fie recunoscută ca fiind în stare de nerambursare;
- (d) ritmul rambursărilor nu este mai rapid decât cel corespunzător unei amortizări liniare pe perioada prevăzută la litera (c).

6. În cazul securitizărilor cu clauză de amortizare anticipată a expunerilor de tip retail, care nu sunt angajate ferm și pot fi revocate necondiționat fără aviz prealabil, dacă amortizarea anticipată este declanșată de scăderea marjei în exces până la un anumit nivel specificat, instituțiile trebuie să compare marja în exces medie pe trei luni cu nivelurile marjei în exces la care aceasta trebuie reținută.

Dacă securitizarea nu prevede obligația reținerii marjei în exces, se consideră că nivelul de reținere depășește cu 4,5 puncte procentuale nivelul marjei în exces la care se declanșează amortizarea anticipată.

Factorul de conversie care trebuie aplicat este determinat de marja în exces medie pe trei luni efectivă, în conformitate cu tabelul 2.

Tabelul 2		
	Securitizări cu clauză controlată	Securitizări cu clauză necontrolată

	de amortizare anticipată	de amortizare anticipată
marja în exces medie pe trei luni	Factor de conversie	Factor de conversie
Peste nivelul A	0 %	0 %
Nivelul A	1 %	5 %
Nivelul B	2 %	15 %
Nivelul C	10 %	50 %
Nivelul D	20 %	100 %
Nivelul E	40 %	100 %

unde:

- (a) nivelul A reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 133,33 %, dar mai mari sau egale cu 100% din nivelul de reținere a acesteia;
- (b) nivelul B reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 100 %, dar mai mari sau egale cu 75 % din nivelul de reținere a acesteia.
- (c) nivelul C reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 75 %, dar mai mari sau egale cu 50 % din nivelul de reținere a acesteia;
- (d) nivelul D reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 50 %, dar mai mari sau egale cu 25 % din nivelul de reținere a acesteia.
- (e) nivelul E reprezintă nivelurile marjei în exces care sunt mai mici de 25 % din nivelul de reținere a acesteia.

7. În cazul securitizărilor cu clauză de amortizare anticipată a expunerilor de tip retail, care nu sunt angajate ferm și pot fi revocate necondiționat fără aviz prealabil, dacă amortizarea anticipată este declanșată de o limită cantitativă a altui element decât marja în exces medie pe trei luni, cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, instituțiile pot aplica, pentru determinarea factorului de conversie indicat, un tratament foarte apropiat de cel prevăzut la alineatul (6). Autoritatea competentă acordă aprobarea, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) acest tratament este mai adecvat, deoarece societatea poate stabili, pentru limita cantitativă care declanșează amortizarea anticipată, o măsură cantitativă echivalentă cu nivelul de reținere a marjei în exces;
- (b) acest tratament conduce la o măsurare la fel prudentă ca și calculul prevăzut la alineatul (6) a nivelului de risc până la care ar crește riscul de credit la care este expusă instituția, în urma exercitării clauzei de amortizare anticipată.

8. În cazul tuturor celorlalte securitizări cu clauză controlată de amortizare anticipată a expunerilor reînnoibile, se aplică un factor de conversie de 90 %.
9. În cazul tuturor celorlalte securitizări cu clauză necontrolată de amortizare anticipată a expunerilor reînnoibile, se aplică un factor de conversie de 100 %.

Articolul 252

Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare în cadrul abordării standardizate

Dacă se obține protecția creditului pentru o poziție din securitizare, calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor poate fi modificat în conformitate cu capitolul 4.

Articolul 253

Reducerea valorilor ponderate la risc ale expunerilor

Dacă unei poziții din securitizare i se atribuie o pondere de risc de 1250 %, ca alternativă la includerea poziției în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor, în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k), instituțiile pot deduce din fondurile proprii valoarea expunerii aferentă poziției. În acest scop, la calculul valorii expunerii poate fi luată în considerare protecția finanțată a creditului eligibilă, în mod corespunzător articolului 252.

Dacă recurge la această alternativă, o instituție inițitoare poate scădea suma dedusă în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k) înmulțită cu 12,5 din suma specificată la articolul 247 ca valoare ponderată la risc a expunerii care ar fi calculată la momentul respectiv pentru expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate.

SUBSECȚIUNEA 4

CALCULUL VALORILOR PONDERATE LA RISC ALE EXPUNERILOR ÎN CADRUL ABORDĂRII BAZATE PE MODELE INTERNE DE RATING

Articolul 254

Ierarhia metodelor

1. Instituțiile trebuie să utilizeze metodele în conformitate cu următoarea ierarhie:
 - (a) în cazul unei poziții care beneficiază de rating sau al unei poziții pentru care se poate utiliza un rating dedus, pentru calculul valorii ponderate la risc a expunerii se utilizează metoda bazată pe ratinguri prevăzută la articolul 256;
 - (b) în cazul unei poziții care nu beneficiază de rating, instituția poate utiliza metoda formulei reglementate prevăzută la articolul 257, dacă poate produce ca date de intrare pentru această metodă estimări ale probabilității de nerambursare și, după caz, ale valorii expunerii și ale pierderii în caz de nerambursare în conformitate cu cerințele de estimare a acestor parametri în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating, în conformitate cu secțiunea 3. O instituție, alta decât instituția inițitoare, poate utiliza

metoda formulei reglementate numai cu aprobarea autorităților competente, aceasta urmând a fi acordată dacă instituția îndeplinește condiția prevăzută în teza anterioară;

- (c) ca alternativă la litera (b) și numai în cazul pozițiilor care nu beneficiază de rating din cadrul programelor ABCP, instituția poate utiliza abordarea bazată pe evaluări interne prevăzută la alineatul (3), dacă a obținut aprobarea autorităților competente în acest sens;
 - (d) în toate celelalte cazuri, pozițiilor din securitizare care nu beneficiază de rating li se atribuie o pondere de risc de 1 250 %.
2. În vederea utilizării ratingurilor deduse, o instituție atribuie unei poziții care nu beneficiază de rating o evaluare a creditului dedusă, echivalentă cu evaluarea creditului unei poziții de referință care beneficiază de rating, este poziția cu cel mai înalt rang subordonată sub toate aspectele poziției respective din securitizare care nu beneficiază de rating și îndeplinește toate condițiile următoare:
- (a) pozițiile de referință trebuie să fie subordonate sub toate aspectele poziției din securitizare care nu beneficiază de rating;
 - (b) scadența pozițiilor de referință trebuie să fie mai mare sau egală cu scadența respectivei poziții care nu beneficiază de rating;
 - (c) orice rating dedus trebuie actualizat permanent pentru a reflecta orice modificări ale evaluării creditului pozițiilor de referință.
3. Autoritățile competente acordă instituțiilor aprobarea de a utiliza „abordarea bazată pe evaluări interne” astfel cum se prevede la alineatul (4), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) pozițiile pe titluri emise în cadrul programului ABCP sunt poziții care beneficiază de rating;
 - (b) evaluarea internă a calității creditului poziției reflectă metodologia de evaluare disponibilă public a uneia sau a mai multor instituții externe de evaluare a creditului eligibile pentru atribuirea de ratinguri titlurilor garantate cu expuneri de tipul celor securitizate;
 - (c) printre instituțiile externe de evaluare a creditului a căror metodologie trebuie luată în considerare, astfel cum se solicită la litera (b), se numără instituțiile externe de evaluare a creditului care au acordat un rating extern titlurilor emise în cadrul programului ABCP. Elementele cantitative, precum factorii din simularea de criză utilizați pentru asocierea poziției cu o anumită calitate a creditului, sunt cel puțin la fel de conservatoare ca cele utilizate în metodologia de evaluare relevantă a instituțiilor externe de evaluare a creditului respective;
 - (d) la elaborarea metodologiei sale de evaluare internă, instituția ia în considerare metodologiile de rating relevante, publicate, ale instituțiilor externe de evaluare a creditului eligibile care acordă ratinguri activelor din cadrul programului ABCP. Această luare în considerare este formalizată de către instituție și actualizată cu regularitate, astfel cum se indică la litera (g);

- (e) metodologia de evaluare internă a instituției prevede clase de rating. Între aceste clase de rating și evaluările creditului efectuate de instituțiile externe de evaluare a creditului eligibile există o corespondență. Această corespondență este formalizată în mod explicit;
- (f) metodologia de evaluare internă este utilizată de către instituție în procesele interne de administrare a riscului, inclusiv în procesele decizionale, de informare a conducerii și de alocare a capitalului intern;
- (g) auditorii interni sau externi, o instituție externă de evaluare a creditului sau funcțiile interne de analiză a creditului sau de administrare a riscului ale instituției efectuează examinări periodice ale procesului de evaluare internă și ale calității evaluărilor interne ale calității creditului expunerilor instituției față de un program ABCP. Dacă examinarea este efectuată de funcțiile de audit intern, de analiză a creditului sau de administrare a riscului ale instituției, aceste funcții sunt independente de linia de activitate a programului ABCP, precum și de relația cu clienții;
- (h) instituția monitorizează performanța ratingurilor sale interne în timp, pentru a evalua credibilitatea metodologiei sale de evaluare internă și ajustează, după caz, această metodologie, atunci când performanța expunerilor diferă în mod regulat de cea indicată de ratingurile interne;
- (i) programul ABCP include standarde de subscriere sub formă de orientări în domeniul creditului și al investițiilor. Atunci când decide achiziționarea unui activ, administratorul programului ABCP ia în considerare tipul activului care urmează să fie achiziționat, tipul și valoarea monetară a expunerilor care rezultă din furnizarea facilităților de lichiditate și din îmbunătățirea calității creditului, distribuția pierderilor și separarea din punct de vedere economic și juridic a activelor transferate de entitatea care le vinde. Este efectuată o analiză de credit cu privire la profilul de risc al vânzătorului activului, care include analiza performanței financiare trecute și a celei viitoare previzionate, a poziției curente pe piață, a competitivității viitoare previzionate, a efectului de levier, a fluxurilor de numerar, a ratei de acoperire a dobânzilor și a ratingului datoriei. În plus, sunt examinate standardele de subscriere ale vânzătorului, capacitatea sa de administrare a creditelor și procesele sale de colectare a debitelor;
- (j) standardele de subscriere ale programului ABCP stabilesc criterii minime de eligibilitate a activelor, care, în special:
 - (i) exclud achiziționarea activelor care înregistrează întârzieri semnificative la plată sau se află în stare de nerambursare;
 - (ii) limitează concentrările excesive față de un debitor sau o zonă geografică;
 - (iii) limitează natura activelor care urmează să fie achiziționate.
- (k) programul ABCP are politici și procese de colectare a debitelor care țin seama de capacitatea operațională și de calitatea creditului administratorului de credite. Programul ABCP diminuează riscurile asociate performanțelor vânzătorului și administratorului de credite prin diferite metode, precum stabilirea de praguri de declanșare bazate pe calitatea curentă a creditului, care elimină orice confuzie între fonduri;

- (l) estimarea agregată a pierderii pentru un portofoliu de active a cărui achiziționare este luată în considerare în cadrul unui program ABCP ține seama de toate sursele de riscuri potențiale, precum riscul de credit și riscul de diminuare a valorii creanțelor. În cazul în care îmbunătățirea calității creditului furnizată de vânzător este dimensionată numai pe baza pierderilor aferente creditului, se constituie o rezervă separată pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor, dacă acesta are un nivel semnificativ pentru portofoliul de expuneri respectiv. În plus, pentru determinarea nivelului necesar de îmbunătățire a calității creditului, programul analizează informațiile istorice aferente mai multor ani, inclusiv pierderile, incidentele de neplată, diminuarea valorii creanțelor și viteza de rotație a creanțelor;
 - (m) programul ABCP include în achiziționarea expunerilor caracteristici structurale, precum pragurile de închidere (*wind-down triggers*), pentru a diminua deteriorarea potențială a calității creditului portofoliului suport.
4. În cadrul abordării bazate pe evaluări interne, instituția încadrează poziția care nu beneficiază de rating într-una din clasele de rating prevăzute la alineatul (3) litera (e). Poziției i se atribuie un rating derivat, identic evaluărilor creditului corespunzătoare clasei de rating respective, prevăzută la alineatul (3) litera (e). Dacă acest rating derivat se situează, la inițierea securitizării, cel puțin la nivelul ratingului corespunzător investițiilor cu risc scăzut, ratingul derivat trebuie considerat identic cu o evaluare a creditului eligibilă, efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă pentru scopurile calculului valorilor ponderate la risc ale expunerilor.
5. Instituțiile care au obținut aprobarea de a utiliza abordarea bazată pe evaluări interne nu revin la utilizarea altor metode, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) instituția a demonstrat, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că are motive întemeiate pentru a proceda astfel;
 - (b) instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

Articolul 255

Valorile ponderate la risc maxime ale expunerilor

În cazul unei instituții inițiatoare, al unei instituții sponsor sau al altor instituții care pot calcula K_{IRB} , valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale din securitizare pot fi limitate la valorile care ar determina, în conformitate cu articolul 87 alineatul (3), o cerință de fonduri proprii egală cu suma dintre 8 % din valorile ponderate la risc ale expunerilor aferente activelor securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate și ar fi fost păstrate în bilanțul instituției, și valorile pierderilor așteptate corespunzătoare acestor expuneri.

Articolul 256
Metoda bazată pe ratinguri

1. În cadrul metodei bazate pe ratinguri, instituția calculează valoarea ponderată la risc a expunerii aferentă unei poziții din securitizare sau din resecuritizare care beneficiază de rating, aplicând ponderea de risc relevantă la valoarea expunerii și înmulțind rezultatul cu 1,06.

Ponderea de risc relevantă este ponderea de risc indicată în tabelul 4, cu care este asociată evaluarea creditului pentru poziție în conformitate cu secțiunea 4.

Tabelul 4

Gradul de calitate a creditului		Poziții din securitizare			Poziții din resecuritizare	
Evaluări ale creditului, altele decât cele pe termen scurt	Evaluări pe termen scurt ale creditului	A	B	C	D	E
1	1	7%	12%	20%	20%	30%
2		8%	15%	25%	25%	40%
3		10%	18%	35%	35%	50%
4	2	12%	20%		40%	65%
5		20%	35%		60%	100%
6		35%	50%		100%	150%
7	3	60%	75%		150%	225%
8		100%			200%	350%
9		250%			300%	500%
10		425%			500%	650%
11		650%			750%	850%
toate celelalte, inclusiv pozițiile care nu beneficiază de rating		1250%				

Ponderile din coloana C a tabelului 4 se aplică dacă poziția din securitizare nu este o poziție din resecuritizare și dacă numărul efectiv de expuneri securitizate este mai mic de șase.

Pentru restul pozițiilor din securitizare care nu sunt poziții din resecuritizare, se aplică ponderile din coloana B, cu excepția cazului în care poziția se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a unei securitizări, caz în care se aplică ponderile din coloana A.

Pentru pozițiile din resecuritizare se aplică ponderile din coloana E, cu excepția cazului în care poziția din resecuritizare se situează în tranșa cu cel mai ridicat rang a resecuritizării și niciuna din expunerile suport nu este o expunere din resecuritizare, caz în care se aplică ponderile din coloana D.

Pentru a stabili dacă o tranșă are cel mai ridicat grad, nu este necesar să se ia în considerare sumele datorate în baza instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, comisioanele datorate sau alte plăți similare.

La calculul numărului efectiv de expuneri securitizate, expunerile multiple față de un debitor se tratează ca o singură expunere. Numărul efectiv de expuneri se calculează ca:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i \right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

unde EAD_i reprezintă suma valorilor tuturor expunerilor față de al i-lea debitor. Dacă partea din portofoliu corespunzătoare celei mai mari expuneri, $C1$, este cunoscută, instituția poate calcula N ca $1/C1$.

2. Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare poate fi recunoscută în conformitate cu articolul 259 alineatele (1) și (4), sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 242.

Articolul 257 Metoda formulei reglementate

1. În cadrul metodei formulei reglementate, ponderea de risc pentru o poziție din securitizare se calculează după cum urmează, și nu poate fi inferioară unui prag minim de 20 % pentru pozițiile din resecuritizare și de 7 % pentru toate celelalte poziții din securitizare:

$$12.5 \cdot \frac{S[L+T] - S[L]}{T}$$

unde:

$$S[x] = \begin{cases} x, & \text{when } x \leq K_{IRBR} \\ K_{IRBR} + K[x] - K[K_{IRBR}] + \left(1 - \exp\left(\frac{\omega \cdot (K_{IRBR} - x)}{K_{IRBR}} \right) \right) \cdot \frac{d \cdot K_{IRBR}}{\omega}, & \text{when } x > K_{IRBR} \end{cases}$$

unde:

$$h = \left(1 - \frac{K_{IRBR}}{ELGD}\right)^N;$$

$$c = \frac{K_{IRBR}}{1-h};$$

$$v = \frac{(ELGD - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} + 0.25 \cdot (1 - ELGD) \cdot K_{IRBR}}{N};$$

$$f = \left(\frac{v + K_{IRBR}^2}{1-h} - c^2\right) + \frac{(1 - K_{IRBR}) \cdot K_{IRBR} - v}{(1-h) \cdot \tau};$$

$$g = \frac{(1-c) \cdot c}{f} - 1;$$

$$a = g \cdot c;$$

$$b = g \cdot (1-c);$$

$$d = 1 - (1-h) \cdot (1 - \text{Beta}[K_{IRBR}; a, b]);$$

$$K[x] = (1-h) \cdot ((1 - \text{Beta}[x; a, b]) \cdot x + \text{Beta}[x; a+1, b] \cdot c);$$

$$\tau = 1000;$$

$$\omega = 20;$$

$\text{Beta}[x; a, b] =$ distribuția cumulativă beta cu parametrii a și b evaluați la x;

$T =$ grosimea tranșei în care este deținută poziția, măsurată ca raport între: (a) valoarea nominală a tranșei și (b) suma valorilor nominale ale expunerilor care au fost securitizate. Pentru instrumentele financiare derivate enumerate în anexa II, în locul valorii nominale se utilizează costul de înlocuire curent și expunerea de credit viitoare potențială, calculată în conformitate cu capitolul 6;

$K_{IRBR} =$ raportul dintre: (a) K_{IRB} și (b) suma valorilor expunerilor care au fost securitizate, exprimat sub formă zecimală;

$L =$ nivelul de îmbunătățire a calității creditului, măsurat ca raport între valoarea nominală a tuturor tranșelor subordonate tranșei în care este deținută poziția și suma valorilor nominale ale expunerilor care au fost securitizate. Venitul viitor capitalizat nu se include în calculul L. Sumele datorate de către contrapartide în cazul instrumentelor financiare derivate enumerate în anexa II, care reprezintă tranșe cu rang inferior față

de tranșa respectivă, pot fi luate în considerare la calcularea nivelului de îmbunătățire la costul lor de înlocuire curent, fără expunerile de credit viitoare potențiale.

N = numărul efectiv de expuneri calculat în conformitate cu articolul 256. În cazul resecuritizărilor, instituția ia în considerare numărul de expuneri din securitizare din portofoliu și nu numărul de expuneri suport din portofoliile inițiale, din care provin expunerile din securitizare suport;

$ELGD$ = pierderea medie în caz de nerambursare ponderată în funcție de expunere, calculată după cum urmează:

$$ELGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

unde:

LGD_i = pierderea medie în caz de nerambursare asociată tuturor expunerilor față de debitorul al i -lea, pierderea în caz de nerambursare fiind determinată în conformitate cu capitolul 3. În cazul resecuritizării, se aplică pozițiilor securitizate o pierdere în caz de nerambursare de 100 %. Atunci când starea de nerambursare și riscul de diminuare a valorii creanțelor achiziționate sunt tratate în mod agregat în cadrul unei securitizări, valoarea de intrare LGD_i reprezintă media ponderată dintre pierderea în caz de nerambursare datorată riscului de credit și o pierdere în caz de nerambursare de 75 % datorată riscului de diminuare a valorii creanțelor. Ponderile aplicate sunt cerințele individuale de fonduri proprii pentru riscul de credit și, respectiv, pentru riscul de diminuare a valorii creanțelor.

2. Dacă valoarea nominală a celei mai mari expuneri securitizate, C_1 , nu depășește 3 % din suma valorilor nominale ale expunerilor securitizate, pentru scopul metodei formulei reglementate, instituția poate stabili pierderea în caz de nerambursare ca fiind egală cu 50 % și N ca fiind egal cu una din valorile următoare:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$N = \frac{1}{C_1}$$

unde:

C_m = raportul dintre suma valorilor nominale ale celor mai mari m expuneri și suma valorilor nominale ale expunerilor securitizate. Numărul m poate fi stabilit de instituție.

În cazul securitizărilor în care toate expunerile securitizate semnificative sunt expuneri de tip retail, instituțiile pot, cu aprobarea autorității competente, să aplice metoda formulei

reglementate utilizând simplificările $h=0$ și $v=0$, cu condiția ca numărul efectiv de expuneri să nu fie mic, iar expunerile să nu fie foarte concentrate.

3. Autoritățile competente trebuie să informeze ABE cu privire la utilizarea de către instituții a paragrafului anterior. ABE monitorizează diversele practici din acest domeniu și emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
4. Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare poate fi recunoscută în conformitate cu articolul 259 alineatele (2) - (4), sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 242.

Articolul 258 Facilități de lichiditate

1. În vederea determinării valorii expunerii unei poziții din securitizare care nu beneficiază de rating și care ia forma unor facilități de furnizare de numerar în avans, poate fi aplicat un factor de conversie de 0 % la valoarea nominală a unei facilități de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 250 alineatul (2).
2. Dacă pentru instituție nu este practic să calculeze valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, aceasta poate, cu titlu excepțional, să aplice temporar metoda prevăzută la alineatul (3) pentru calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru o poziție din securitizare care nu beneficiază de rating și care ia forma unei facilități de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 250 alineatul (1). Instituțiile trebuie să notifice autoritățile competente în legătură cu utilizarea primei teze, precizând motivele și durata prevăzută a acestei utilizări.
3. Cea mai mare pondere de risc care s-ar aplica în conformitate cu capitolul 2 oricăreia dintre expunerile securitizate, dacă acestea nu ar fi fost securitizate, poate fi aplicată poziției din securitizare reprezentată de o facilitate de lichiditate care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 250 alineatul (1). Pentru a determina valoarea expunerii poziției, se aplică un factor de conversie de 100 % .

Articolul 259 Diminuarea riscului de credit pentru pozițiile din securitizare în cadrul abordării bazate pe modele interne de rating

1. Dacă valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda bazată pe ratinguri, valoarea expunerii sau ponderea de risc aferente unei poziții din securitizare pentru care a fost obținută protecția creditului pot fi modificate în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, astfel cum se aplică acestea la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2.
2. În cazul protecției integrale a creditului, dacă valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda formulei reglementate, se aplică următoarele cerințe:

- (a) instituția trebuie să determine „ponderea de risc efectivă” a poziției. Aceasta se obține împărțind valoarea ponderată la risc a expunerii poziției la valoarea expunerii poziției și înmulțind rezultatul cu 100.
 - (b) în cazul protecției finanțate a creditului, valoarea ponderată la risc a expunerii poziției din securitizare se calculează înmulțind valoarea expunerii poziției ajustată în funcție de protecția finanțată (E^*), calculată în conformitate cu capitolul 4 pentru determinarea valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, considerând că valoarea poziției din securitizare este E , cu ponderea de risc efectivă;
 - (c) în cazul protecției nefinanțate a creditului, valoarea ponderată la risc a expunerii poziției din securitizare se calculează înmulțind valoarea protecției ajustată pentru orice neconcordanță monede și de scadențe (G_A) în conformitate cu dispozițiile capitolului 4 cu ponderea de risc aferentă furnizorului de protecție și adunând acest produs cu produsul dintre valoarea poziției din securitizare, din care se scade G_A , și ponderea de risc efectivă.
3. În cazul protecției parțiale, dacă valorile ponderate la risc ale expunerilor sunt calculate utilizând metoda formulei reglementate, se aplică următoarele cerințe:
- (a) dacă diminuarea riscului de credit acoperă prima pierdere aferentă poziției din securitizare sau, în mod proporțional, pierderile aferente poziției din securitizare, instituția poate aplica alineatul (2);
 - (b) în celelalte cazuri, instituția trebuie să trateze poziția din securitizare ca reprezentând două sau mai multe poziții, partea neacoperită fiind considerată poziția cu calitatea creditului mai scăzută. Pentru calcularea valorii ponderate la risc a expunerii pentru această poziție, se aplică dispozițiile prevăzute la articolul 257, cu următoarele modificări: T se ajustează la e^* , în cazul protecției finanțate a creditului, și la $T-g$, în cazul protecției nefinanțate a creditului, unde e^* reprezintă raportul dintre E^* și valoarea noțională totală a portofoliului suport, E^* fiind valoarea ajustată a expunerii poziției din securitizare, calculată în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, astfel cum se aplică acestea la calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu capitolul 2, considerând că valoarea poziției din securitizare este E , iar g este raportul dintre valoarea nominală a protecției creditului, ajustată pentru orice neconcordanță de monede sau de scadențe în conformitate cu dispozițiile capitolului 4, și suma valorilor expunerilor pozițiilor din securitizare. În cazul protecției nefinanțate a creditului, ponderea de risc aferentă furnizorului de protecție se aplică părții poziției care nu se situează în cadrul valorii T ajustate.
4. Dacă, în cazul protecției nefinanțate a creditului, autoritățile competente au acordat instituției aprobarea de a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile directe comparabile față de furnizorul de protecție în conformitate cu capitolul 3, ponderea de risc g a expunerilor față de furnizorul de protecție în conformitate cu articolul 230 se determină astfel cum se specifică în capitolul 3.

Articolul 260

Cerințe suplimentare de fonduri proprii pentru securitizările expunerilor reînnoibile cu clauză de amortizare anticipată

1. Pe lângă valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate pentru pozițiile sale din securitizare, o instituție inițiatoare trebuie să calculeze o valoare ponderată la risc a expunerii în conformitate cu metodologia prevăzută la articolul 251 atunci când vinde expuneri reînnoibile în cadrul unei securitizări care conține o clauză de amortizare anticipată.
2. Prin derogare de la articolul 251, valoarea expunerii este suma următoarelor elemente:
 - (a) valoarea expunerii părții noționale a unui portofoliu de sume trase, vândute în cadrul unei securitizări, a cărei proporție în raport cu valoarea portofoliului total vândut în cadrul structurii de securitizare determină proporția fluxurilor de numerar generate de colectarea principalului și a dobânzii, precum și a altor sume asociate, care nu sunt disponibile pentru efectuarea de plăți către deținătorii de poziții din securitizare în cadrul securitizării;
 - (b) valoarea expunerii părții din portofoliul de sume neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării, a cărei proporție în raport cu valoarea totală a acestor sume neutilizate este aceeași cu proporția valorii expunerii descrisă la litera (a) în raport cu valoarea expunerii portofoliului de sume trase, vândute în cadrul securitizării.

Interesul inițiatorului nu trebuie să fie subordonat interesului investitorilor.

Valoarea expunerii aferentă interesului investitorilor este valoarea expunerii părții noționale a portofoliului de sume trase, care nu se încadrează la litera (a), la care se adaugă valoarea expunerii părții din portofoliul de sume neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării, care nu se încadrează la litera (b).

3. Valoarea ponderată la risc a expunerii corespunzătoare valorii expunerii aferente interesului inițiatorului în sensul alineatului (2) litera (a) se calculează la fel ca cea pentru o expunere proporțională față de sumele trase securitizate, ca și când acestea nu ar fi fost securitizate, și pentru o expunere proporțională față de sumele neutilizate din liniile de credit, din care sumele trase au fost vândute în cadrul securitizării.

Articolul 261

Reducerea valorilor ponderate la risc ale expunerilor

1. Valoarea ponderată la risc a expunerii unei poziții din securitizare căreia i se atribuie o pondere de risc de 1 250 % poate fi redusă cu valoarea oricăror ajustări pentru riscul de credit specific aplicate de instituție expunerilor securitizate, înmulțită cu 12,5. În măsura în care ajustările pentru riscul de credit specific sunt luate în considerare în acest scop, acestea nu trebuie să fie luate în considerare la calculul prevăzut la articolul 155.
2. Valoarea ponderată la risc a expunerii unei poziții din securitizare poate fi redusă cu valoarea oricăror ajustări pentru riscul de credit specific aplicate de instituție poziției respective, înmulțită cu 12,5.

3. În conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (k), în cazul unei poziții din securitizare pentru care este aplicabilă o pondere de risc de 1 250 %, instituțiile pot, ca alternativă la includerea poziției în calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor, să deducă din fondurile proprii valoarea expunerii poziției, cu condiția ca:
- (a) valoarea expunerii poziției să poată fi determinată pornind de la valorile ponderate la risc ale expunerilor, ținând seama de orice reduceri efectuate în conformitate cu alineatele (1) și (2);
 - (b) la calculul valorii expunerii să poată fi luată în considerare protecția finanțată eligibilă în mod corespunzător metodologiei prevăzute la articolele 242 și 259;
 - (c) dacă pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor este utilizată metoda formulei reglementate, iar $L < K_{IRBR}$ și $[L+T] > K_{IRBR}$, poziția să poată fi tratată ca reprezentând două poziții, iar L să fie egal cu K_{IRBR} pentru poziția cu rang superior.
4. Dacă recurge la opțiunea prevăzută la alineatul (3), o instituție poate scădea valoarea dedusă în conformitate cu alineatul respectiv, înmulțită cu 12,5, din valoarea specificată la articolul 255 ca fiind valoarea la care poate fi limitată valoarea ponderată la risc a expunerii corespunzătoare pozițiilor sale într-o securitizare.

SECȚIUNEA 4

EVALUĂRILE EXTERNE ALE CREDITULUI

Articolul 262

Recunoașterea instituțiilor externe de evaluare a creditului

1. Instituțiile pot utiliza evaluările creditului efectuate de o instituție externă de evaluare a creditului pentru a determina ponderea de risc a unei poziții din securitizare, numai dacă evaluarea creditului a fost emisă de o instituție externă de evaluare a creditului sau a fost aprobată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009.
2. Instituțiile externe de evaluare a creditului eligibile sunt toate agențiile de rating de credit care au fost înregistrate sau certificate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 și băncile centrale care acordă ratinguri de credit exceptate de la dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1060/2009.
3. ABE publică o listă cu instituțiile externe de evaluare a creditului eligibile.

Articolul 263

Cerințe care trebuie îndeplinite de evaluările creditului efectuate de instituțiile externe de evaluare a creditului

În vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu secțiunea 3, instituțiile trebuie să utilizeze numai o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) nu există neconcordanță între tipurile de plăți luate în considerare în evaluarea creditului și tipurile de plăți la care instituția are dreptul conform contractului care dă naștere poziției din securitizare în cauză;
- (b) evaluările creditului, precum și procedurile, metodologiile, ipotezele și elemente-cheie care stau la baza acestora au fost publicate de instituția externă de evaluare a creditului. De asemenea, analiza pierderilor și a fluxurilor de numerar, precum și sensibilitatea ratingurilor la modificările ipotezelor pe care se bazează, inclusiv performanța activelor din portofoliu, sunt publicate de instituția externă de evaluare a creditului. Informațiile care sunt puse numai la dispoziția unui număr limitat de entități nu se consideră a fi informații publicate. Evaluările creditului sunt incluse în matricea de tranziție a instituției externe de evaluare a creditului;
- (c) evaluarea creditului nu se bazează, integral sau parțial, pe un suport nefinanțat furnizat de instituția însăși. Într-un astfel de caz, instituția tratează poziția respectivă, în vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru această poziție în conformitate cu secțiunea 3, ca și când aceasta nu ar beneficia de rating.

Instituția externă de evaluare a creditului se angajează să publice explicații privind modul în care performanța activelor din portofoliu afectează evaluarea respectivă a creditului.

Articolul 264 *Utilizarea evaluărilor creditului*

1. O instituție poate desemna una sau mai multe instituții externe de evaluare a creditului eligibile ale căror evaluări ale creditului să fie utilizate la calcularea valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu acest capitol („instituție externă de evaluare a creditului desemnată”).
2. Pentru pozițiile sale din securitizare, o instituție trebuie să utilizeze evaluările creditului în mod consecvent și nu selectiv, în conformitate cu următoarele principii:
 - (a) o instituție nu poate utiliza evaluările creditului efectuate de o instituție externă de evaluare a creditului pentru pozițiile sale în unele tranșe și evaluările creditului efectuate de altă instituție externă de evaluare a creditului pentru pozițiile sale în alte tranșe din aceeași securitizare, care pot să aibă sau nu un rating acordat de prima instituție externă de evaluare a creditului.
 - (b) dacă o poziție are două evaluări ale creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului desemnate, instituția trebuie să utilizeze evaluarea mai puțin favorabilă.
 - (c) dacă o poziție are mai mult de două evaluări ale creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului desemnate, se utilizează cele mai favorabile două evaluări ale creditului. Dacă cele mai favorabile două evaluări sunt diferite, se utilizează cea mai puțin favorabilă dintre acestea.
3. Dacă protecția creditului eligibilă în conformitate cu capitolul 4 este furnizată în mod direct entității special constituite în scopul securitizării și dacă această protecție este luată în considerare la evaluarea creditului unei poziții de către o instituție externă de evaluare a creditului desemnată, se poate utiliza ponderea de risc asociată cu acea evaluare a creditului.

Dacă protecția nu este eligibilă în conformitate cu capitolul 4, evaluarea creditului nu trebuie recunoscută. Dacă protecția creditului nu este furnizată entității special constituite în scopul securitizării, ci direct unei poziții din securitizare, evaluarea creditului nu trebuie recunoscută.

Articolul 265
Punerea în corespondență

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să determine, pentru toate instituțiile externe de evaluare a creditului eligibile, ce grade de calitate a creditului stabilite în prezentul capitol sunt asociate cu evaluările creditului respective, efectuate de o instituție externă de evaluare a creditului eligibilă. Aceste asocieri trebuie să fie obiective și coerente, și trebuie să fie efectuate în conformitate cu următoarele principii:

- (a) ABE trebuie să facă distincție între gradele relative de risc exprimate în fiecare evaluare;
- (b) ABE trebuie să ia în considerare factori cantitativi, precum ratele de nerambursare și/sau de pierdere și performanța istorică a evaluărilor creditului efectuate de fiecare instituție externă de evaluare a creditului pentru diferite clase de active;
- (c) ABE trebuie să ia în considerare factori calitativi, precum gama de tranzacții evaluate de instituția externă de evaluare a creditului, metodologia utilizată de aceasta și semnificația evaluărilor creditului pe care le efectuează, și anume, în special, dacă acestea se bazează pe pierderea așteptată sau pe prima pierdere în EUR (*first Euro loss*);
- (d) ABE trebuie să urmărească asigurarea faptului că pozițiile din securitizare cărora le este aplicată aceeași pondere de risc pe baza evaluărilor creditului efectuate de instituții externe de evaluare a creditului eligibile sunt supuse unor grade de risc de credit echivalente. După caz, ABE trebuie să ia în considerare posibilitatea modificării deciziei sale privind gradul de calitate a creditului cu care trebuie asociată o anumită evaluare a creditului.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, până la 1 ianuarie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Capitolul 6

Riscul de credit al contrapartidei

SECȚIUNEA 1

DEFINIȚII

Articolul 266

Determinarea valorii expunerii

1. O instituție trebuie să determine valoarea expunerii instrumentelor financiare derivate enumerate în anexa II în conformitate cu prezentul capitol.
2. O instituție poate să determine valoarea expunerii tranzacțiilor de răscumpărare, a operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a tranzacțiilor de creditare în marjă în conformitate cu prezentul capitol, în loc să utilizeze dispozițiile capitolului 4.

Articolul 267

Definiții

În sensul prezentului capitol și al titlului VI, se aplică următoarele definiții:

termeni generali

- (1) „risc de credit al contrapartidei” (denumit în continuare „CCR”) înseamnă riscul ca o contrapartidă la o tranzacție să intre în stare de nerambursare înainte de decontarea finală a fluxurilor de numerar aferente tranzacției;

tipuri de tranzacții

- (2) „tranzacții cu termen lung de decontare” înseamnă tranzacții în care o contrapartidă se angajează să livreze un titlu, o marfă sau o sumă în valută contra numerar, alte instrumente financiare sau mărfuri, sau invers, la o dată de decontare sau de livrare, specificată prin contract, care depășește durata standard pe piață pentru acest tip particular de tranzacție sau cinci zile lucrătoare de la data la care instituția a intrat în tranzacție, dacă această a doua durată este mai scurtă;
- (3) „tranzacții de creditare în marjă” înseamnă tranzacții în care o instituție acordă credit în legătură cu achiziționarea, vânzarea, deținerea sau tranzacționarea de titluri. Tranzacțiile de creditare în marjă nu includ alte împrumuturi care sunt acoperite cu garanții reale sub formă de titluri;

seturi de compensare, seturi de acoperire a riscului și termeni conecși

- (4) „set de compensare” înseamnă un grup de tranzacții între o instituție și o singură contrapartidă, care face obiectul unui acord de compensare bilaterală executoriu din punct de vedere juridic și recunoscut în conformitate cu secțiunea 7 și cu capitolul 4;

Orice tranzacție care nu face obiectul unui acord de compensare bilaterală executoriu din punct de vedere juridic și recunoscut în conformitate cu secțiunea 7 trebuie tratată ca fiind ea însăși un set de compensare în sensul prezentului capitol;

În cadrul metodei modelului intern prevăzută în secțiunea 6, toate seturile de compensare cu o singură contrapartidă pot fi tratate ca un singur set de compensare, dacă valorile de piață simulate negative ale fiecărui set de compensare sunt stabilite la 0 în estimarea expunerii așteptate (denumită în continuare „EE”);

- (5) „poziție de risc” înseamnă o valoare de risc care este atribuită unei tranzacții, pe baza unui algoritm predeterminat, în cadrul metodei standardizate prevăzute în secțiunea 5;
- (6) „set de acoperire a riscului” înseamnă un grup de poziții de risc care rezultă din tranzacțiile din cadrul unui singur set de compensare și în cazul cărora numai soldul este utilizat pentru determinarea valorii expunerii în cadrul metodei standardizate prevăzute în secțiunea 5;
- (7) „contract în marjă” înseamnă un acord, sau dispozițiile unui acord, conform căruia o contrapartidă trebuie să furnizeze garanții reale unei a doua contrapartide, atunci când o expunere a celei de-a doua contrapartide față de prima contrapartidă depășește un nivel specificat;
- (8) „prag de marjă” înseamnă cea mai mare valoare pe care o poate atinge o expunere în curs, înainte ca o parte să aibă dreptul să solicite garanții reale;
- (9) „perioadă de risc de marjă” înseamnă perioada de timp de la ultimul schimb de garanții reale care acoperă un set de compensare de tranzacții cu o contrapartidă aflată în stare de nerambursare până la momentul la care tranzacțiile sunt închise și riscul de piață rezultat face obiectul unei noi acoperiri;
- (10) „scadență efectivă conform metodei modelului intern pentru un set de compensare cu scadența mai mare de un an” înseamnă raportul dintre suma expunerilor așteptate pe durata de viață a tranzacțiilor din setul de compensare, actualizată cu rata randamentului fără risc, și suma expunerilor așteptate pe durata unui an în același set de compensare, actualizată cu rata randamentului fără risc.
- Scadența efectivă poate fi ajustată pentru a ține seama de riscul de reînnoire, prin înlocuirea expunerii așteptate cu expunerea așteptată efectivă pentru orizonturi de previzionare mai mici de un an;
- (11) „compensare între produse diferite” înseamnă includerea, în același set de compensare, a unor tranzacții privind categorii diferite de produse, în conformitate cu normele de compensare între produse diferite, stabilite în prezentul capitol;
- (12) „valoarea de piață curentă” (denumită în continuare „VPC”) în sensul secțiunii 5 înseamnă valoarea de piață netă a portofoliului de tranzacții din cadrul unui set de compensare, la

calculul valorii de piață curente fiind utilizate atât valorile de piață pozitive, cât și cele negative;

distribuții

- (13) „distribuția valorilor de piață” înseamnă distribuția de probabilitate previzionată a valorilor de piață nete ale tranzacțiilor din cadrul unui set de compensare la o dată viitoare (orizont de previzionare), pe baza valorilor de piață realizate ale tranzacțiilor respective la data previzionării;
- (14) „distribuția expunerilor” înseamnă distribuția de probabilitate previzionată a valorilor de piață, care se obține dacă valorile de piață nete negative previzionate se stabilesc la 0;
- (15) „distribuția neutră la risc” înseamnă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă de timp viitoare, calculată pe baza valorilor de piață implicite, precum volatilitățile implicite;
- (16) „distribuție efectivă” înseamnă o distribuție a valorilor de piață sau a expunerilor pe o perioadă de timp viitoare, calculată pe baza valorilor istorice sau realizate, precum volatilitățile calculate pe baza variațiilor înregistrate în trecut ale prețurilor sau ratelor;

măsurări și ajustări ale expunerii

- (17) „expunere curentă” este valoarea mai mare dintre zero și valoarea de piață a unei tranzacții sau a unui portofoliu de tranzacții din cadrul unui set de compensare cu o contrapartidă, care s-ar pierde prin intrarea contrapartidei în stare de nerambursare, presupunând că valoarea tranzacțiilor respective nu poate fi recuperată, nici parțial, în caz de insolvență sau de lichidare;
- (18) „expunere maximă” înseamnă o percentilă superioară a distribuției expunerilor la o anumită dată viitoare, anterioară datei scadenței tranzacției cu cea mai lungă durată din setul de compensare;
- (19) „expunere așteptată” (denumită în continuare „EA”) înseamnă media distribuției expunerilor, la o anumită dată viitoare, înainte de data scadenței tranzacției cu cea mai lungă durată din setul de compensare;
- (20) „expunere așteptată efectivă la o dată specifică” (denumită în continuare „EA efectivă”) este valoarea mai mare dintre expunerea așteptată la data specifică respectivă și expunerea așteptată efectivă la data anterioară;
- (21) „expunerea pozitivă așteptată” (denumită în continuare „EPA”) înseamnă media ponderată în timp a expunerilor așteptate, în care ponderile sunt proporțiile din întreaga perioadă de timp care corespund fiecărei expuneri așteptate;

La calculul cerinței de fonduri proprii, instituțiile utilizează media pe primul an sau, dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, pe durata contractului cu cea mai mare scadență din setul de compensare.

- (22) „expunerea pozitivă așteptată efectivă” (denumită în continuare „EPA efectivă”) înseamnă media ponderată a expunerilor așteptate efective pe primul an al unui set de compensare sau, dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, pe durata contractului cu cea mai mare scadență din setul de compensare, în care ponderile sunt proporțiile din întreaga perioadă de timp care corespund fiecărei expuneri așteptate;

riscuri asociate riscului de credit al contrapartidei

- (23) „risc de reînnoire” înseamnă măsura în care expunerea pozitivă așteptată este subestimată, atunci când se prevede că tranzacțiile viitoare cu o contrapartidă se vor desfășura în mod continuu;

Expunerea suplimentară generată de aceste tranzacții viitoare nu se include în calculul expunerii pozitive așteptate;

- (24) „contrapartidă” în sensul secțiunii 7 înseamnă orice persoană juridică sau fizică care participă la un acord de compensare și are capacitatea contractuală necesară în acest sens;

- (25) „acord de compensare contractuală între produse diferite” înseamnă un acord contractual bilateral între o instituție și o contrapartidă, care creează o obligație juridică unică (pe baza compensării tranzacțiilor incluse) ce acoperă toate acordurile-cadru bilaterale și toate tranzacțiile privind diferite categorii de produse, incluse în acest acord;

În sensul prezentei definiții, „categorii diferite de produse” înseamnă:

- (a) tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare și luare de titluri și mărfuri cu împrumut;
 - (b) tranzacții de creditare în marjă;
 - (c) contractele enumerate în anexa II;
- (26) „segment de plată” înseamnă plata convenită la o tranzacție pe o piață nereglementată cu un instrument financiar derivat, care are un profil de risc liniar și prevede schimbul unui instrument financiar contra unei plăți.

În cazul tranzacțiilor care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți, aceste două segmente de plată constau în plăți brute convenite prin contract, incluzând valoarea noțională a tranzacției.

SECȚIUNEA 2

METODE DE CALCUL AL VALORII EXPUNERII

Articolul 268

Metode de calcul al valorii expunerii

1. Instituțiile determină valoarea expunerii pentru contractele enumerate în anexa II, pe baza uneia din metodele prevăzute în secțiunile 3 – 6, în conformitate cu prezentul articol.

O instituție care nu este eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 89 nu trebuie să utilizeze metoda expunerii inițiale. O instituție nu trebuie să utilizeze metoda expunerii inițiale pentru a determina valoarea expunerii pentru contractele enumerate la punctul 3 din anexa II.

Un grup de instituții poate utiliza în mod permanent metodele prevăzute în secțiunile 3 – 6, combinate. O singură instituție nu trebuie să utilizeze metoda marcării la piață și metoda expunerii inițiale combinate, cu excepția cazului în care una din metode este utilizată pentru cazurile prevăzute la articolul 276 alineatul (6).

2. Dacă obține aprobarea autorităților competente în conformitate cu articolul 277 alineatele (1) și (2), o instituție poate determina valoarea expunerii pentru următoarele elemente, utilizând metoda modelului intern prevăzută în secțiunea 6:

- (a) contractele enumerate în anexa II;
- (b) tranzacțiile de răscumpărare;
- (c) operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut;
- (d) tranzacțiile de creditare în marjă;
- (e) tranzacțiile cu termen lung de decontare.

3. Dacă o instituție achiziționează protecție prin intermediul unui instrument financiar derivat de credit pentru a acoperi o expunere din afara portofoliului de tranzacționare sau o expunere la riscul de credit al contrapartidei, aceasta poate calcula cerința de fonduri proprii pentru expunerea acoperită în conformitate:

- (a) fie cu articolele 228 - 231;
- (b) fie cu articolul 148 alineatul (3) sau cu articolul 179, dacă aprobarea a fost acordată în conformitate cu articolul 138.

Valoarea expunerii la riscul de credit al contrapartidei aferent acestor instrumente financiare derivate de credit este zero, cu excepția cazului în care o instituție aplică abordarea prevăzută la articolul 293 alineatul (2) la litera (h) punctul (ii).

4. Fără a aduce atingere alineatului (3), o instituție poate decide să includă, în mod consecvent, în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapartidei toate instrumentele financiare derivate de credit care nu sunt incluse în portofoliul de tranzacționare și sunt achiziționate ca protecție pentru acoperirea unei expuneri din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expuneri la riscul de credit al contrapartidei, dacă protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentului regulament.
5. Dacă instrumentele de tip credit default swap vândute de o instituție sunt tratate de aceasta ca protecție a creditului furnizată și fac obiectul unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul de credit al suportului la întreaga valoare noțională, valoarea expunerii acestor instrumente la riscul de credit al contrapartidei în afara portofoliului de tranzacționare este zero.

6. În cadrul tuturor metodelor prevăzute în secțiunile 3 - 6, valoarea expunerii pentru o anumită contrapartidă este egală cu suma valorilor expunerilor calculate pentru fiecare set de compensare cu contrapartida respectivă.

Dacă o instituție calculează, în conformitate cu capitolul 2, valorile ponderate la risc ale expunerilor care rezultă din instrumente financiare derivate OTC, valoarea expunerii pentru un anumit set de compensare a instrumentelor financiare derivate OTC enumerate în anexa II, calculată în conformitate cu prezentul capitol, este valoarea mai mare dintre zero și diferența dintre suma valorilor expunerilor pentru toate seturile de compensare cu contrapartida și suma valorilor CVA pentru contrapartida respectivă, care este recunoscută de instituție ca fiind o reducere suportată a valorii contabile.

7. Instituțiile determină valoarea expunerii pentru expunerile care rezultă din tranzacții cu termen lung de decontare prin oricare din metodele prevăzute în secțiunile 3 - 6, indiferent de metoda aleasă pentru a trata instrumentele financiare derivate OTC și tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut și tranzacțiile de creditare în marjă. La calculul cerințelor de fonduri proprii pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, o instituție care utilizează abordarea prevăzută în capitolul 3 poate atribui ponderi de risc în cadrul abordării prevăzute în capitolul 2, în mod permanent și indiferent de importanța acestor poziții.
8. În cazul metodelor prevăzute în secțiunile 3 și 4, instituția trebuie să adopte o metodologie coerentă pentru determinarea valorii noționale și trebuie să se asigure că valoarea noțională care este luată în considerare constituie un indicator adecvat pentru riscul inerent contractului. În cazul în care contractul prevede o multiplicare a fluxurilor de numerar, valoarea noțională trebuie ajustată de instituție pentru a ține seama de efectele multiplicării asupra structurii de risc a contractului respectiv.

SECȚIUNEA 3

METODA MARCĂRII LA PIAȚĂ

Articolul 269

Metoda marcării la piață

1. Pentru a determina costul de înlocuire curent al tuturor contractelor cu valori pozitive, instituțiile trebuie să atașeze contractelor valorile de piață curente.
2. Pentru a determina expunerea de credit viitoare potențială, instituțiile trebuie să înmulțească valorile noționale sau valorile suport, după caz, cu procentele din tabelul 1, în conformitate cu următoarele principii:
 - (a) contractele care nu se încadrează în una din cele cinci categorii indicate în tabelul 1, se tratează ca fiind contracte pe mărfuri, altele decât metalele prețioase;
 - (b) în cazul contractelor care implică schimburi multiple ale principalului, procentele se înmulțesc cu numărul de plăți care mai rămân de efectuat conform contractului;

- (c) în cazul contractelor care sunt structurate astfel încât expunerile rămase să fie regularizate după anumite date de plată specificate și ai căror termeni sunt revizuiți astfel încât valoarea de piață a contractului să fie zero la datele specificate respective, scadența reziduală este egală perioada de timp rămasă până la data următoarei revizuiți a termenilor. În cazul contractelor pe rata dobânzii care îndeplinesc criteriile de mai sus și au o scadență reziduală mai mare de un an, procentul nu trebuie să fie mai mic de 0,5 %.

Tabelul 1					
Scadență reziduală	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur	Contracte pe titluri de capital	Contracte pe metale prețioase, cu excepția aurului	Contracte pe mărfuri, altele decât metalele prețioase
Mai mică sau egală cu un an	0 %	1 %	6 %	7 %	10 %
Mai mare de un an dar mai mică sau egală cu cinci ani	0.5 %	5 %	8 %	7 %	12 %
Mai mare de cinci ani	1.5 %	7.5 %	10 %	8 %	15 %

3. În cazul contractelor pe mărfuri, altele decât aurul, menționate la punctul 3 din anexa II, ca alternativă la aplicarea procentelor din tabelul 1, o instituție poate să aplice procentele din tabelul 2, cu condiția să utilizeze pentru contractele respective abordarea extinsă pe benzi de scadență prevăzută la articolul 350.

Tabelul 2				
Scadență reziduală	Metale prețioase (cu excepția aurului)	Metale de bază	Produse agricole (perisabile)	Altele, inclusiv produse energetice
Mai mică sau egală cu un an	2 %	2,5 %	3 %	4 %
Mai mare de un an dar mai mică sau egală cu cinci ani	5 %	4 %	5 %	6 %

Mai mare de cinci ani	7,5 %	8 %	9 %	10 %
-----------------------	-------	-----	-----	------

4. Suma dintre costul de înlocuire curent și expunerea de credit viitoare potențială este valoarea expunerii.

SECȚIUNEA 4 METODA EXPUNERII INIȚIALE

Articolul 270 Metoda expunerii inițiale

1. Valoarea expunerii este valoarea noțională a fiecărui instrument, înmulțită cu procente indicate în tabelul 3.

Tabelul 3		
Scadența inițială	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb și pe aur
Mai mică sau egală cu un an	0,5 %	2 %
Mai mare de un an, dar mai mică sau egală cu doi ani	1 %	5 %
Adaos pentru fiecare an în plus	1 %	3 %

2. Pentru calcularea valorii expunerii contractelor pe rata dobânzii, o instituție poate decide să utilizeze fie scadența inițială, fie scadența reziduală.

SECȚIUNEA 5 METODA STANDARDIZATĂ

Articolul 271 Metoda standardizată

1. Instituțiile pot utiliza metoda standardizată (denumită în continuare „MS”) numai pentru a calcula valoarea expunerii pentru instrumentele financiare derivate OTC și pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare.
2. Atunci când aplică metoda standardizată, instituțiile calculează valoarea expunerii separat pentru fiecare set de compensare, deducând garanțiile reale, după cum urmează:

$$Expunerea\ valorii = \beta \cdot \max \left\{ CMV - CMC, \sum_i \left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right| \cdot CCRM_j \right\}$$

unde:

CMV = valoarea de piață curentă a portofoliului de tranzacții din cadrul setului de compensare cu o contrapartidă, înainte de deducerea garanțiilor reale, unde:

$$CMV = \sum_i CMV_i$$

unde:

CMV_i = valoarea de piață curentă a tranzacției i;

CMC = valoarea de piață curentă a garanțiilor reale atribuite setului de compensare, unde:

$$CMC = \sum_l CMC_l$$

unde:

CMC_l = valoarea de piață curentă a garanției reale l;

i = indicele care desemnează tranzacția;

l = indicele care desemnează garanția reală;

j = indicele care desemnează categoria setului de acoperire a riscului;

În acest sens, seturile de acoperire a riscului corespund factorilor de risc pentru care pozițiile de risc de semn opus pot fi compensate pentru a obține o poziție de risc netă, pe care să se bazeze măsurarea expunerii;

RPT_{ij} = poziția de risc care rezultă din tranzacția i în raport cu setul de acoperire a riscului j;

RPC_{lj} = poziția de risc care rezultă din garanția reală l în raport cu setul de acoperire a riscului j;

CCRM_j = multiplicatorul riscului de credit al contrapartidei indicat în tabelul 5, în raport cu setul de acoperire a riscului j;

$$\beta = 1,4.$$

3. În scopul calculului prevăzut la alineatul (2):

(a) garanția reală eligibilă primită de la o contrapartidă are semn pozitiv, iar garanția reală furnizată unei contrapartide are semn negativ;

- (b) numai garanțiile reale eligibile în temeiul articolului 193 alineatul (2) și al articolului 232 sunt utilizate în cadrul metodei standardizate;
- (c) o instituție poate să nu țină seama de riscul de rată a dobânzii aferent segmentelor de plată cu scadența reziduală mai mică de un an;
- (d) o instituție poate trata tranzacțiile care constau din două segmente de plată denumite în aceeași monedă ca fiind o singură tranzacție agregată. Tratatamentul segmentelor de plată se aplică tranzacției agregate.

Articolul 272
Tranzacții cu profil de risc liniar

1. Instituțiile pun tranzacțiile cu profil de risc liniar în corespondență cu pozițiile de risc în conformitate cu următoarele dispoziții:
 - (a) tranzacțiile cu profil de risc liniar având ca instrumente financiare suport titluri de capital (inclusiv indici ai titlurilor de capital), aur, alte metale prețioase sau alte mărfuri sunt puse în corespondență cu o poziție de risc pe titlurile de capital respective (sau pe indicii titlurilor de capital) sau pe mărfurile respective și cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru segmentul de plată;
 - (b) tranzacțiile cu profil de risc liniar având ca instrument financiar suport un titlu de creanță sunt puse în corespondență cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru titlul de creanță și cu o altă poziție de risc de rata dobânzii pentru segmentul de plată;
 - (c) tranzacțiile cu profil de risc liniar care prevăd schimbul unei plăți contra altei plăți, inclusiv contractele forward pe cursul de schimb, sunt puse în corespondență cu o poziție de risc de rată a dobânzii pentru fiecare segment de plată.

Dacă, în cadrul unei tranzacții menționate la literele (a), (b) sau (c), un segment de plată sau titlul de creanță suport sunt denumite în valută, segmentul de plată sau instrumentul financiar suport respectiv sunt, de asemenea, puse în corespondență cu o poziție de risc pe aceeași valută.
2. În sensul alineatului (1), dimensiunea unei poziții de risc care rezultă dintr-o tranzacție cu profil de risc liniar este valoarea noțională efectivă (prețul de piață înmulțit cu cantitatea) a instrumentelor financiare sau a mărfurilor suport, cu excepția titlurilor de creanță, convertită în moneda națională a instituției prin înmulțire cu cursul de schimb respectiv.
3. În cazul titlurilor de creanță și al segmentelor de plată, dimensiunea poziției de risc este valoarea noțională efectivă a plăților brute rămase de efectuat (inclusiv valoarea noțională) convertită în moneda națională a statului membru în care instituția își are sediul și înmulțită cu durata modificată a titlului de creanță sau a segmentului de plată, după caz.
4. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument de tip credit default swap este valoarea noțională a titlului de creanță de referință, înmulțită cu scadența reziduală a instrumentului de tip credit default swap.

Articolul 273
Tranzacții cu profil de risc neliniar

1. Instituțiile determină dimensiunea pozițiilor de risc pentru tranzacțiile cu profil de risc neliniar în conformitate cu următoarele alineate.
2. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat OTC având un profil de risc neliniar, inclusiv din opțiuni și instrumente de tip swaption, al cărui instrument financiar suport nu este un titlu de creanță, este egală cu echivalentul delta al valorii notionale efective a instrumentului financiar suport al tranzacției în conformitate cu articolul 274 alineatul (1).
3. Dimensiunea unei poziții de risc care provine dintr-un instrument financiar derivat OTC având un profil de risc neliniar, inclusiv din opțiuni și instrumente de tip swaption, al cărui instrument financiar suport este un titlu de creanță sau un segment de plată, este egală cu echivalentul delta al valorii notionale efective a instrumentului financiar sau a segmentului de plată, înmulțit cu durata modificată a titlului de creanță, sau a segmentului de plată, după caz.
4. Pentru determinarea pozițiilor de risc, instituțiile tratează garanțiile reale după cum urmează:
 - (a) garanția reală primită de la o contrapartidă se tratează ca o creanță asupra contrapartidei provenind dintr-un instrument financiar derivat (poziție lungă), care este scadentă în ziua determinării;
 - (b) garanția furnizată contrapartidei se tratează ca o obligație față de contrapartidă (poziție scurtă), care este scadentă în ziua determinării.

Articolul 274
Calculul pozițiilor de risc

1. O instituție determină dimensiunea și semnul unei poziții de risc după cum urmează:
 - (a) pentru toate instrumentele, altele decât titlurile de creanță:
 - (i) ca valoare notională efectivă, în cazul unei tranzacții cu profil de risc liniar;
 - (ii) ca echivalent delta al valorii notionale, $p_{ref} \cdot \frac{\partial V}{\partial p}$, în cazul unei tranzacții cu profil de risc neliniar,

unde:

P_{ref} = prețul instrumentului suport, exprimat în moneda de referință;

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, valoarea este prețul opțiunii);

p = prețul instrumentului suport, exprimat în aceeași monedă ca V ;

(b) pentru titlurile de creanță și pentru segmentele de plată ale tuturor tranzacțiilor:

(i) ca valoare noțională efectivă înmulțită cu durata modificată, în cazul unei tranzacții cu profil de risc liniar;

(ii) ca echivalent delta al valorii noționale înmulțit cu durata modificată, $\frac{\partial V}{\partial r}$, în cazul unei tranzacții cu profil de risc neliniar,

unde:

V = valoarea instrumentului financiar (în cazul unei opțiuni, valoarea este prețul opțiunii);

r = nivelul ratei dobânzii.

Dacă V este denominată în altă monedă decât moneda de referință, instrumentul financiar derivat se convertește în moneda de referință prin înmulțire cu cursul de schimb respectiv.

2. În scopul aplicării formulelor de la alineatul (1), instituțiile grupează pozițiile de risc în seturi de acoperire a riscului. Valoarea absolută a sumei pozițiilor de risc rezultate se calculează pentru fiecare set de acoperire a riscului. Rezultatul acestui calcul este poziția de risc netă, iar aceasta se calculează, în scopul alineatului (1), după cum urmează:

$$\left| \sum_i RPT_{ij} - \sum_l RPC_{lj} \right|$$

Articolul 275

Poziții de risc de rată a dobânzii

1. Pentru a calcula pozițiile de risc de rată a dobânzii, instituțiile aplică următoarele dispoziții.
2. Pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din:

- (a) depozite în numerar primite de la contrapartidă drept garanție reală;
- (b) segmente de plată;
- (c) titluri de creanță suport,

și cărora, în fiecare caz, li se aplică o cerință de capital mai mică sau egală cu 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 de la articolul 325 sunt atribuite de către instituții unuia din cele șase seturi de acoperire a riscului pentru fiecare monedă, prevăzute în tabelul 4.

Tabelul 4		
	Rate ale dobânzii de	Rate ale dobânzii de referință

	referință guvernamentale	neguvernamentale
Scadența	< 1 an $> 1 \leq 5$ ani > 5 ani	< 1 an $> 1 \leq 5$ ani > 5 ani

3. Pentru pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din titluri de creanță suport sau din segmente de plată pentru care rata dobânzii este legată de o rată a dobânzii de referință care reprezintă un nivel general al ratelor de dobândă de pe piață, maturitatea reziduală este durata de timp până la următoarea reajustare a ratei dobânzii. În toate celelalte cazuri, scadența reziduală este durata de viață rămasă a titlului de creanță suport sau, în cazul unui segment de plată, durata de viață rămasă a tranzacției.

Articolul 276
Seturi de acoperire a riscului

1. Instituțiile stabilesc seturi de acoperire a riscului în conformitate cu alineatele (2) - (5).
2. Pentru fiecare emitent al unui titlu de creanță de referință care este suportul unui instrument de tip credit default swap există un set de acoperire a riscului.

Instrumentele de tip nth-to-default credit default swap pentru un ansamblu se tratează după cum urmează:

- (a) dimensiunea unei poziții de risc pe un titlu de creanță de referință dintr-un ansamblu, care este suportul unui instrument de tip nth-to-default credit default swap, este valoarea noțională efectivă a titlului de creanță de referință, înmulțită cu durata modificată a instrumentului financiar derivat de tip nth-to-default legată de o schimbare a marjei de credit a titlului de creanță de referință;
 - (b) pentru fiecare titlu de creanță de referință dintr-un ansamblu, care este suportul unui instrument de tip nth-to-default credit default swap dat, există un set de acoperire a riscului; Pozițiile de risc care provin din diferite instrumente de tip nth-to-default credit default swap nu se includ în același set de acoperire a riscului;
 - (c) multiplicatorul riscului de credit al contrapartidei aplicabil fiecărui set de acoperire a riscului creat pentru unul din titlurile de creanță de referință ale unui instrument financiar derivat de tip nth-to-default este următorul:
 - (i) 0,3% pentru titlurile de creanță de referință care au o evaluare a creditului efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, echivalentă cu gradul 1 – 3 de calitate a creditului ;
 - (ii) 0,6 % pentru alte titluri de creanță.
3. Pentru pozițiile de risc de rată a dobânzii care provin din:

- (a) depozite în numerar furnizate unei contrapartide drept garanție reală, atunci când contrapartida respectivă nu are obligații de plată cu risc specific scăzut restante;
- (b) titluri de creanță suport,

și cărora li se aplică o cerință de capital mai mare de 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 de la articolul 325, există un grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent.

Atunci când un segment de plată reproduce un astfel de titlu de creanță, există, de asemenea, un set de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al titlului de creanță de referință.

O instituție poate atribui aceluiași set de acoperire a riscului pozițiile de risc care provin din titlurile de creanță ale unui anumit emitent sau din titlurile de creanță de referință ale aceluiași emitent care sunt reproduse de segmente de plată sau sunt suportul unui instrument de tip credit default swap.

4. Instrumentele financiare suport, altele decât titlurile de creanță, se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai dacă sunt instrumente identice sau similare. În toate celelalte cazuri, acestea se atribuie unor seturi de acoperire a riscului diferite.

Pentru scopul prezentului alineat, instituțiile stabilesc dacă instrumentele suport sunt similare, în conformitate cu următoarele principii:

- (a) pentru titlurile de capital, instrumentele suport sunt similare dacă sunt emise de același emitent. Un indice al titlurilor de capital se tratează ca un emitent distinct;
- (b) pentru metalele prețioase, instrumentele suport similare sunt cele pe același metal. Un indice al metalelor prețioase se tratează ca metal prețios distinct;
- (c) pentru energia electrică, instrumentele suport sunt similare dacă drepturile și obligațiile de livrare se referă la aceeași perioadă de vârf de sarcină sau din afara vârfului de sarcină, din oricare interval de 24 de ore;
- (d) pentru mărfuri, instrumentele suport similare sunt cele pe aceeași marfă. Un indice al mărfurilor se tratează ca marfă distinctă.

5. Multiplicatorii riscului de credit al contrapartidei (denumiți în continuare „CCRM”) pentru diferitele categorii de seturi de acoperire a riscului sunt indicați în tabelul următor:

Tabelul 5		
	Categorii de seturi de acoperire a riscului	CCRM
1.	Ratele dobânzii	0,2 %
2.	Ratele dobânzii pentru pozițiile de risc provenind dintr-un titlu de creanță de referință care este suport al unui instrument de tip credit default swap și căruia i se aplică o cerință de capital mai mică sau egală cu 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din titlul IV	0,3 %

	capitolul 2	
3.	Ratele dobânzii pentru poziții de risc provenind dintr-un titlu de creanță sau dintr-un titlu de creanță de referință căruia i se aplică o cerință de capital mai mare de 1,60 % în conformitate cu tabelul 1 din titlul IV capitolul 2	0,6 %
4.	Cursuri de schimb	2,5 %
5.	Energie electrică	4 %
6.	Aur	5 %
7.	Titluri de capital	7 %
8.	Metale prețioase (altele decât aurul)	8,5 %
9.	Alte mărfuri (cu excepția metalelor prețioase și a energiei electrice)	10 %
10.	Instrumente suport ale instrumentelor financiare derivate OTC, care nu sunt incluse în categoriile de mai sus	10 %

Instrumentele suport ale instrumentelor financiare derivate OTC, menționate la punctul 10 din tabelul 5, se atribuie unor seturi de acoperire a riscului distincte pentru fiecare categorie de instrument suport.

6. Pentru tranzacțiile cu profil de risc neliniar sau pentru segmentele de plată și tranzacțiile care au ca suport titluri de creanță, pentru care instituția nu poate determina delta sau durata modificată, după caz, cu ajutorul unui model aprobat de autoritatea competentă în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață, autoritatea competentă trebuie fie să determine, în mod prudent, dimensiunea pozițiilor de risc și multiplicatorii CCRM_j aplicabili, fie să solicite instituției să utilizeze metoda prevăzută în secțiunea 3. Compensarea nu este recunoscută (respectiv, valoarea expunerii se calculează ca în cazul unui set de compensare care cuprinde numai o tranzacție).
7. O instituție trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un set de acoperire a riscului, aceasta este acoperită de un contract de compensare executoriu din punct de vedere juridic care îndeplinește cerințele stabilite în secțiunea 7.
8. O instituție care utilizează garanții reale pentru a diminua riscul de credit al contrapartidei trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de recunoașterea efectului garanțiilor reale în calculele sale, garanțiile reale respectă cerințele de securitate juridică stabilite în capitolul 4.

SECȚIUNEA 6

METODA MODELULUI INTERN

Articolul 277 *Metoda modelului intern*

1. Dacă autoritățile competente consideră că cerința prevăzută la alineatul (2) a fost îndeplinită de o instituție, acestea permit instituției respective să utilizeze metoda modelului intern (IMM) pentru a calcula valoarea expunerii pentru oricare din următoarele tranzacții:
 - (a) tranzacțiile menționate la articolul 268 alineatul (2) litera (a);
 - (b) tranzacțiile menționate la articolul 268 alineatul (2) literele (b), (c) și (d);
 - (c) tranzacțiile menționate la articolul 268 alineatul (2) literele (a) – (d)

Dacă o instituție a primit aprobarea de a utiliza metoda modelului intern pentru a calcula valoarea expunerii pentru oricare din tranzacțiile menționate la paragraful precedent literele (a) - (c), aceasta poate, de asemenea, să utilizeze metoda modelului intern pentru tranzacțiile menționate la articolul 268 alineatul (2) litera (e).

Fără a aduce atingere articolului 268 alineatul (1) al treilea paragraf, o instituție poate decide să nu aplice această metodă pentru expunerile care sunt nesemnificative în ceea ce privește dimensiunea și riscul. Într-un astfel de caz, instituția aplică acestor expuneri una din metodele prevăzute în secțiunile 3 - 5.

2. Autoritățile competente permit unei instituții să utilizeze metoda modelului intern pentru calculele menționate la alineatul (1) numai dacă instituția a demonstrat că îndeplinește cerințele stabilite în prezenta secțiune și dacă au verificat că sistemele de administrare a riscului de credit al contrapartidei utilizate de instituție sunt solide și sunt corect implementate.
3. Autoritățile competente pot permite instituțiilor, pentru o perioadă de timp limitată, să aplice metoda modelului intern în mod secvențial pentru diferite tipuri de tranzacții. În cursul acestei perioade de aplicare secvențială, instituțiile pot utiliza metodele prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5 pentru tipul de tranzacție pentru care nu utilizează metoda modelului intern.
4. Pentru toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate OTC și pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, pentru care nu a primit, în temeiul alineatului (1), aprobarea de a utiliza metoda modelului intern, instituția utilizează metodele prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5.

În cadrul unui grup, aceste metode pot fi utilizate în combinație în mod permanent. O instituție poate utiliza aceste metode în combinație numai dacă una din ele este utilizată pentru cazurile prevăzute la articolul 276 alineatul (6).

5. O instituție care a primit, în temeiul alineatului (1), aprobarea de a utiliza metoda modelului intern nu poate reveni la utilizarea metodelor prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5, cu excepția cazului în care are aprobarea autorității competente de a proceda astfel.
6. Dacă o instituție încetează să se conformeze cerințelor stabilite în prezenta secțiune, aceasta notifică autoritatea competentă și îndeplinește una din următoarele acțiuni:
 - (a) prezintă autorității competente un plan pentru revenirea rapidă la conformitate;
 - (b) demonstrează, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că efectul neconformității este nesemnificativ.

Articolul 278
Valoarea expunerii

1. Dacă o instituție a primit, în conformitate cu articolul 277 alineatul (1), aprobarea de a utiliza metoda modelului intern pentru a calcula valoarea expunerii pentru toate sau numai pentru unele din tranzacțiile menționate la alineatul respectiv, aceasta trebuie să măsoare valoarea expunerii tranzacțiilor respective la nivelul setului de compensare.

Modelul utilizat de instituție în acest scop trebuie:

- (a) să specifice distribuția previzionată a modificărilor valorii de piață a setului de compensare, care pot fi atribuite modificărilor concomitente ale variabilelor relevante ale pieței, precum ratele dobânzii și cursurile de schimb;
 - (b) să calculeze valoarea expunerii pentru setul de compensare la fiecare dată viitoare, pe baza modificărilor concomitente ale variabilelor pieței.
2. Pentru ca modelul să reflecte efectele constituirii marjei, modelul valorii garanției reale trebuie să îndeplinească cerințele referitoare la modelul IMM, cantitative, calitative și privind datele, în conformitate cu prezenta secțiune, iar instituția poate să includă în distribuțiile previzionate a modificărilor valorii de piață a setului de compensare numai garanțiile financiare eligibile definite la articolul 193 alineatul (2) și la articolul 232.
3. Cerința de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapartidei pentru expunerile la riscul de credit al contrapartidei în cazul cărora o instituție aplică metoda modelului intern trebuie să fie cea mai mare dintre următoarele cerințe:
 - (a) cerința de fonduri proprii pentru aceste expuneri, calculată pe baza expunerii pozitive așteptate efective, utilizând datele de piață curente;
 - (b) cerința de fonduri proprii pentru aceste expuneri, calculată pe baza expunerii pozitive așteptate efective, utilizând o singură calibrare a stresului (*stress calibration*) coerentă cu toate expunerile la riscul de credit al contrapartidei în cazul cărora instituția aplică metoda modelului intern.

4. Cu excepția contrapartidelor identificate ca având un risc de corelare defavorabilă (*Wrong-Way Risk*) specific, care se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 285 alineatele (4) și (5), instituțiile trebuie să calculeze valoarea expunerii ca produs dintre alfa (α) și expunerea pozitivă așteptată efectivă, după cum urmează:

$$\text{valoarea expunerii} = \alpha \cdot \frac{\text{expunerea pozitivă}}{\text{așteptată efectivă}}$$

unde:

$\alpha = 1,4$, cu excepția cazului în care autoritățile competente solicită o valoare α mai mare sau permit instituțiilor să utilizeze estimările proprii în conformitate cu alineatul (9);

Expunerea pozitivă așteptată efectivă se calculează prin estimarea expunerii așteptate (EE_t) ca expunere medie la o dată viitoare t , media fiind determinată pe baza valorilor viitoare posibile ale factorilor de risc de piață relevanți.

Modelul estimează expunerea așteptată la o serie de date viitoare t_1, t_2, t_3 etc.

5. Expunerea așteptată (EE) efectivă se calculează prin recurență după cum urmează:

$$\text{Effective } EE_{t_k} = \max \{ \text{Effective } EE_{t_{k-1}}, EE_{t_k} \}$$

unde:

data curentă este t_0 ;

EE_{t_0} efectivă este egală cu expunerea curentă.

6. Expunerea pozitivă așteptată efectivă este expunerea așteptată efectivă medie pe durata primului an al expunerii viitoare. Dacă toate contractele din setul de compensare ajung la scadență în mai puțin de un an, expunerea pozitivă așteptată este expunerea așteptată medie până la data la care toate contractele din setul de compensare ajung la scadență. Expunerea pozitivă așteptată efectivă se calculează ca medie ponderată a expunerilor așteptate efective:

$$\frac{\text{Expunerea pozitivă așteptată efectivă}}{\text{efectivă}} = \sum_{k=1}^{\min\{1 \text{ an, scadență}\}} \text{Effective } EE_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

unde ponderile $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ permit calculul expunerii viitoare la date care nu sunt egal repartizate în timp.

7. Instituțiile calculează cuantificările expunerii așteptate sau ale expunerii maxime pe baza unei distribuții a expunerilor care ține seama de posibilitatea ca expunerile să nu fie normal distribuite.

8. O instituție poate utiliza o cuantificare a distribuției calculată de model, care este mai prudentă decât produsul dintre α și expunerea pozitivă așteptată efectivă, calculat în conformitate cu ecuația de la alineatul (4) pentru fiecare contrapartidă.
9. Fără a aduce atingere alineatului (4), autoritățile competente pot permite instituțiilor să utilizeze propriile estimări ale alfa, dacă:
 - (a) alfa este egal cu raportul dintre capitalul intern rezultat în urma unei simulări complete, pentru toate contrapartidele, a expunerii la riscul de credit al contrapartidei (la numărător) și capitalul intern bazat pe expunerea pozitivă așteptată (la numitor);
 - (b) la numitor, expunerea pozitivă așteptată este utilizată ca și când ar fi o sumă fixă rămasă de rambursat.

Atunci când se estimează în conformitate cu prezentul alineat, alfa nu trebuie să fie mai mic de 1,2.

10. În scopul estimării alfa în conformitate cu alineatul (9), o instituție trebuie să se asigure că numărătorul și numitorul sunt calculați în mod coerent cu metodologia de modelare, specificațiile parametrilor și compoziția portofoliului. Abordarea utilizată pentru a estima α trebuie să se bazeze pe abordarea instituției în ceea ce privește capitalul intern, să fie bine formalizată și să fie supusă unei validări independente. În plus, o instituție trebuie să-și revizuiască estimările cu privire la alfa cel puțin trimestrial și chiar mai frecvent în cazul în care compoziția portofoliului variază în timp. Instituția trebuie, de asemenea, să evalueze riscul aferent modelului.
11. O instituție trebuie să demonstreze, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, că estimările sale interne cu privire la alfa reflectă, la numărător, sursele semnificative ale dependenței distribuției valorilor de piață ale tranzacțiilor sau ale portofoliilor de tranzacții pentru toate contrapartidele. Estimările interne cu privire la α trebuie să țină seama de granularitatea portofoliilor.
12. La supravegherea utilizării estimărilor în conformitate cu alineatul (9), autoritățile competente trebuie să țină seama de variația considerabilă a estimărilor lui alfa care rezultă din potențialele specificații eronate din modelele utilizate pentru numărător, în special dacă există convexitate.
13. După caz, volatilitățile și corelările factorilor de risc de piață, utilizate în modelarea comună a riscului de piață și a riscului de credit, trebuie să fie condiționate de factorul de risc de credit, pentru a reflecta creșterile potențiale ale volatilității sau ale corelării în cazul unui declin economic.

Articolul 279

Valoarea expunerii pentru seturile de compensare care fac obiectul unui contract în marjă

1. Dacă setul de compensare face obiectul unui contract în marjă și al evaluării zilnice la prețul pieței, o instituție poate să utilizeze una din următoarele măsurări ale expunerii pozitive așteptate:

- (a) expunerea pozitivă așteptată efectivă, fără a lua în considerare vreo garanție reală deținută sau furnizată prin constituirea marjei, plus orice garanție reală furnizată contrapartidei independent de procesul de evaluare zilnică și de constituire a marjei sau de expunerea curentă;
- (b) un adaos care reflectă creșterea potențială a expunerii pe parcursul perioadei de risc de marjă, plus valoarea mai mare dintre:
 - (i) expunerea curentă, inclusiv orice garanții reale deținute sau furnizate la momentul respectiv, altele decât garanțiile reale executate sau în litigiu;
 - (ii) cea mai mare expunere netă, inclusiv garanțiile reale din cadrul contractului în marjă, care nu declanșează o executare a garanțiilor reale. Această sumă trebuie să ia în considerare toate pragurile, sumele minime ale transferurilor, sumele independente și marjele inițiale, aplicabile în temeiul contractului în marjă;
- (c) dacă, la estimarea expunerii așteptate, modelul reflectă efectele constituirii marjei, instituția poate, cu aprobarea autorității competente, să utilizeze măsurarea prin intermediul modelului a expunerii așteptate direct în ecuația de la articolul 13 alineatul (5). Autoritățile competente acordă o astfel de aprobare numai dacă verifică faptul că, la estimarea expunerii așteptate, modelul reflectă în mod corect efectele constituirii marjei.

În sensul literei (b), instituțiile calculează adaosul ca modificare pozitivă așteptată a valorii de marcare la piață a tranzacțiilor pe parcursul perioadei de risc de marjă. Modificările valorii garanției reale trebuie luate în considerare prin utilizarea ajustărilor de volatilitate reglementate în conformitate cu secțiunea 3 din capitolul 4, sau a estimărilor proprii pentru ajustările de volatilitate ale metodei extinse a garanțiilor financiare, dar fără să se presupună plata vreunei garanții reale în perioada de risc de marjă. Perioada de risc de marjă nu poate fi mai mică decât perioadele minime prevăzute la alineatele (2) - (4).

2. În cazul tranzacțiilor supuse ajustării zilnice a marjei și evaluării zilnice la prețul pieței, perioada de risc de marjă utilizată pentru modelarea valorii expunerii cu contracte în marjă nu trebuie să fie mai mică de:

- (a) 5 zile lucrătoare pentru seturile de compensare care constau numai în tranzacții de răscumpărare, în operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut și în tranzacții de creditare în marjă;
- (b) 10 zile lucrătoare pentru toate celelalte seturi de compensare.

Literele (a) și (b) fac obiectul următoarelor excepții:

- (i) pentru toate seturile de compensare în care numărul tranzacțiilor depășește 5 000 în orice moment din cursul unui trimestru, perioada de risc de marjă pentru trimestrul următor nu trebuie să fie mai mică de 20 de zile lucrătoare. Această excepție nu se aplică expunerilor din tranzacții ale instituțiilor;
- (ii) pentru seturile de compensare care conțin una sau mai multe tranzacții implicând fie garanții reale nelichide, fie un instrument financiar derivat OTC care nu poate

fi ușor înlocuit, perioada de risc de marjă nu trebuie să fie mai mică de 20 de zile lucrătoare.

O instituție stabilește faptul că garanția reală este nelichidă sau că instrumentele financiare derivate OTC nu pot fi ușor înlocuite, în contextul unor condiții de criză a pieței, caracterizate prin lipsa piețelor active în mod continuu, în care o contrapartidă ar obține, într-un termen de două zile sau mai scurt, mai multe cotații de preț care nu ar provoca mișcări pe piață sau nu ar reprezenta un preț reflectând o subcotare pe piață (în cazul garanției reale) sau o supracotare pe piață (în cazul unui instrument financiar derivat OTC).

O instituție trebuie să stabilească dacă tranzacțiile sau titlurile pe care le deține drept garanții reale sunt concentrate pe o anumită contrapartidă și dacă este în măsură, în cazul în care contrapartida respectivă iese de pe piață în mod precipitat, să înlocuiască aceste tranzacții sau titluri.

3. Dacă o instituție a fost implicată în mai mult de două litigii privind apeluri în marjă pentru un anumit set de compensare sau o anumită contrapartidă în ultimele două trimestre, care au durat mai mult decât perioada de risc de marjă aplicabilă în temeiul alineatului (2), aceasta trebuie să utilizeze, pentru următoarele două trimestre, o perioadă de risc de marjă cel puțin dublă față de perioada specificată la alineatul (2) pentru setul de compensare respectiv.
4. Pentru ajustarea marjei cu o periodicitate de N de zile, perioada de risc de marjă trebuie să fie cel puțin egală cu perioada specificată la alineatul (2), F, plus N zile minus o zi. Respectiv:
$$\text{Perioada de risc de marjă} = F + N - 1$$
5. Dacă modelul intern include efectul constituirii marjei asupra modificărilor valorii de piață a setului de compensare, în calculele valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate OTC și pentru tranzacțiile de finanțare prin titluri, instituția modelează garanțiile reale, altele decât numerarul în aceeași monedă ca și expunerea în sine, împreună cu expunerea.
6. Dacă nu poate modela garanțiile reale împreună cu expunerea, instituția nu trebuie să recunoască, în calculele valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate OTC și pentru tranzacțiile de finanțare prin titluri, efectul garanțiilor reale, altele decât numerarul în aceeași monedă ca și expunerea în sine, cu excepția cazului în care utilizează fie ajustări de volatilitate care îndeplinesc cerințele metodei extinse a garanțiilor financiare în ceea ce privește estimările proprii ale ajustărilor de volatilitate, fie ajustările de volatilitate reglementate standard în conformitate cu capitolul 4.
7. O instituție care utilizează metoda modelului intern trebuie să ignore în modelele sale efectul reducerii valorii expunerii ca urmare a oricărei clauze a unui acord de garanție, care solicită primirea garanției reale în cazul în care calitatea creditului contrapartidei se deteriorează.

Articolul 280

Administrarea riscului de credit al contrapartidei – politici, procese și sisteme

1. O instituție trebuie să stabilească și să mențină un cadru de administrare a riscului de credit al contrapartidei, care constă în:

- (a) politici, procese și sisteme care asigură identificarea, măsurarea, administrarea, aprobarea și raportarea internă a riscului de credit al contrapartidei;
- (b) proceduri care asigură respectarea acestor politici, procese și sisteme.

Aceste politici, procese și sisteme trebuie să fie solide din punct de vedere conceptual, implementate corect și formalizate. Documentația respectivă trebuie să includă explicații cu privire la tehnicile empirice utilizate pentru a măsura riscul de credit al contrapartidei.

2. Cadrul de administrare a riscului de credit al contrapartidei solicitat la alineatul (1) trebuie să țină seama de riscurile de piață, de lichiditate, juridic și operațional care sunt asociate riscului de credit al contrapartidei. În special, cadrul trebuie să asigure faptul că instituția respectă următoarele principii:

- (a) nu derulează tranzacții cu o contrapartidă fără a evalua bonitatea acesteia;
- (b) ține seama în mod corespunzător de riscul de credit în momentul decontării și înaintea acestuia;
- (c) administrează aceste riscuri într-un mod cât mai cuprinzător posibil la nivelul contrapartidei, prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapartidei cu alte expuneri din credite, precum și la nivelul întregii instituții.

3. O instituție care utilizează metoda modelului intern trebuie să se asigure că propriul cadru de administrare a riscului de credit al contrapartidei ține seama, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, de riscurile de lichiditate ale tuturor elementelor următoare:

- (a) potențialele apeluri în marjă primite în contextul schimburilor de marje de variație sau de alte tipuri de marje, precum marja inițială sau independentă, în condiții de șoc negativ pe piață;
- (b) potențiale apeluri primite pentru restituirea garanțiilor reale excedentare furnizate de contrapartidă;
- (c) apeluri rezultând dintr-o potențială retrogradare a propriei evaluări externe a calității creditului.

Instituția trebuie să se asigure că natura și durata reutilizării garanțiilor reale corespund nevoilor sale de lichiditate și nu pun în pericol capacitatea sa de a furniza sau de a restitui rapid garanții reale.

4. Organul de conducere și conducerea superioară a unei instituții trebuie să fie implicate activ în administrarea riscului de credit al contrapartidei, pentru care trebuie să se asigure că sunt alocate resurse adecvate. Conducerea superioară trebuie să cunoască, prin intermediul unui proces formal, limitele modelului utilizat și ipotezele pe care se bazează acesta, precum și impactul acestor limitări și ipoteze asupra credibilității rezultatelor. Conducerea superioară trebuie să aibă, de asemenea, cunoștința de incertitudinile mediului economic și ale aspectelor operaționale, precum și de modul în care acestea sunt luate în considerare de model.

5. Rapoartele zilnice cu privire la expunerile instituției la riscul de credit al contrapartidei, elaborate în conformitate cu articolul 281 alineatul (2) litera (b), trebuie să fie analizate de un nivel al conducerii cu o poziție ierarhică și o autoritate suficiente pentru a impune atât reduceri ale pozițiilor luate în mod individual de administratorii de credite sau de personalul care tranzacționează, cât și reduceri ale expunerii globale a instituției la riscul de credit al contrapartidei.
6. Cadrul de administrare a riscului de credit al contrapartidei stabilit de instituție în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie utilizat în strânsă legătură cu limitele interne de creditare și de tranzacționare. Limitele de creditare și de tranzacționare trebuie să fie corelate cu modelul de măsurare a riscului al instituției într-un mod care este consecvent în timp și corect înțeles de administratorii de credite, de personalul care tranzacționează și de conducerea superioară. O instituție trebuie să dispună de un proces formal de raportare a încălcărilor limitelor de risc către nivelul de conducere corespunzător.
7. Măsurarea de către instituție a riscului de credit al contrapartidei trebuie să includă măsurarea zilnică și în cadrul unei zile a utilizării liniilor de credit. Instituția trebuie să măsoare expunerea curentă brută și netă de garanții reale. La nivel de portofoliu și de contrapartidă, instituția trebuie să calculeze și să monitorizeze expunerea maximă sau expunerea viitoare potențială la un interval de încredere pe care îl alege. Instituția trebuie să țină seama de pozițiile importante sau concentrate, inclusiv pe grupuri de contrapartide aflate în legătură, pe sector industrial și pe piață.
8. O instituție trebuie să stabilească și să mențină un program de simulare de criză sistematic și riguros. Rezultatele acestor simulări de criză trebuie analizate cu regularitate, cel puțin trimestrial, de către conducerea superioară și trebuie să se regăsească în politicile și în limitele privind riscul de credit al contrapartidei, stabilite de organul de conducere sau de conducerea superioară. Dacă simulările de criză evidențiază o anumită vulnerabilitate față de un ansamblu de circumstanțe dat, instituția trebuie să ia măsuri prompte de administrare a acestor riscuri.

Articolul 281

Structuri organizatorice de administrare a riscului de credit al contrapartidei

1. O instituție care utilizează metoda modelului intern trebuie să înființeze și să mențină:
 - (a) o unitate de control al riscului care se conformează alineatului (2);
 - (b) o unitate de administrare a garanțiilor reale care se conformează alineatului (3).
2. Unitatea de control al riscului este responsabilă pentru conceperea și implementarea sistemului său de administrare a riscului de credit al contrapartidei, inclusiv pentru validarea inițială și apoi permanentă a modelului, și îndeplinește următoarele funcții și cerințe:
 - (a) este responsabilă pentru conceperea și implementarea sistemului instituției de administrare a riscului de credit al contrapartidei;
 - (b) elaborează rapoarte zilnice cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscului al instituției și analizează aceste rezultate. Această analiză include o evaluare a legăturii

dintre măsurările valorilor expunerii la riscul de credit al contrapartidei și limitele de tranzacționare;

- (c) verifică integritatea datelor de intrare și elaborează și analizează rapoarte cu privire la rezultatele modelului de măsurare a riscurilor al instituției, inclusiv o evaluare a legăturii dintre măsurările expunerii la risc și limitele de creditare și de tranzacționare;
- (d) este independentă de unitățile responsabile cu inițierea, reînnoirea sau tranzacționarea expunerilor și nu este supusă niciunei influențe necuvenite;
- (e) dispune de personal adecvat;
- (f) raportează direct conducerii superioare a instituției;
- (g) activitatea sa este integrată în procesul zilnic de administrare a riscului de credit al instituției;
- (h) rezultatele sale fac parte integrantă din procesul de planificare, monitorizare și control al profilului de risc de credit și al profilului general de risc al instituției.

3. Unitatea de administrare a garanțiilor reale îndeplinește următoarele sarcini și funcții:

- (a) calculează și efectuează apeluri în marjă, administrează litigiile privind apelurile în marjă și raportează zilnic, cu exactitate, nivelurile sumelor independente, ale marjele inițiale și ale marjelor de variație;
- (b) verifică integritatea datelor utilizate pentru a efectua apeluri în marjă și asigură faptul că acestea sunt coerente și reconciliate cu regularitate cu toate sursele relevante de date din cadrul instituției;
- (c) urmărește gradul de reutilizare a garanțiilor reale și orice modificare a drepturilor instituției asupra garanțiilor reale pe care le furnizează, sau legate de acestea;
- (d) raportează nivelului de conducere corespunzător tipurile de active date în garanție care sunt reutilizate și condițiile acestei reutilizări, inclusiv instrumentul, calitatea creditului și scadența;
- (e) urmărește concentrarea tipurilor de active acceptate în garanție de instituție;
- (f) raportează conducerii superioare informații privind administrarea garanțiilor reale cu regularitate, cel puțin trimestrial, inclusiv informații cu privire la tipul de garanții reale primite sau furnizate și la amploarea, eşalonarea cronologică și cauza litigiilor privind apelurile în marjă. Această raportare internă reflectă, de asemenea, tendințele cifrelor respective.

4. Conducerea superioară trebuie să aloce suficiente resurse unității de administrare a garanțiilor reale, prevăzută la alineatul (1) litera (b), pentru a se asigura că sistemele acesteia ating un nivel adecvat de performanță operațională, măsurat prin punctualitatea și acuratețea apelurilor în marjă ale instituției și prin punctualitatea răspunsului instituției la apelurile în marjă ale contrapartidelor sale. Conducerea superioară trebuie să se asigure că unitatea dispune de

personal adecvat pentru a procesa rapid apelurile și litigiile, chiar în condiții de criză gravă a pieței, și pentru a permite instituției să își limiteze numărul de litigii importante, cauzate de volumul de tranzacții.

Articolul 282

Reexaminarea sistemului de administrare a riscului de credit al contrapartidei

O instituție trebuie să efectueze cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului său de administrare a riscului de credit al contrapartidei, prin intermediul procesului său de audit intern. Această reexaminare trebuie să includă atât activitățile unității de control al riscului, cât și pe cele ale unității de administrare a garanțiilor reale, solicitate la articolul 281, și trebuie să vizeze, în special, cel puțin:

- (a) caracterul adecvat al formalizării sistemului și procesului de administrare a riscului de credit al contrapartidei solicitat la articolul 280;
- (b) organizarea unității de control al riscului de credit al contrapartidei solicitată la articolul 281 alineatul (1) litera (a);
- (c) organizarea unității de administrare a garanțiilor reale solicitată la articolul 281 alineatul (1) litera (b);
- (d) integrarea măsurărilor riscului de credit al contrapartidei în administrarea zilnică a riscului;
- (e) procesul de aprobare a modelelor de evaluare a riscului (risk pricing models) și a sistemelor de evaluare utilizate de personalul din unitățile responsabile cu inițierea tranzacțiilor (front-office) și din unitățile responsabile cu înregistrarea și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (back-office);
- (f) validarea oricărei modificări semnificative a procesului de măsurare a riscului de credit al contrapartidei;
- (g) sfera de cuprindere a riscului de credit al contrapartidei, reflectată de modelul de măsurare a riscului;
- (h) integritatea sistemului de informare al conducerii;
- (i) acuratețea și exhaustivitatea datelor privind riscul de credit al contrapartidei;
- (j) reflectarea exactă a condițiilor juridice ale acordurilor de garanție și ale acordurilor de compensare în măsurările valorii expunerii;
- (k) verificarea coerenței, actualității și credibilității surselor de date utilizate în modele, inclusiv a independenței acestor surse de date;
- (l) acuratețea și caracterul adecvat al ipotezelor privind volatilitatea și corelarea;
- (m) acuratețea calculelor privind evaluarea și transformarea riscului;

- (n) verificarea acurateții modelului prin teste ex-post (back-testing) frecvente, prevăzute la articolul 287 alineatul (1) literele (b) - (e);
- (o) respectarea de către unitatea de control al riscului de credit al contrapartidei și de către unitatea de administrare a garanțiilor reale a cerințelor reglementare relevante.

Articolul 283
Testul de utilizare

1. Instituțiile trebuie să se asigure că distribuția expunerilor generată de modelul utilizat pentru a calcula expunerea pozitivă așteptată efectivă este integrat în procesul zilnic de administrare a riscului de credit al contrapartidei și că rezultatele modelului sunt luate în considerare în procesul de aprobare a creditelor, de administrare a riscului de credit al contrapartidei și de alocare a capitalului intern.
2. Instituția trebuie să demonstreze în mod satisfăcător autorităților competente că a utilizat, timp de cel puțin un an înainte de a primi, în conformitate cu articolul 277, aprobarea autorităților competente de a utiliza metoda modelului intern, un model pentru a calcula distribuția expunerilor pe care se bazează calculul expunerii pozitive așteptate, care îndeplinește, în linii mari, cerințele prevăzute în această secțiune.
3. Modelul utilizat pentru a genera o distribuție a expunerilor la riscul de credit al contrapartidei trebuie să facă parte integrantă din cadrul de administrare a riscului de credit al contrapartidei solicitat la articolul 280. Acest cadru trebuie să includă măsurarea utilizării liniilor de credit, prin agregarea expunerilor la riscul de credit al contrapartidei cu alte expuneri din credite, și alocarea capitalului intern.
4. Pe lângă expunerea pozitivă așteptată, o instituție trebuie să măsoare și să administreze expunerile curente. După caz, instituția trebuie să măsoare expunerea curentă brută și netă de garanții reale. Se consideră că testul de utilizare a fost efectuat dacă o instituție utilizează alte măsurări ale riscului de credit al contrapartidei, precum expunerea maximă, bazate pe distribuția expunerilor generată de modelul cu care se calculează expunerea pozitivă așteptată.
5. O instituție trebuie să dispună de sisteme care pot estima zilnic expunerea așteptată, dacă este necesar, cu excepția cazului în care demonstrează în mod satisfăcător autorităților competente că expunerile sale la riscul de credit al contrapartidei justifică o frecvență a calculului mai mică. Instituția trebuie să estimeze expunerea așteptată pentru un profil temporal de orizonturi de previzionare, care reflectă în mod adecvat structura temporală a fluxurilor de numerar viitoare și scadența contractelor, în mod corespunzător importanței și compoziției expunerilor.
6. Expunerea se măsoară, se monitorizează și se verifică pe durata tuturor contractelor din setul de compensare și nu doar pe un orizont de un an. Instituția trebuie să dispună de proceduri pentru identificarea și controlul riscurilor asociate contrapartidelor, dacă expunerea depășește orizontul de un an. Creșterea previzionată a expunerii trebuie să fie o dată de intrare pentru modelul privind capitalul intern al instituției.

Articolul 284
Simularea de criză

1. O instituție trebuie să dispună de un amplu program de simulări de criză pentru riscul de credit al contrapartidei, care să fie utilizat și la evaluarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapartidei și să respecte cerințele stabilite la alineatele (2) -(10).
2. Simularea de criză identifică evenimentele posibile sau modificările viitoare ale condițiilor economice, care ar putea avea efecte nefavorabile asupra expunerilor din credite ale unei instituții, și evaluează capacitatea acesteia de a face față modificărilor respective.
3. Cuantificările de criză din cadrul programului trebuie comparate cu limitele de risc și trebuie considerate de instituție ca făcând parte din procesul prevăzut la articolul 79 din directivă [inserat de OP].
4. Programul trebuie să cuprindă integral tranzacțiile și expunerile agregate pentru toate formele de risc de credit al contrapartidei la nivelul unei contrapartide, într-o perioadă de timp suficientă pentru a efectua simulări de criză periodice.
5. Programul trebuie să prevadă pentru expuneri simulări de criză cel puțin lunare, referitoare la factorii de risc de piață principali, cum ar fi ratele dobânzii, cursurile de schimb, titlurile de capital, marjele de credit și prețurile mărfurilor, pentru toate contrapartidele instituției, pentru a identifica concentrările prea mari de riscuri direcționale specifice și a permite reducerea acestora de către instituție, dacă este necesar. Simularea de criză pentru expuneri, incluzând riscurile unifactoriale, multifactoriale și riscurile nedirecționale semnificative, precum și simularea de criză pentru expuneri și bonitate în același timp trebuie efectuată, în ceea ce privește riscul de credit al contrapartidei, la nivelul unei contrapartide, al unui grup de contrapartide și, în mod agregat, la nivelul instituției.
6. Programul trebuie să aplice cel puțin trimestrial scenarii de simulare de criză multifactorială și să evalueze riscurile nedirecționale semnificative, inclusiv expunerea la curba de randament și riscurile de bază. Simulările de criză multifactoriale trebuie să abordeze cel puțin următoarele scenarii în care:
 - (a) au avut loc evenimente economice sau de piață grave;
 - (b) lichiditatea globală pe piață a scăzut în mod semnificativ;
 - (c) un mare intermediar financiar lichidează poziții.
7. Severitatea șocurilor asupra factorilor de risc suport trebuie să corespundă scopului simulării de criză. La evaluarea solvabilității în condiții de criză, șocurile asupra factorilor de risc suport trebuie să fie suficient de severe pentru a simula medii de piață extreme, înregistrate în trecut, și condiții de piață extreme, dar plauzibile. Simulările de criză trebuie să evalueze impactul acestor șocuri asupra fondurilor proprii, asupra cerințelor de fonduri proprii și asupra câștigurilor. În scopul monitorizării zilnice a portofoliului, al acoperirii zilnice a riscurilor și al administrării zilnice a concentrărilor, programul de simulare de criză trebuie să cuprindă și scenarii mai puțin severe, dar cu probabilitate mai mare.

8. Programul trebuie să includă, după caz, simulări de criză în sens invers (reverse stress tests) pentru a identifica scenarii extreme dar plauzibile, care ar putea avea efecte adverse semnificative. Simulările de criză în sens invers trebuie să țină seama de impactul neliniarității semnificative din portofoliu.
9. Rezultatele simulărilor de criză efectuate în cadrul programului trebuie raportate conducerii superioare cu regularitate, cel puțin trimestrial. Rapoartele și analiza rezultatelor trebuie să acopere cel mai mare impact din portofoliu la nivel de contrapartidă, concentrările semnificative din segmentele portofoliului (în cadrul aceluiași sector industrial sau al aceleiași regiuni) și tendințele specifice la nivel de portofoliu și de contrapartidă.
10. Conducerea superioară trebuie să-și asume rolul principal în integrarea simulărilor de criză în cadrul de administrare a riscului și în cultura riscului a instituției și să se asigure că rezultatele sunt semnificative și sunt utilizate pentru a administra riscul de credit al contrapartidei. Rezultatele simulărilor de criză pentru expunerile semnificative trebuie evaluate în raport cu orientările care indică apetitul pentru risc al instituției și trebuie prezentate conducerii superioare de conducere pentru dezbateri și luare de măsuri atunci când sunt identificate riscuri excesive sau concentrate.

Articolul 285

Riscul de corelare defavorabilă (Wrong-Way Risk)

1. În sensul prezentului articol:
 - (a) „riscul general de corelare defavorabilă” apare atunci când probabilitatea intrării în stare de nerambursare a contrapartidei este corelată pozitiv cu factorii de risc de piață generali;
 - (b) „riscul specific de corelare defavorabilă” apare atunci când există o legătură juridică între contrapartidă și emitentul suportului instrumentului financiar derivat OTC sau al tranzacției de finanțare prin titluri.
2. O instituție trebuie să acorde atenția cuvenită expunerilor care conduc la un nivel semnificativ al riscului specific și al celui general de corelare defavorabilă.
3. Pentru a identifica riscul general de corelare defavorabilă, o instituție trebuie să conceapă simulări de criză și să analizeze scenarii pentru factorii de risc care sunt corelați în mod defavorabil cu bonitatea contrapartidei. Aceste simulări vizează posibilitatea producerii unor șocuri severe atunci când legăturile dintre factorii de risc se schimbă. O instituție trebuie să monitorizeze riscul general de corelare defavorabilă pe produs, pe regiune, pe sector industrial sau pe alte categorii relevante pentru activitatea sa.
4. O instituție trebuie să dispună de proceduri de identificare, monitorizare și control al cazurilor de risc specific de corelare defavorabilă pentru fiecare entitate juridică, începând de la inițierea tranzacției și continuând pe toată durata acesteia. Tranzacțiile cu contrapartide în cazul cărora a fost identificat un risc specific de corelare defavorabilă se tratează în conformitate cu alineatul (5).

5. Instituțiile calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapartidei legate de contrapartidele în cazul cărora a fost identificat un risc specific de corelare defavorabilă în conformitate cu următoarele principii:
- (a) instrumentele care prezintă un risc specific de corelare defavorabilă nu se includ în același set de compensare cu alte tranzacții cu contrapartida și se tratează ca fiind, fiecare, un set compensare separat;
 - (b) în orice astfel de set de compensare separat, valoarea expunerii pentru instrumentele de tip credit default swap având la bază o singură semnătură este egală cu întreaga pierdere așteptată pentru restul valorii juste a instrumentelor suport, în ipoteza că emitentul acestora este în lichidare;
 - (c) pierderea în caz de nerambursare pentru o instituție care utilizează abordarea prevăzută la capitolul 3 este de 100 % pentru astfel de tranzacții swap;
 - (d) pentru o instituție care utilizează abordarea prevăzută la capitolul 2, ponderea de risc aplicabilă este cea a unei tranzacții negarantate;
 - (e) pentru toate celelalte tranzacții având la bază o singură semnătură din orice astfel de set de compensare separat, valoarea expunerii este egală cu valoarea tranzacției în ipoteza unei intrări subite în stare de nerambursare (*jump-to-default*) a obligației suport;
 - (f) în măsura în care se utilizează calcule ale riscului de piață efectuate pentru determinarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de nerambursare și de migrare suplimentare, prevăzute în titlul IV capitolul 5 secțiunea 4, care conțin deja o ipoteză privind pierderea în caz de nerambursare, pierderea în caz de nerambursare din formula utilizată este de 100 %.
6. Instituțiile trebuie să prezinte conducerii superioare și comitetului competent al organului de conducere rapoarte periodice privind atât riscul specific, cât și riscul general de corelare defavorabilă și măsurile luate pentru administrarea acestor riscuri.

Articolul 286
Integritatea procesului de modelare

1. O instituție asigură integritatea procesului de modelare prevăzut la articolul 278, adoptând cel puțin următoarele măsuri:
- (a) modelul reflectă condițiile și specificațiile tranzacțiilor în mod prompt, complet și prudent;
 - (b) aceste condiții includ cel puțin valorile noționale, scadența și activele de referință ale contractelor, contractele în marjă și acordurile de compensare;
 - (c) aceste condiții și specificații se păstrează într-o bază de date care face obiectul unui audit formal și periodic;

- (d) procesul de recunoaștere a acordurilor de compensare prevede că personalul juridic trebuie să verifice caracterul executoriu din punct de vedere juridic al compensării în cadrul acordurilor respective;
 - (e) verificarea solicitată la litera (d) este introdusă de către o unitate independentă în baza de date menționată la litera (c) ;
 - (f) transmiterea datelor privind condițiile și specificațiile tranzacțiilor către modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate face obiectul auditului intern;
 - (g) există procese de reconciliere formală între model și sistemele de date-sursă pentru a verifica permanent dacă, la calculul expunerii pozitive așteptate, condițiile și specificațiile tranzacțiilor sunt luate în considerare în mod corect sau, cel puțin, prudent.
2. Pentru a determina expunerile curente se utilizează date de piață curente. O instituție poate calibra modelul său de calcul al expunerii pozitive așteptate, utilizând fie date de piață istorice, fie date de piață implicite pentru a stabili parametrii proceselor stocastice suport, cum ar fi deriva (*drift*), volatilitatea și corelarea. Dacă o instituție utilizează date istorice, acestea trebuie să acopere cel puțin trei ani. Datele trebuie actualizate cel puțin trimestrial, sau mai frecvent dacă acest lucru este necesar pentru a reflecta condițiile pieței.
- Pentru a calcula expunerea pozitivă așteptată efectivă utilizând o calibrare la condiții de criză, o instituție trebuie să calibreze expunerea pozitivă așteptată efectivă, utilizând fie date pe trei ani, care includ o perioadă de criză a marjelor de credit ale contrapartidelor sale, fie date de piață implicite dintr-o astfel de perioadă de criză.
- În acest scop, instituția trebuie să aplice cerințele de la alineatele (3), (4) și (5).
3. O instituție trebuie să demonstreze cel puțin o dată pe trimestru, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că perioada de criză utilizată pentru calculul prevăzut de prezentul alineat coincide, pentru un eșantion reprezentativ al contrapartidelor sale ale căror marje de credit sunt negociate, cu o perioadă de creștere a marjelor pentru instrumentele de tip credit default swap sau pentru alte credite (precum împrumuturi sau obligațiuni corporative). În situațiile în care nu dispune de date adecvate privind marjele de credit ale unei contrapartide, instituția asociază contrapartidei respective date specifice privind marjele de credit, bazate pe regiune, pe rating intern și pe tipuri de activitate
4. Modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate pentru toate contrapartidele trebuie să utilizeze date, fie istorice, fie implicite, care să includă date din perioada de criză a creditelor, într-un mod care corespunde metodei utilizate pentru calibrarea sa cu date curente.
5. Pentru a evalua eficacitatea calibrării expunerii pozitive așteptate efective la condiții de criză, o instituție trebuie să creeze mai multe portofolii de referință, vulnerabile la principalii factori de risc la care este expusă. Expunerea față de aceste portofolii de referință se calculează utilizând: (a) o metodologie corespunzătoare crizei, bazată pe valorile de piață curente și pe parametrii modelului calibrați la condiții de criză a pieței, și (b) expunerea generată în cursul perioadei de criză, dar aplicând metoda prevăzută în prezenta secțiune (valoarea de piață de la sfârșitul perioadei de criză, volatilități și corelări pe o perioadă de criză de 3 ani).

Autoritățile competente trebuie să solicite unei instituții să-și ajusteze calibrarea la condiții de criză, dacă expunerile acestor portofolii de referință se abat substanțial unele față de altele.

6. O instituție trebuie să supună modelul unui proces de validare, care este clar articulat în politicile și procedurile sale. Această validare trebuie:
 - (a) să specifice tipul de testare necesar pentru a asigura integritatea modelului și pentru a identifica condițiile în care ipotezele care stau la baza modelului sunt inadecvate și pot conduce, prin urmare, la o subestimare a expunerii pozitive așteptate;
 - (b) să includă o reexaminare a exhaustivității modelului.
7. O instituție trebuie să monitorizeze riscurile relevante și să dispună de procese de ajustare a propriilor estimări ale expunerii pozitive așteptate efective, atunci când aceste riscuri devin semnificative. Pentru a se conforma prezentului alineat, instituția trebuie:
 - (a) să-și identifice și să-și administreze expunerile la riscul specific de corelare defavorabilă specificat la articolul 285 alineatul (1) litera (b) și expunerile la riscul general de corelare defavorabilă specificat la articolul 285 alineatul (1) litera (a);
 - (b) pentru expunerile care prezintă un profil de risc în creștere după un an, să compare cu regularitate estimarea unei măsurări relevante a expunerii pe durata unui an, cu aceeași măsurare a expunerii pe întreaga durată a expunerii;
 - (c) pentru expunerile cu o scadență reziduală mai mică de un an, să compare cu regularitate costul de înlocuire (expunerea curentă) cu profilul expunerii realizate și să stocheze datele care permit o astfel de comparație.
8. O instituție trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de includerea unei tranzacții într-un set de compensare, aceasta este acoperită de un contract de compensare executoriu din punct de vedere juridic care îndeplinește cerințele stabilite în secțiunea 7.
9. O instituție care utilizează garanții reale pentru a diminua riscul de credit al contrapartidei trebuie să dispună de proceduri interne pentru a verifica dacă, înainte de recunoașterea efectului garanțiilor reale în calculele sale, garanțiile reale respectă cerințele de securitate juridică stabilite în capitolul 4.
10. ABE monitorizează diversele practici din acest domeniu și emite, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, orientări cu privire la aplicarea prezentului articol.

Articolul 287

Cerințe privind sistemul de administrare a riscului

1. O instituție trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:
 - (a) să îndeplinească cerințele calitative stabilite în partea a treia, titlul IV, capitolul 5;

- (b) să desfășoare un program periodic de testare ex-post, comparând măsurările riscului generate de model cu măsurările riscului realizate și modificările ipotetice bazate pe pozițiile statice cu măsurările realizate;
- (c) să efectueze o validare inițială și o reexaminare periodică a modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei, precum și a măsurărilor riscului generate de aceasta. Validarea și reexaminarea trebuie să fie independente de dezvoltarea modelului;
- (d) organul de conducere și conducerea superioară trebuie să fie implicate în procesul de control al riscului și să se asigure că sunt alocate resurse adecvate pentru controlul riscului de credit și al riscului de credit al contrapartidei. În acest sens, rapoartele zilnice elaborate de unitatea independentă de control al riscului, înființată în conformitate cu articolul 281 alineatul (1) litera (a), trebuie să fie analizate de un nivel al conducerii cu o poziție ierarhică și o autoritate suficiente pentru a impune atât reduceri ale pozițiilor luate în mod individual de personalul care tranzacționează, cât și reduceri ale expunerii globale la risc a instituției;
- (e) modelul intern de măsurare a riscului trebuie să fie integrat în procesul zilnic de administrare a riscului al instituției;
- (f) sistemul de măsurare a riscului trebuie să fie utilizat în strânsă legătură cu limitele interne de tranzacționare și ale expunerii. În acest sens, limitele expunerii trebuie să fie corelate cu modelul de măsurare a riscului al instituției într-un mod care este consecvent în timp și corect înțeles de personalul care tranzacționează, de administratorii de credite și de conducerea superioară;
- (g) instituția trebuie să se asigure că sistemul său de administrare a riscului este bine formalizat. În special, aceasta trebuie să dispună de un set formalizat de politici, controale și proceduri interne privind funcționarea sistemului de măsurare a riscului, precum și de măsuri de asigurare a respectării acestor politici;
- (h) în cadrul procesului de audit intern al instituției trebuie efectuată cu regularitate o reexaminare independentă a sistemului de măsurare a riscului. Această reexaminare include atât activitatea unităților care derulează tranzacții, cât și pe cea a unității independente de control al riscului. La intervale regulate (cel puțin o dată pe an), trebuie să aibă loc o reexaminare a procesului global de administrare a riscului, care să vizeze, în mod specific, cel puțin toate elementele menționate la articolul 282;
- (i) validarea permanentă a modelelor de calcul al riscului de credit al contrapartidei, inclusiv testarea ex-post, trebuie reexaminată periodic de un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a decide măsurile care urmează să fie luate pentru a remedia deficiențele modelelor.

2. Autoritățile competente țin seama de măsura în care o instituție îndeplinește cerințele de la alineatul (1), atunci când stabilesc nivelul lui alfa, prevăzut la articolul 278 alineatul (4). Numai instituțiile care respectă pe deplin aceste cerințe sunt eligibile pentru aplicarea unui factorul de multiplicare minim.

3. O instituție trebuie să formalizeze procesul de validare inițială și apoi permanentă a modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și calculul măsurărilor riscului generate de modele la un nivel de detaliere care permite unei părți terțe să recreeze analiza și, respectiv, măsurările riscului. Documentația respectivă stabilește frecvența cu care se efectuează analiza testării ex-post și orice validări permanente, modul în care se efectuează validarea în ceea ce privește fluxurile de date și portofoliile, precum și analizele care sunt utilizate.
4. O instituție trebuie să definească criteriile conform cărora evaluează modelele sale de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și modelele care generează date de intrare pentru calculul expunerii și să dispună de o politică scrisă care descrie procesul prin care performanțele inacceptabile urmează să fie identificate și remediate.
5. O instituție trebuie să definească modul în care sunt construite portofoliile reprezentative ale contrapartidelor în scopul validării unui model de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și a măsurărilor riscului efectuate de acesta.
6. Pentru validarea modelelor de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și a măsurărilor riscului efectuate de acestea care produc distribuțiile previzionate se iau în considerare mai multe statistici ale distribuției previzionate.

Articolul 288

Cerințe de validare a modelelor de calcul al expunerii pozitive așteptate

1. Ca parte a validării inițiale și apoi permanente a modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și a măsurărilor riscului efectuate de acesta, o instituție se asigură că sunt îndeplinite următoarele cerințe:
 - (a) înainte de primirea aprobării din partea autorităților competente în conformitate cu articolul 277 alineatul (1), instituția efectuează o testare ex-post utilizând date istorice privind variațiile factorilor de risc de piață. Testarea ex-post ia în considerare, pentru o gamă de diverse date de inițializare, o serie de orizonturi de previzionare distincte care se întind pe cel puțin un an și acoperă o gamă largă de condiții de piață;
 - (b) instituția care utilizează abordarea prevăzută la articolul 278 alineatul (12) litera (b) își validează periodic modelul pentru a verifica dacă expunerile curente realizate corespund previziunilor pentru toate perioadele de marjă din cadrul unui an. Dacă unele tranzacții din setul de compensare au o scadență mai mică de un an și dacă setul de compensare fără aceste tranzacții are o sensibilitate mai mare la factorii de risc, validarea ține seama de acest aspect;
 - (c) instituția testează ex-post performanța modelului său de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și măsurările relevante ale riscului efectuate de acesta, precum și previziunile factorilor de risc de piață. Pentru tranzacțiile acoperite cu garanții reale, orizonturile de previzionare luate în considerare le includ pe cele care reflectă perioadele de risc de marjă tipice aplicate tranzacțiilor acoperite cu garanții reale sau cu contracte în marjă;

- (d) dacă validarea modelului indică faptul că expunerea pozitivă așteptată efectivă este subestimată, instituția ia măsurile necesare pentru a remedia lipsa de acuratețe a modelului;
- (e) instituția testează modelele de evaluare (*pricing models*) utilizate pentru a calcula expunerea la riscul de credit al contrapartidei pentru un anumit scenariu al șocurilor viitoare asupra factorilor de risc de piață, ca parte a procesului de validare inițială și apoi permanentă a modelului. Modelele de evaluare a opțiunilor țin seama de neliniaritatea valorii opțiunii în ceea ce privește factorii de risc de piață;
- (f) modelul de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei cuprinde informațiile specifice cu privire la tranzacții, care sunt necesare pentru a putea agrega expunerile la nivelul setului de compensare. Instituția verifică dacă în cadrul modelului tranzacțiile sunt atribuite setului de compensare adecvat;
- (g) modelul de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei cuprinde informații specifice cu privire la tranzacții, pentru a reflecta efectele contractelor în marjă. Modelul ține seama atât de valoarea curentă a marjei, cât și de marja care ar putea fi transferată în viitor între contrapartide. Un astfel de model ține seama de natura contractelor în marjă, care pot fi unilaterale sau bilaterale, de frecvența apelurilor în marjă, de perioada de risc de marjă, de pragul minim al expunerii din afara marjei pe care instituția este dispusă să îl accepte și de suma minimă de transfer. Modelul respectiv fie estimează variația marcată la piață a valorii garanțiilor reale furnizate, fie aplică normele prevăzute în capitolul 4;
- (h) procesul de validare a modelului include testarea ex-post statică, bazată pe date istorice, a contrapartidelor reprezentative. O instituție efectuează o astfel de testare ex-post pe un număr de portofolii reprezentative ale contrapartidelor, reale sau ipotetice, la intervale de timp regulate. Aceste portofolii reprezentative se aleg în funcție de sensibilitatea la factori de risc semnificativi și la combinații de factori de risc la care este expusă instituția;
- (i) instituția desfășoară testări ex-post care sunt concepute pentru a testa ipotezele-cheie ale modelului de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și măsurările relevante ale riscului, inclusiv relația modelată dintre stările aceluiași factor de risc și relațiile modelate dintre factorii de risc;
- (j) performanța modelelor de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și a măsurărilor riscului efectuate de acestea fac obiectul unei practici de testare ex-post adecvate. Programul de testare ex-post poate identifica performanțele slabe ale măsurărilor riscului efectuate de un modelul de calcul al expunerii pozitive așteptate;
- (k) instituția validează modelele de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și toate măsurările riscului pentru orizonturi de timp proporționale cu scadența tranzacțiilor acoperite de derogarea de la metoda modelului intern în conformitate cu articolul 277;
- (l) instituția testează cu regularitate modelele de evaluare (*pricing models*) utilizate pentru a calcula expunerea față de contrapartidă, în raport cu valori de referință independente adecvate, ca parte a procesului permanent de validare a modelului;

- (m) validarea permanentă a modelului instituției de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei și a măsurărilor relevante ale riscului include o evaluare a caracterului adecvat al performanțelor recente;
 - (n) frecvența cu care sunt actualizați parametrii unui model de calcul al expunerii la riscul de credit al contrapartidei este evaluată de instituție ca parte a procesului de validare inițială și apoi permanentă;
 - (o) validarea inițială și apoi permanentă a modelelor de calcul a expunerii la riscul de credit al contrapartidei verifică dacă sunt sau nu adecvate calculele expunerii la nivel de contrapartidă și de set de compensare.
2. Cu aprobarea prealabilă a autorităților competente, o măsură mai prudentă decât cea folosită pentru a calcula valoarea expunerii reglementare pentru fiecare contrapartidă poate fi utilizată în locul produsului dintre alfa și expunerea pozitivă așteptată efectivă. Gradul de prudență relativă va fi evaluat la acordarea aprobării inițiale de către autoritățile competente și cu ocazia reexaminărilor reglementare periodice ale modelelor de calcul al expunerii pozitive așteptate. Instituția validează cu regularitate gradul de prudență. Evaluarea permanentă a performanței modelului trebuie să acopere toate contrapartidele pentru care acesta este utilizat.
 3. Dacă testarea ex-post indică faptul că un model nu este suficient de exact, autoritățile competente revocă aprobarea de utilizare a acestuia sau impun măsuri adecvate pentru a se asigura că modelul este îmbunătățit cu promptitudine.

SECȚIUNEA 7 COMPENSAREA CONTRACTUALĂ

Articolul 289

Recunoașterea compensării contractuale ca fiind reducătoare de risc

1. Instituțiile pot trata numai următoarele tipuri de acorduri de compensare contractuală ca fiind reducătoare de risc în conformitate cu articolul 292, dacă acordul de compensare a fost recunoscut de autoritățile competente în conformitate cu articolul 290 și dacă instituția îndeplinește cerințele stabilite la articolul 291:
 - (a) contractele bilaterale de novatie între o instituție și contrapartida sa, în temeiul cărora creanțele și datoriile reciproce sunt automat amalgamate în așa fel încât novatia stabilește, de fiecare dată când se aplică, o singură sumă netă astfel încât să creeze un singur contract nou care înlocuiește toate contractele anterioare și toate obligațiile între părți decurgând din aceste contracte și care este obligatoriu pentru părți;
 - (b) alte acorduri bilaterale între o instituție și contrapartida sa;
 - (c) acordurile de compensare contractuală între produse diferite, în cazul instituțiilor care utilizează metoda prevăzută în secțiunea 6 pentru tranzacțiile care intră în domeniul de aplicare a metodei respective.

Compensarea între tranzacțiile efectuate de diferitele entități juridice ale unui grup nu este recunoscută în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii.

Articolul 290

Recunoașterea acordurilor de compensare contractuală

1. Autoritățile competente recunosc un acord de compensare contractuală numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2) și, după caz, la alineatul (3) .
2. Toate acordurile de compensare contractuală utilizate de o instituție pentru a determina valoarea expunerii în cadrul acestei părți trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - (a) instituția a încheiat un acord de compensare contractuală cu contrapartida sa, care creează o singură obligație juridică acoperind toate tranzacțiile incluse, astfel încât, în cazul în care contrapartida ar intra în stare de nerambursare, instituția ar avea dreptul să primească sau ar fi obligată să plătească numai suma netă a valorilor pozitive și negative marcate la piață ale tranzacțiilor individuale incluse;
 - (b) instituția a pus la dispoziția autorităților competente opinii juridice scrise, fundamentate, în care se precizează că, în cazul contestării în instanță a acordului de compensare, creanțele și datoriile instituției nu ar depăși cele menționate la litera (a). Opinia juridică trebuie să se refere la legislația aplicabilă:
 - (i) în jurisdicția în care este înregistrată contrapartida;
 - (ii) dacă este implicată o sucursală a unei societăți, care este situată în altă țară decât cea în care este înregistrată contrapartida, în jurisdicția în care este situată sucursala;
 - (iii) în jurisdicția ale cărei legi guvernează tranzacțiile individuale incluse în acordul de compensare;
 - (iv) în jurisdicția ale cărei legi guvernează orice contract sau acord necesar efectuării compensării contractuale;
 - (c) riscul de credit față de fiecare contrapartidă este agregat pentru a obține o singură expunere din punct de vedere juridic pentru toate tranzacțiile cu contrapartida respectivă. Această agregare se ia în considerare pentru scopurile limitei de creditare și ale capitalului intern.
 - (d) contractul nu conține nicio clauză care, în cazul intrării unei contrapartide în stare de nerambursare, permite unei contrapartide care nu se află în stare de nerambursare să efectueze numai plăți limitate sau să nu efectueze nicio plată în favoarea contrapartidei aflate în stare de nerambursare, chiar dacă aceasta din urmă este un creditor net.

Autorităților competente trebuie să li se dovedească în mod satisfăcător că, în temeiul legislației fiecăreia dintre jurisdicțiile menționate la litera (b), compensarea contractuală este valabilă și executorie din punct de vedere juridic. Dacă una din autoritățile competente nu primește dovezi satisfăcătoare în acest sens, acordul de compensare contractuală nu este

recunoscut ca reducător de risc pentru niciuna dintre contrapartide. Autoritățile competente se informează reciproc în această privință.

3. Opiniile juridice menționate la litera (b) pot fi redactate cu referire la tipurile de compensare contractuală. Acordurile de compensare contractuală între produse diferite trebuie să îndeplinească următoarele condiții suplimentare:
 - (a) suma netă menționată la articolul 290 alineatul (2) litera (a) este suma netă a valorilor de închidere pozitive și negative ale oricărui acord-cadru bilateral individual inclus și a valorilor pozitive și negative marcate la piață ale tranzacțiilor individuale („valoarea netă pentru toate produsele”);
 - (b) opiniile juridice menționate la articolul 290 alineatul (2) litera (b) se referă la valabilitatea și la caracterul executoriu ale întregului acord de compensare contractuală între produse diferite în conformitate cu termenii săi și la impactul acordului de compensare asupra dispozițiilor relevante ale oricărui acord-cadru bilateral individual inclus.

Articolul 291 *Obligațiile instituțiilor*

1. O instituție trebuie să stabilească și să mențină proceduri pentru a asigura reexaminarea, în lumina modificărilor legislațiilor jurisdicțiilor relevante menționate la articolul 290 alineatul (2) litera (b), a valabilității și a caracterului executoriu din punct de vedere juridic ale compensării contractuale.
2. Instituția păstrează în dosarele sale toate documentele referitoare la compensarea contractuală necesare.
3. Instituția ține seama de efectele compensării la măsurarea expunerii la riscul de credit agregat al fiecărei contrapartide și administrează riscul de credit al contrapartidei pe baza efectelor acestei măsurări.
4. În cazul acordurilor de compensare contractuală între produse diferite, menționate la articolul 289, instituția trebuie să mențină proceduri, în conformitate cu articolul 290 alineatul (2) litera (c) pentru a verifica dacă pentru orice tranzacție care urmează să fie inclusă într-un set de compensare a fost emisă opinia juridică prevăzută la articolul 290 alineatul (2) litera (b).

Instituția continuă să se conformeze, ținând seama de acordul de compensare contractuală între produse diferite, cerințelor de recunoaștere a compensării bilaterale și cerințelor prevăzute la capitolul 4 pentru recunoașterea diminuării riscului de credit, după caz, pentru fiecare acord-cadru bilateral individual inclus și pentru fiecare tranzacție inclusă.

Articolul 292 *Efectele recunoașterii compensării ca fiind reducătoare de risc*

1. În cazul acordurilor de compensare contractuală se aplică următorul tratament:

- (a) compensarea în sensul secțiunilor 5 și 6 este recunoscută după cum se indică în secțiunile respective;
- (b) în cazul contractelor de novație, pot fi ponderate sumele nete unice stabilite prin astfel de contracte și nu sumele brute în cauză.

În aplicarea secțiunii 3, instituțiile pot lua în considerare contractul de novație la determinarea:

- (i) costului de înlocuire curent menționat la articolul 269 alineatul (1);
- (ii) valorilor principalului noțional sau valorilor suport, menționate la articolul 269 alineatul (2).

În aplicarea secțiunii 4, la determinarea valorii noționale menționate la articolul 270 alineatul (1), instituțiile pot lua în considerare contractul de novație la calculul valorii principalului noțional. În aceste cazuri, instituțiile trebuie să aplice procentele indicate în tabelul 3.

- (c) În cazul altor acorduri de compensare, instituțiile aplică secțiunea 3 după cum urmează:
 - (i) costul de înlocuire curent menționat la articolul 269 alineatul (1) pentru contractele incluse într-un acord de compensare se obține ținând seama de costul de înlocuire net ipotetic efectiv care rezultă din acord; în cazul în care compensarea conduce la o obligație netă pentru instituția care calculează costul de înlocuire net, costul de înlocuire curent este considerat ca fiind 0;
 - (ii) cifra corespunzătoare expunerii de credit viitoare potențiale, menționată la articolul 269 alineatul (1), pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare se reduce conform următoarei formule:

$$PCE_{red} = 0.4 \cdot PCE_{gross} + 0.6 \cdot NGR \cdot PCE_{gross}$$

unde:

PCE_{red} = cifra redusă corespunzătoare expunerii de credit viitoare potențiale pentru toate contractele cu o contrapartidă dată incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic

PCE_{gross} = suma cifrelor corespunzătoare expunerii de credit viitoare potențiale pentru toate contractele cu o contrapartidă dată, care sunt incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic și sunt calculate prin înmulțirea valorilor principalului noțional cu procentele indicate în tabelul 1;

NGR = raportul net/brut (*net-to-gross ratio*), calculat ca raportul dintre costul de înlocuire net pentru toate contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic cu o contrapartidă dată (la numărător) și costul de înlocuire brut pentru toate

contractele incluse într-un acord de compensare bilaterală valabil din punct de vedere juridic cu contrapartida respectivă (la numitor).

2. Atunci când calculează expunerea de credit viitoare potențială în conformitate cu formula de mai sus, instituțiile pot trata contractele incluse în acordul de compensare care se potrivesc perfect, ca fiind un singur contract cu un principal noțional echivalent cu veniturile nete.

În aplicarea articolului 270 alineatul (1), instituțiile pot trata contractele incluse în acordul de compensare care se potrivesc perfect ca fiind un singur contract cu un principal noțional echivalent cu veniturile nete, înmulțind valorile principalului noțional cu procente indicate în tabelul 3.

În sensul prezentului alineat, contractele care se potrivesc perfect sunt contractele forward pe cursul de schimb sau contractele similare în care principalul noțional este echivalent cu fluxurile de numerar, dacă acestea devin scadente la aceeași dată a valutei și integral în aceeași monedă.

3. Pentru toate celelalte contracte incluse într-un acord de compensare, procentele aplicabile pot fi reduse după cum se indică în tabelul 6:

Tabelul 6		
Scadența inițială	Contracte pe rata dobânzii	Contracte pe cursul de schimb
Mai mică sau egală cu un an	0,35 %	1,50 %
Mai mare de un an, dar mai mică sau egală cu doi ani	0,75 %	3,75 %
Adaos pentru fiecare an în plus	0,75 %	2,25 %

4. În cazul contractelor pe rata dobânzii, instituțiile pot alege, cu acordul autorităților competente, fie scadența inițială, fie scadența reziduală.

SECȚIUNEA 8

ELEMENTE ALE PORTOFOLIULUI DE TRANZACȚIONARE

Articolul 293

Elemente ale portofoliului de tranzacționare

1. În scopul aplicării prezentului articol, anexa II va include o trimitere la instrumentele financiare derivate pentru transferul riscului de credit, menționate în secțiunea C punctul 8 din anexa I la Directiva 2004/39/CE.
2. La calculul valorilor ponderate la riscul de contrapartidă ale expunerilor elementelor din portofoliul de tranzacționare, instituțiile trebuie să respecte următoarele principii:

- (a) în cazul instrumentelor financiare derivate de credit de tip total return swap și credit default swap, pentru a obține cifra corespunzătoare expunerii de credit viitoare potențiale în conformitate cu metoda prevăzută în secțiunea 3, valoarea nominală a instrumentului se înmulțește cu următoarele procente:
 - (i) 5 %, dacă obligația de referință, în cazul în care ar da naștere unei expuneri directe a instituției, ar fi un element eligibil în sensul părții a treia, titlul IV, capitolul 2;
 - (ii) 10 %, dacă obligația de referință, în cazul în care ar da naștere unei expuneri directe a instituției, nu ar fi un element eligibil în sensul părții a treia titlul IV capitolul 2.

Pentru o instituție a cărei expunere provenind dintr-un instrument de tip credit default swap reprezintă o poziție lungă pe suport, procentul utilizat la calculul expunerii de credit viitoare potențiale poate fi 0 %, cu excepția cazului în care instrumentul de tip credit default swap este supus lichidării în cazul insolvenței entității a cărei expunere provenind din swap reprezintă o poziție scurtă pe suport, chiar dacă suportul nu a intrat în stare de nerambursare.

Dacă instrumentul financiar derivat de credit furnizează protecție pentru obligația „nth to default” dintr-un număr de obligații suport, o instituție determină care din procentele de mai sus se aplică luând ca referință obligația cu a nth cea mai scăzută calitate a creditului care, dacă ar fi suportată de instituție, ar fi un element eligibil în sensul părții a treia titlul IV capitolul 2;

- (b) instituțiile nu trebuie să utilizeze metoda simplă a garanțiilor financiare prevăzută la articolul 217 pentru recunoașterea efectelor garanției financiare;
- (c) în cazul tranzacțiilor de răscumpărare și al operațiunilor de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut înregistrate în portofoliul de tranzacționare, instituțiile pot recunoaște drept garanții reale eligibile toate instrumentele financiare și toate mărfurile care sunt eligibile pentru includere în portofoliul de tranzacționare;
- (d) pentru expunerile care provin din instrumente financiare derivate OTC înregistrate în portofoliul de tranzacționare, instituțiile pot recunoaște drept garanții reale eligibile mărfurile care sunt eligibile pentru includere în portofoliul de tranzacționare;
- (e) în vederea calculării ajustărilor de volatilitate în cazul în care aceste instrumente financiare sau mărfuri, care nu sunt eligibile în conformitate cu capitolul 4, sunt date cu împrumut, vândute sau furnizate, ori luate cu împrumut, achiziționate sau primite drept garanții reale sau în alt mod în cadrul unei astfel de tranzacții, iar instituția utilizează, în conformitate cu capitolul 4 secțiunea 3, abordarea bazată pe ajustări de volatilitate reglementate, aceasta tratează astfel de instrumente și mărfuri în același fel ca titlurile de capital neincluse într-un indexul principal și cotate la o bursă recunoscută;
- (f) dacă o instituție utilizează abordarea bazată pe estimări proprii ale ajustărilor de volatilitate în conformitate cu capitolul 4 secțiunea 3 pentru instrumentele financiare sau mărfurile care nu sunt eligibile în conformitate cu capitolul 4, aceasta calculează ajustările de volatilitate pentru fiecare element individual. Dacă utilizează abordarea

bazată pe modele interne definită în capitolul 4, instituția poate aplica această abordare și pentru portofoliul de tranzacționare;

- (g) în ceea ce privește recunoașterea acordurilor-cadru de compensare care acoperă tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut sau alte operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, instituțiile recunosc compensarea între poziții din portofoliul de tranzacționare și poziții din afara acestuia, numai dacă tranzacțiile compensate îndeplinesc următoarele condiții:
 - (i) toate tranzacțiile sunt marcate la piață zilnic;
 - (ii) orice elemente luate cu împrumut, achiziționate sau primite în cadrul tranzacțiilor pot fi recunoscute drept garanții financiare eligibile în conformitate cu capitolul 4, fără aplicarea literelor (c) - (f) din prezentul alineat;
- (h) dacă un instrument financiar derivat de credit inclus în portofoliul de tranzacționare face parte dintr-o acoperire internă a riscului, iar protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentului regulament în conformitate cu articolul 199, instituțiile aplică una din următoarele abordări:
 - (i) tratează instrumentul financiar derivat de credit ca și când nu ar exista risc de contrapartidă decurgând din poziția pe instrumentul respectiv;
 - (ii) includ în mod consecvent în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit al contrapartidei toate instrumentele financiare derivate de credit din portofoliul de tranzacționare care fac parte din acoperiri interne ale riscului sau sunt achiziționate ca protecție împotriva unei expuneri la riscul de credit al contrapartidei, dacă protecția creditului este recunoscută ca eligibilă în conformitate cu capitolul 4.

SECȚIUNEA 9

CERINȚELE DE FONDURI PROPRII PENTRU EXPUNERILE FAȚĂ DE O CONTRAPARTIDĂ CENTRALĂ

Articolul 294

Definiții

În sensul prezentei secțiuni se aplică următoarele definiții:

- (1) cu privire la active, „indisponibil în caz de faliment” înseamnă existența unor dispoziții eficace conform cărora activele nu vor fi disponibile creditorilor unei contrapartide centrale sau unui membru compensator, în cazul insolvenței contrapartidei centrale respective sau a membrului compensator respectiv;
- (2) „tranzacție legată de o contrapartidă centrală” înseamnă un contract sau o tranzacție, enumerate la articolul 295 alineatul (1), între un client și un membru compensator care sunt

direct legate de un contract sau de o tranzacție, enumerate la articolul 295 alineatul (1), între membrul compensator respectiv și o contrapartidă centrală;

- (3) „membru compensator” înseamnă o societate care participă în cadrul unei contrapartide centrale și care este responsabilă cu executarea obligațiilor financiare care decurg din această participare;
- (4) „client” înseamnă o societate având o relație contractuală cu un membru compensator, care îi permite să-și compenseze tranzacțiile cu contrapartida centrală respectivă;
- (5) „contribuție prefinanțată” înseamnă o contribuție la fondul de garantare al unei contrapartidei centrale, care este plătită de o instituție.

Articolul 295
Domeniul de aplicare material

- 1. Prezenta secțiune se aplică următoarelor contracte și tranzacții, atât timp cât sunt în curs de desfășurare cu o contrapartidă centrală:
 - (a) contractele enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit;
 - (b) tranzacțiile de răscumpărare;
 - (c) operațiunile de dare sau luare de titluri sau mărfuri cu împrumut;
 - (d) tranzacțiile cu termen lung de decontare,
 - (e) tranzacțiile de creditare în marjă;
- 2. Instituțiile aplică tratamentul specificat la articolele 297 și 298 contractelor și tranzacțiilor în curs de desfășurare cu o contrapartidă centrală, enumerate la alineatul (1), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
 - (a) contrapartida centrală respectivă a fost autorizată în statul membru de origine să furnizeze servicii de compensare în conformitate cu legislația națională, sau, în cazul unei contrapartide centrale dintr-o țară terță ori al unei contrapartide centrale care furnizează servicii într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, a primit aprobarea de a furniza servicii de compensare în statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională a acelui stat membru;
 - (b) autoritatea competentă a contrapartidei centrale menționate la litera (a) a publicat un document care confirmă că acea contrapartidă centrală se conformează tuturor recomandărilor pentru contrapartide centrale publicate de Comitetul pentru Sisteme de Plăți și de Decontare și de Comitetul tehnic al Organizației Internaționale a Comisiilor de Valori Mobiliare;
 - (c) contractele sau tranzacțiile nu au fost respinse de contrapartida centrală.

3. Dacă unul sau mai multe dintre criteriile menționate la alineatul (2) nu au fost respectate, instituțiile aplică tratamentul specificat la articolul 300.

Articolul 296

Tratamentul tranzacțiilor efectuate de membrii compensatori și de clienți

1. Instituțiile trebuie să-și monitorizeze toate expunerile față de contrapartide centrale și să comunice cu regularitate informații privind aceste expuneri conducerii superioare și comitetului sau comitetelor competente ale organului de conducere.
2. Dacă o instituție acționează ca membru compensator, pentru scopurile sale sau în calitate de intermediar financiar între un client și o contrapartidă centrală, instituția calculează cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale față de o contrapartidă centrală în conformitate cu articolele 297 - 300.
3. Dacă o instituție acționează ca membru compensator și, în această calitate, acționează ca intermediar financiar între un client și o contrapartidă centrală, instituția calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu clientul legate de contrapartida centrală în conformitate cu secțiunile următoare din prezentul capitol, după caz.
4. Dacă o instituție este un client al unui membru compensator, aceasta calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu membrul compensator legate de contrapartida centrală în conformitate cu secțiunile următoare din prezentul capitol, după caz.
5. Ca alternativă la abordarea prevăzută la alineatul (4), în cazul în care o instituție este client, aceasta poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu membrul compensator legate de contrapartida centrală în conformitate cu articolele 297 - 300, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) pozițiile și activele instituției legate de tranzacțiile în cauză sunt distinse și separate, atât la nivelul membrului compensator, cât și al contrapartidei centrale, de pozițiile și activele membrului compensator și ale celorlalți clienți ai membrului compensator și, ca urmare a acestei separări, pozițiile și activele respective ale instituției sunt indisponibile în cazul în care membrul compensator ori unul sau mai mulți dintre clienții săi intră în stare de nerambursare sau în insolvență;
 - (b) legislația, reglementările și normele relevante și acordurile contractuale aplicabile instituției sau contrapartidei centrale ori obligatorii pentru acestea asigură, în cazul în care membrul compensator intră în stare de nerambursare sau în insolvență, transferul pozițiilor instituției legate de contractele și de tranzacțiile în cauză și al garanțiilor reale aferente către un alt membru compensator în perioada de risc de marjă relevantă.
6. Dacă o instituție care acționează ca membru compensator încheie un acord contractual cu un client al unui alt membru compensator pentru a asigura clientului respectiv portabilitatea activelor și a pozițiilor menționate la alineatul (5) litera (b), instituția poate atribui obligației contingente care se creează ca urmare a acestui acord contractual o valoare a expunerii egală cu zero.

Articolul 297
Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile din tranzacții

1. O instituție trebuie să aplice o pondere de risc de 2 % valorilor tuturor expunerilor sale din tranzacții cu contrapartide centrale.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), dacă activele date în garanție unei contrapartide centrale sau unui membru compensator sunt indisponibile în cazul în care contrapartida centrală, membrul compensator ori unul sau mai mulți dintre ceilalți clienți ai membrului compensator devin insolvenți, o instituție poate atribui expunerilor la riscul de credit al contrapartidei aferente activelor respective o valoare a expunerii egală cu zero.
3. O instituție calculează valorile expunerilor sale din tranzacții cu o contrapartidă centrală în conformitate cu secțiunile următoare din prezentul capitol, după caz.
4. O instituție calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile sale din tranzacții cu contrapartide centrale în sensul articolului 108 alineatul (8) și al articolului 151 înmulțind suma valorilor expunerilor sale din tranzacții cu contrapartide centrale, calculate în conformitate cu alineatele (2) și (3), cu ponderea de risc determinată în conformitate cu alineatul (1).
5. Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (2), dacă o instituție dă în garanție active unei contrapartide centrale, aceasta aplică activelor respective ponderea de risc aplicabilă în conformitate cu capitolele 2 - 4 valorilor expunerilor calculate în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 298
Cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile la fondul de garantare

1. Instituțiile care acționează ca membri compensatori trebuie să dețină fonduri proprii pentru a acoperi expunerile provenind din contribuțiile lor la fondul de garantare al unei contrapartide centrale. Acestea trebuie să calculeze cerința de fonduri proprii pentru expunerile respective în conformitate cu metodologia prevăzută în prezentul articol.

Dacă o contrapartidă centrală nu are fonduri de garantare separate pentru tranzacțiile cu produse prezentând numai risc de decontare, prevăzute în titlul V, și pentru contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 295 alineatul (1), dar utilizează în schimb același fond de garantare pentru a mutualiza pierderile asociate tuturor acestor tranzacții și contracte, instituțiile trebuie să aplice metodologia prevăzută în prezentul articol tuturor contribuțiilor lor la fondul de garantare respectiv.

2. O instituție calculează cerința de fonduri proprii (K_i) pentru a acoperi expunerea provenind din contribuția sa prefinanțată (DF_i) după cum urmează:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{DF_i}{DF_{CM}} \cdot K_{CM}$$

unde:

- $\beta =$ factorul de concentrare comunicat instituției de contrapartida centrală;
- $N =$ numărul de membri compensatori comunicat instituției de contrapartida centrală;
- $DF_{CM} =$ suma contribuțiilor prefinanțate ale tuturor membrilor compensatori ai contrapartidei centrale ($\sum_i DF_i$) comunicată instituției de contrapartida centrală;
- $K_{CM} =$ suma cerințelor de fonduri proprii ale tuturor membrilor compensatori ai contrapartidei centrale, calculată în conformitate cu formula aplicabilă, specificată la alineatul (3) ($\sum_i K_i$).

Dacă o contrapartidă centrală are un acord contractual cu membrii săi compensatori care îi permite să utilizeze, total sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, membrul compensator consideră, pentru calculul prevăzut în prezentul alineat, marja inițială respectivă ca fiind contribuție prefinanțată.

3. Instituțiile calculează K_{CM} după cum urmează:

- (a) dacă $K_{CCP} \leq DF_{CCP}$, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_1 \cdot DF_{CM}^* ;$$

- (b) dacă $DF_{CCP} < K_{CCP} \leq DF^*$, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_2 \cdot (K_{CCP} - DF_{CCP}) + c_1 \cdot (DF^* - K_{CCP}) ;$$

- (c) dacă $DF^* < K_{CCP}$, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$K_{CM} = c_2 \cdot \mu \cdot (K_{CCP} - DF^*) + c_2 \cdot DF_{CM}^*$$

unde:

$DF_{CCP} =$ resursele financiare prefinanțate ale contrapartidei centrale, comunicate instituției de contrapartida centrală;

$K_{CCP} =$ capitalul ipotetic al contrapartidei centrale, comunicat instituției de contrapartida centrală;

$DF =$ contribuțiile prefinanțate totale, comunicate instituției de contrapartida centrală;

$$DF^* = DF_{CCP} + DF_{CM}^* ;$$

$$DF_{CM}^* = DF_{CM} - 2 \cdot \overline{DF_i} ;$$

$\overline{DF}_i =$ contribuția prefinanțată medie, $\frac{1}{N} \cdot DF_{CM}$, comunicată instituției de contrapartida centrală;

$$c_1 = \text{un factor de capital egal cu } \max \left\{ \frac{1.6\%}{\sqrt{\frac{DF^*}{K_{CCP}}}}, 0.16\% \right\};$$

$c_2 =$ un factor de capital egal cu 100 %;

$\mu =$ 1,2.

4. instituțiile care acționează ca membri compensatori calculează cerința de fonduri proprii (K_i^c) pentru expunerea provenind din contribuțiile lor angajate contractual (DF_i^c), după cum urmează:

(a) dacă $DF^* \geq K_{CCP}$, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$K_i^c = c_1 \cdot DF_i^c$$

unde:

$$c_1 = \text{un factor de capital egal cu } \max \left\{ \frac{1.6\%}{\sqrt{\frac{DF^* + DF_{CM}^c}{K_{CCP}}}}, 0.16\% \right\};$$

$DF_{CM}^c =$ suma tuturor contribuțiilor angajate contractual ($\sum_i DF_i^c$), comunicată instituției de contrapartida centrală;

(b) dacă $DF^* < K_{CCP}$, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$K_i^c = c_2 \cdot \mu \cdot \max \{0, DF_i^c - (K_{CCP} - DF^*)\}.$$

5. Valorile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile care provin din contribuția prefinanțată a unei instituții, în sensul articolului 108 alineatul (8) și al articolului 151, se calculează prin înmulțirea cerinței de fonduri proprii (K_i), determinată în conformitate cu alineatele (2) - (4), cu 12,5.
6. „Contribuția angajată contractual” înseamnă o contribuție la fondul de garantare al unei contrapartide centrale, pe care o instituție are obligația contractuală de a o plăti în cazul producerii unui eveniment specificat, dar care nu este o contribuție prefinanțată.

7. Dacă o contrapartidă centrală nu are un fond de garantare și nici un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, se aplică următoarele:

- (a) instituțiile substituie formula de calcul a cerinței de fonduri proprii (K_i) de la alineatul (2) cu următoarea formulă:

$$K_i = \left((1 + \beta) \cdot \frac{N}{N - 2} \right) \cdot \frac{IM_i}{IM} \cdot K_{CM}$$

unde:

IM_i = marja inițială furnizată contrapartidei centrale de membrul compensator i ;

IM = suma marjelor inițiale comunicată instituției de contrapartida centrală;

- (b) dacă DF_{CCP} sunt egale cu zero, instituțiile utilizează la calculul de la alineatul (3) o valoare a c_1 de 1,6 %.
8. Dacă K_{CCP} este egal cu zero, instituțiile utilizează la calculele de la alineatele (3) și (4) o valoare a c_1 de 1,6 %.

Articolul 299

Calcularea capitalului ipotetic al unei contrapartide centrale

1. Pentru contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 295 alineatul (1), o contrapartidă centrală calculează capitalul ipotetic necesar membrilor săi compensatori în sensul prezentei secțiuni, după cum urmează:

$$K_{CCP} = \sum_i \max\{EBRM_i - VM_i - IM_i - DF_i, 0\} \cdot RW \cdot \text{rata capitalului}$$

unde:

$EBRM_i$ = valoarea expunerii înaintea diminuării riscului, care este egală cu valoarea expunerii contrapartidei centrale față de membrul compensator i provenită din contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 295 alineatul (1) și calculată fără a lua în considerare garanția reală furnizată de membrul compensator respectiv;

VM_i = marja de variație asociată membrului compensator i ;

IM_i = marja inițială furnizată contrapartidei centrale de membrul compensator i ;

DF_i = contribuția prefinanțată a membrului compensator i ;

RW = o pondere de risc de 20 %;

rata capitalului = 8 %.

2. Pentru calculul solicitat la alineatul (1), se aplică următoarele:

- (a) o contrapartidă centrală calculează valoarea expunerilor sale față de membrii săi compensatori în conformitate cu metoda marcării la piață specificată la articolul 269. La calculul acestor valori, contrapartida centrală deduce din expunerile sale garanțiile reale furnizate de membrii săi compensatori, reduse în mod corespunzător cu ajustările de volatilitate reglementate, în conformitate cu metoda extinsă a garanțiilor financiare specificată la articolul 219;
- (b) dacă membrul compensator are dreptul să primească – dar nu a primit încă – marja de variație de la contrapartida centrală, aceasta introduce valoarea respectivă a Vm_i în ecuație, cu semn pozitiv. Dacă, dimpotrivă, contrapartida centrală are dreptul să primească – dar nu a primit încă – marja de variație de la membrul compensator, aceasta introduce valoarea respectivă a Vm_i în ecuație, cu semn negativ;
- (c) dacă o contrapartidă centrală are o expunere față de una sau mai multe contrapartide centrale, aceasta tratează orice astfel de expunere ca și când ar fi o expunere față de membri compensatori și include orice marjă sau orice contribuții prefinanțate primite de la aceste contrapartide centrale în calculul K_{CCP} ;
- (d) dacă resursele financiare ale unei contrapartide centrale sunt utilizate în paralel, și în mod proporțional, cu contribuțiile prefinanțate ale membrilor săi compensatori, aceasta adaugă valoarea resurselor respective la DF_{CM} ;
- (e) dacă o contrapartidă centrală are un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori, care îi permite să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, contrapartida centrală consideră, la calculul de la alineatul (1) și în scopul notificării prevăzute la alineatul (4) litera (b), marja inițială respectivă ca fiind contribuții prefinanțate;
- (f) o contrapartidă centrală înlocuiește formula de la articolul 292 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) cu următoarea formulă:

$$PCE_{red} = 0.3 \cdot PCE_{gross} + 0.7 \cdot NGR \cdot PCE_{gross} ;$$

- (g) dacă o contrapartidă centrală nu poate calcula valoarea NGR definită la articolul 292 alineatul (1) litera (c) punctul (ii), aceasta procedează după cum urmează:
 - (i) notifică membrii săi compensatori care sunt instituții cu privire la incapacitatea sa de a calcula NGR;
 - (ii) pentru o perioadă de 3 luni, poate utiliza o valoare a NGR de 0,3 pentru a calcula PCE_{red} menționată la litera (f);

- (h) dacă, la sfârșitul perioadei specificate la litera (g) punctul (ii), contrapartida centrală este în continuare incapabilă să calculeze valoarea NGR, aceasta procedează după cum urmează:
- (i) încetează să mai calculeze K_{CCP} ;
 - (ii) notifică membrii săi compensatori care sunt instituții cu privire la faptul că a încetat să mai calculeze K_{CCP} ;
- (i) în vederea calculării expunerii viitoare potențiale pentru opțiuni și instrumente de tip swaption în cadrul metodei marcării la piață specificate la articolul 269, o contrapartidă centrală înmulțește valoarea noțională a contractului cu valoarea absolută a delta al opțiunii ($\partial V / \partial p$), definit la articolul 274 alineatul (1) litera (a);
- (j) dacă normele unei contrapartide centrale prevăd că aceasta utilizează o parte din resursele sale financiare pentru a-și acoperi pierderile generate de intrarea în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori, după ce a epuizat fondul său de garantare, dar înainte de a solicita contribuțiile angajate contractual ale membrilor săi compensatori, contrapartida centrală adaugă valoarea acestor resurse financiare suplimentare (DF_{CCP}^a) la valoarea totală a contribuțiilor prefinanțate (DF):

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF_{CCP}^a.$$

3. O contrapartidă centrală efectuează calculul de la alineatul (1) cel puțin trimestrial, sau chiar mai frecvent, dacă autoritățile competente ale membrilor săi compensatori care sunt instituții îi solicită acest lucru.
4. O contrapartidă centrală notifică următoarele informații membrilor săi compensatori care sunt instituții și autorităților competente ale acestora:
 - (a) capitalul ipotetic (K_{CCP});
 - (b) suma contribuțiilor prefinanțate (DF_{CM}) sau, dacă contrapartida centrală nu are un fond de garantare și nici un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, suma marjei inițiale primite de la membrii săi compensatori ($IM = \sum_i IM_i$);
 - (c) suma resurselor sale financiare prefinanțate, pe trebuie să o utilizeze - prin lege sau ca urmare a unui acord contractual cu membrii săi compensatori - pentru a-și acoperi pierderile generate de intrarea în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori, înainte de a utiliza contribuțiile la fondul de garantare ale celorlalți membri compensatori (DF_{CCP});
 - (d) contribuția prefinanțată medie ($\overline{DF_i}$);

- (e) numărul total al membrilor săi compensatori (N);
- (f) factorul de concentrare (β) definit la alineatul (5);
- (g) suma tuturor contribuțiilor angajate contractual (DF_{CM}^c).

Contrapartida centrală notifică membrii săi compensatori care sunt instituții cel puțin trimestrial, sau chiar mai frecvent, dacă autoritățile competente ale acestor membri compensatori îi solicită acest lucru.

5. O contrapartidă centrală calculează factorul de concentrare (β) în conformitate cu următoarea formulă:

$$\beta = \frac{\max_i \{PCE_{red,i}\}}{\sum_i PCE_{red,i}}$$

unde:

$PCE_{red,i}$ = cifra redusă corespunzătoare expunerii de credit viitoare potențiale pentru toate contractele și tranzacțiile unei contrapartide centrale cu membrul compensator i.

6. Instituțiile își informează autoritățile competente în legătură cu primirea notificărilor menționate la alineatul (2) litera (g) punctul (i) și litera (h) punctul (ii) și la alineatul (4).
7. ABE elaborează norme tehnice de punere în aplicare care specifică următoarele:
 - (a) frecvența și datele calculelor specificate la alineatul (1);
 - (b) frecvența, datele și formatul uniform ale notificării specificate la alineatul (4);
 - (c) situațiile în care autoritatea competentă a unei instituții care acționează ca membru compensator poate solicita frecvențe mai mari de calcul și de raportare decât cele prevăzute la literele (a) și (b).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de norme tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Competența de a adopta normele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 300

Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile față de contrapartidele centrale neconforme și pentru expunerile din tranzacții neconforme

1. În cazul în care condiția stabilită la articolul 295 alineatul (3) a fost îndeplinită, instituțiile procedează după cum urmează:

- (a) aplică abordarea standardizată pentru riscul de credit, prevăzută la capitolul 2, pentru a calcula valorile expunerilor și valorile ponderate la risc ale expunerilor din tranzacții pentru contractele și tranzacțiile lor cu o contrapartidă centrală;
- (b) aplică următoarea formulă pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru expunerile provenind din contribuțiile lor prefinanțate și din contribuțiile lor angajate contractual:

$$K_i = c_2 \cdot \mu \cdot (DF_i + DF_i^c).$$

Dacă numai condiția prevăzută la articolul 295 alineatul (2) litera (c) nu este îndeplinită, instituțiile aplică litera (a) expunerilor din tranzacții, legate de contractul sau de tranzacția respinsă de contrapartida centrală, și tratamentul specificat la articolul 298 expunerilor provenind atât din contribuțiile lor prefinanțate, cât și din contribuțiile lor angajate contractual.

2. Instituțiile calculează cerința de fonduri proprii pentru expunerile lor față de o contrapartidă centrală în conformitate cu alineatul (3) în următoarele circumstanțe:
 - (a) au primit de la contrapartida centrală notificarea solicitată la articolul 299 alineatul (2) litera (h) punctul (ii) cu privire la faptul că aceasta a încetat să mai calculeze K_{CCP} ;
 - (b) instituțiile iau cunoștință – în urma unui anunț public sau a unei notificări din partea autorității competente a contrapartidei centrale sau chiar din partea contrapartidei centrale – de faptul că respectiva contrapartidă centrală nu va mai îndeplini condiția stabilită la articolul 295 alineatul (2) litera (a);
 - (c) condiția stabilită la articolul 295 alineatul (2) litera (b) încetează să mai fie îndeplinită.
3. În termen de 3 luni de la producerea circumstanței prevăzute la alineatul (2) literele (a) - (c), sau mai devreme dacă autoritatea competentă a instituției solicită acest lucru, o instituție încetează să mai aplice articolele 297 și 298 pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru expunerile din tranzacții și pentru contribuțiile la fondul de garantare și procedează după cum urmează:
 - (a) calculează cerința de fonduri proprii pentru expunerile din tranzacții față de contrapartida centrală respectivă în conformitate cu alineatul (1) litera (a);
 - (b) calculează cerința de fonduri proprii pentru expunerile provenind atât din contribuțiile sale prefinanțate, cât și din contribuțiile sale angajate contractual către contrapartida centrală respectivă în conformitate cu alineatul (1) litera (b).